

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Franek_Jiri-Povest_o_ziti_a_uprku.PDB

PDB Name: Franek_Jiri-Povest_o_ziti_a_upr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2003
Modification Date: 6.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

POVEST O ŽITÍ A ÚPRKU...

Jirí Franek

Woppsanec úvodem: ..Bernt si zvykl na nepřítomnost Otce - podnikatele. Nepotreboval ho. Fráze a peníze nemohou nahradit společný život. Chybí tisíce milých, nezapomenutelných chvil: Rozhovory, neha, nejvíce snad prostá přítomnost...

..-A pak? Prátelé, co nás zvou na večeri, jsou zrovna tak ctnostní jako my. Hrajeme divadlo. Deláme si navzájem komplimenty. Opíráme se o stupidní konvence jako o berlicky. Težíme z privilegií, hromadíme lodi, cenné papíry, vysoké platy abychom se zbavili doterných myšlenek na beh času. Snažíme se jeden druhého pretrumfnout - a jediným vítězem je Smrt.

-Kdo by se neklanel moci spojené s penezi? Cha... Vecnost byla tady, před ním. Cekaly na nej stromy, už od chvíle jeho narození.

Smlouva mezi ním a jeho osudem. Ponenáhlu ho stromy přijímaly za clena svého rodu. Zrekly se obvyklého prestrojení, které mýlí nezasvěcené. Odhodily šat z kury a odhalily šat bojovníku.

..-Bernt ležel u dolmenu s mléčne bílou tváří. Hlava mu spocívala v tratolišti krve, pohlcované sněhem. Usmíval se a jeho pohled strnule zirájících očí zalétal nad kměny bríz k zářicímu prstenci kolem Hvezdy.
(ad. Thérèse de Saint-Phale / La Clairière...)

-Tihle lidé zustali v lese. Chtejí vydržet na svém místě. Že je jejich vlastní lidé opustili jim starost příliš nedělá. Nemuže jim to delat starost, leda by se začali pretvarovat.

-Možná že bojují proti tichu, ale pravdepodobnejší je, že ono Ticho, jež objevili, sdílí.

A pak prece mají televizi.

-Ale, co může televize ukázat volnému, svobodnému muži, nebo volné, svobodné žene?

Mají snad být tito muži a ženy nuceni dát se bavit nejakými podivnými americkými zpeváky nebo stejne podivnými zpeváky švédskými?

-Nebo snad mají poslouchat zprávy?

Ne, žádné zprávy.

Svensson vstal. Byly teprve tri po obede - a presto už aspon pul hodiny, co hospodu opustil posledni host. Prošel lokál, sem tam sesypal wošpinenej popelník, ten humusák. A pak si sedl zpátky.

Ticho. Chlazení vypnutý, tak jako vetrák, všechny ty zbylé kapky z pípy už zmizely. Nic. Jen to ticho, ta Nehybnost. Otocil se, zmáčkł. Ozvala se kytarová hudba, ne ony Deti Lesa, rock, ne klasika. Neco jinýho. Così mu připomínala...-Ale - co?

-Neopoušťej rám..? -Hmm.. Asi neco, co bylo. Nekdy. Co na tom?

Snívá, vlácná hudba, Svensson sáhl do kapsy, chvíli motal, zapálil si. Vyfoukl. A kour se vydal na svou cestu k Rozplynutí.

Vánoce...-Štedrej den, pomyslel si.

Všichni v hajzlu, všichni doma. Tance kolem stromku, kolem mrtvejch ryb, kolem mís, tance kolem vecí v papíru...

-Všechno nejlepši, ..-Vessely... hýhaháá...

Potáhl, podržel, pustil. Fuuu... Opřel hlavu o zkrížený paže na stole. Vánoce... Den tech, co se rádi chlubí hodnotou svejch dárku. Jo, sou fakka Dobrý... Den tech, jejichž Snem je pustit telku, rozdat karty, přežrat se, wožrat se - a vytuhnout do bezesnýho spánku.

Snad i hezkej den pro ty, co mají mít koho rádi.

A pekne mizernej den pro wosamelý knajpare.

-Kurwa...

Obrátil se podruhý, vytáhl úplně náhodnou flašku. Wožrat se...

-Ale howno.

Obrátil se potreti a vrátil ji zpátky.
Protože to je na nic.

Divný vánoce. Deset nad nulou, jaro takový nejaký. Slunicko, i když zamžený. A tak se otocil poctvrtý, vstal a vyšel ven.

Krásne bylo. Koukal do kraje, oprenej o kládu, sloužící za zábradlí kolem tý Terassy, kterou stloukal skoro celý to léto. Zasmál se, ty starý chycenosti, -jen tak si sednout venku a nechat čas plynout...

Pila, sekera, dláto, hoblík, kladivo a hřebíky. Den za dnem, rána, večery. Trisky w pracckach, puchejre šillený... -A pak bylo hotovo. Drevená veranda pred stavením, obcházející ho doleva dozadu, krytá stříškou. Všechno poctivý drevo, kuly, fošny, - ale toho tu všeho bylo dost. Lesy nekonečný,...a hajnej co chodí na pivo. Co nadeláš?

A pocestní se mohli upohodarit. Nebylo síly wodtrhnout je, sedávali do noci na lavicích kolem bytelnejch stolu, koukali pres cestu na lesy, na chalupy rozhozený po stráních - a lili do tech svejch nešťastnejch, upachtenejch mestskejch hlav jedno za druhým...

Stavba se zaplatila za mesíc. No jo, no.

Ech..., vzdychl Svensson, zvedl se a pomalu šel na konec Terassy, zahrnul kolem posledního stolu za roh stavení, otevrel z hrubejch prken stlucený vrátka, oddelující to Jejich od Moje. Ješte pár kroku a byl na dvorku. Záhumenek... Podíval se kolem, všechno jakoby se už těšilo na Jaro. Policko na brambory, na cibuli, na cesnek. Policko na cannabis, policko na phalaris. A králíkárna na patnáct ušatcu. Kolem malý smrčky, tri borovice. Proti cumilum, a hlavne pro tu krásnou, dlouhou hebkou Lesní trávu, co roste jen pod temahle stromama. Krásne se v ní válí, kam se serou ty stupidní mešťácký vysekacickovaný trávníčky, řekl mu tehdy Starej Svensson.

A navíc, když bylo hezky, meli v ní ušatci Safari Snu. (O nízkým pletivu kolem si samozrejme mysleli, že je chrání pred Vnějším Nepřítelem. A snad tomu tak i bylo...)

Šel dál, otevrel další vrátka. Na druhý bocní strane bylo Království Pipin. -Kwóó, kwóó!!!, vítaly ho. Vecne nenažraný...-jako všechny... Ze zvyku pohlédl ke konci, kde už bylo videt kuly terassy, cestu. Nikdo nešel.

Mechanicky hrábl do kýblu a rozhodil neco zrní. -Udavte se, vy kulíšci moye...pomyslel si, namátkou sáhl do kurníku - no vida, vytáhl dve vejce. Ješte teplý. Jo. Šel zpátky. -No jo, jasne, ušatci, Welký Wánoce máme, ..-tak puknete. Blíží se Armagedon...pro vás. Mnam...nesmím zapomenout koupit Korení na Králíky..., pomyslel si.

Zvolna otevřel klíčky jednu po druhý, krmil, drbal za ušima. Rituál. A ušatci ho ve své blahé nevedomosti meli snad i rádi.

Otevrel poslední dvířka, nandal krmení, zabalil si další vajgl, prisypal trochu phalaris, pro to splnutí. A zustal tak, dlouho, drbat ušatce za krkem, kourit a dívat se pres louku, ríčku a lesy až tam, kde se Hora stýká s Nebem.

xxx

-Muž zvolna a pokojne krácel dolu k jezeru a k poštovní schránce. Z jasné oblohy svítalo slunce a on mel namíreno jen k poštovní schránce. Mel problém.

Muž krácel lesem. Ne lesem samým, ale po lesní ceste. Po ceste, kudy chodíval, když mel namíreno k jezeru. Ovšem jít k jezeru, k poštovní schránce nebo k silnici bylo jedno a totéž.

Snad by se to dalo říci takhle: úzká šterková cesta vede od jedné obce k druhé, v jednom místě miji jezero, k jezeru spadá lesní cesta a tam, kde se cesty setkávají, visí poštovní schránka. Rekneme si ješte, že mezi vesnicemi je vzdálenost sedmdesát kilometru.

Zrejme tu nekdo bydlí. Jako dukaz je tu prece poštovní schránka.

Nekdo tu bydlí.

Už je to tak.

A co je na tom? Nekdo tu zkrátka bydlí.

Možná tu bydlí více lidí.

A ti, co tu bydlí, chodí bud k jezeru, k poštovní schránce nebo k silnici. To není totéž.

Muž mel namíreno k poštovní schránce.

Ne že by cekal dopis nebo nějaké noviny. To nebyl ten problém.

Třetího ríjna se ve Švédsku zacne jezdit vlevo.

Muž bude muset premístit poštovní schránku z jedné strany silnice na druhou, což taky zamýšlel provést, ale rozhodne tu práci nechtel nejak uspecchat...

Tak jako všichni vykorenenci, wodepsanci a wydedenci rovnež Svensson, proživ své Zárné Mládí v koutcích zakourenejch Putyk, kde naslouchal Temným Moudrostem staríku zatímco vrstevníci se bujare natrásali v lesku Dysskoték, pevne presvedcen byl, že jediným samozrejým Smyslem a Úkolem žití jeho bude predávat svou nabytou Všemoudrost dále, nejlépe jako nejaký Velký Ucitel, Spasitel Všemómíra, Velký Muftí, snad dokonce some Great Guru ci cosi podobného. Hrube ho v tom utvrzovaly hodiny nucene prožité v nezáživné škole. Zatímco Svenson ovládal již dávno všechny potrebné pojmy jako napr. Karma, Dharma, Barma, Samsára i Sáhására, Siddártha a léky na Játra ci Myš-Piš!, pitomecci kolem stále štebetali o jakýchsi nesmyslných hadřicích, poskakujících knouralech, nejvyšší idol byl tak asi maximálne Mrázik... Pokusil-li se vmístit se do hovoru nejakou poznámkou, býval hrube odbyt. -Kunda líní je prej největší síla...-cha cháá! -Blbecku, mnohem větší síla je ta pilná... a tak všelijak.

Nešťastný Guru-Svensson (pro jednoduchost ho budeme už teď jmenovat Svenssonem, i když v těch letech se jmenoval ještě docela jinak) se ocital stále více na okraji, zcela osamocen.

Pokusy vyrovnat se se samotou dopadaly veskrze tragicky. Za vše lze popsat případ, kdy vyslechl v jakémsi mánickovském pajzlu, že nejlepším Lékem na Duši je pokouriti trávu.

Mládenec zavýskl radostí, v jeho duši se rozzářila tisíciwattová žárovka. To je ONO!!! Vždyt i v nejedné z Moudrých Knih se psalo o jakési trávě! Žeby?

Nelenil, hbitě zaplatil a hnál se ke svému obydlí. Tam vysypal několik Startek, tabák opovržlivě smetl do odpadku a jal se do prázdných dutinek zručně ládovat stvoly, naškubané na trávníku před domem. Jak už bylo receno, byl na svůj věk neobyčejně chytrý, takže trhal jen uschlé, jen jednu dutinku napechoval cerstvými - v rámci Experimentu, vždyt - co kdyby?!!

Zažehl. Mohutný zátať...úúúúú! To je SÍLA!!! Potáhl podruhé...- úúúú...úúú...ghblll... -bože... ty qujete...bllllbrrr - na lotusu... fitipaldu.... -Bléééééé...

S vytreštěnými očima otíral potřísněným rukávem zpocené celo - takhle si tu Extázi nepředstavoval. -Špatnou trávu...možná... blekotal v polovedomí...-máme,...-před barákem...

Experiment skončil neblaze. Poté, co se mladému Svenssonovi opět vrátila krev do tváří, zarekl se, že fetákem již nikdy nebude.

A stal se alkoholikem.

xxx

-Lidé z města téměř cítili, jak by je les a melancholie podzimu a temnota pomalu připravily o rozum, kdyby tu museli žít.

Tady, v tom vecném, pustotou šumějícím a lesem hrozícím tichu.

Švec pocítoval jejich užvanenou úzkost až nahore ve své podkrovní komurce.

Ted promlouval čas.

Ted promlouval vcerejšek.

Desilo je, že samota muže mluvit.

Cas šel dál. A s hektolitry piva a litry vína ci koralky, mocne prolévanými hrdlem začal Svensson, aniž o tom vedel, jak už to chodívá, nezadržitelně hloupnout. Blblnul, blblnul a blblnul.

Jiste, obcas mu nepříjemně zatrnulo, když si uvedomil, že si místy začíná plést Pránu s Máyou, ale, upřímně receno, vadilo mu to čím dál tím méně. Kdesi v hloubi duše začínal klíčit čím dál neodbytnější pocit, že se přibližuje lidem okolo, ba dokonce poprvé v životě s kýmsi promluvil! A protože zatímco zvolna tupel drívější tupounci moudřeli, bylo jen otázkou času, kdy se jejich osudy protnou.

Stalo se to jednoho zachmureného zimního dne v teple studentské Čnajpy. Svensson notně prebral. Hlava se mu čím dál tím častěji ocitla na stole. Po posledním tupém žuchnutí nastal kolaps. Svet se pocal točit, čím dál tím rychleji.

...miluji te, kvete na lotosu, óm mani padme hűh, snažil se vzepětím Duchovní síly překonat svéhlavost tela. Avšak casy, kdy bunky naslouchaly duši, byly dávnou minulostí. A Svensson pocítil neodbytné tušení, že už to neustojí. Z posledních sil se vztýčil, uvedl roztresené nohy do jakés takés kordinace a potácivým krokem vydal se ke dverím, označeným dvema nulami. Otevřel je - a pak Ji potkal.

Okamžite ho napadlo, co hrozí. Ješte jednou se pokusil porucit telu ...miluji te...vyžblebl. ...-a ono qujete na lotusu už nestihl. Chmelová brecka překonala svalstvo svírající jícen a rychlostí lávy rinoucí se z kráteru zdívocele sopky vylétla ven... Ometl stenu.

Jak se zdá, všechny lidské samice jsou - aspon do onoho okamžiku, kdy se v nich nezadržitelně probudí ty Nenasytné, Reálné, Chamtivé pohodlné Wydry - ovládány jakýmsi Ochranovatelským Pudem, přitahujícím je k různé bezmocným, ubohým chudinkum. Zřejmě se nějaké zatím nejasné Svíce Materství skryte rozžijají v hlubinách dívčích mozecku, blikotají, tápají, derou se na svetlo sveta jako mládata z vajec, toužící zazářit, rozlít se jak bezbrehá reka svetla toužící obdarit svým Já vše kolem. A Barbora nebyla výjimkou.

Co víc! Ubohé devce nemohlo ani tušit, že onen výkřik, který předcházel smrduté erupci nepatřil ani náhodou jí.

Naopak! Barborina zelená oka se zalila slzami dojetí.

-Ubohý hoch, zaštkala Barca. -Asi jsem si nepovšimla jeho hlubokého citu - a on, chudinka zaláskovaný, se tu kvůli mne upíjí k smrti!

A Lássecka byla na swjete.

-Nechod preku mezi krávy, sežerou te místo trávy... Nevedel to. A nechal se vzít nežne pod pazuchu a odvléci do Wlcicí Nory.

Období Lassecek. Krásný, divoký, jako už nikdy. Cesta za Koralkou, mrazivou snehovou vánicí, dvacet kiláku a zavřená čnajpa, lassecka buší na dvere - Otevři, hade, - chceme pít!!! -a dvere se doopravdy otevrou, získávají laheff, znovu jen vířící snůh, nekonečný pláne, nekonečný lesy, a pak konecne chata, svléká si svetrik - a pod ním nic, sundává boty - naboso...?!!

-Co blbneš...!,treští oci,...-taková kosa šyllená - a ty..?

A Barra drkotá zubamima a praví: -No a? O to líp me prece ted zahřeješ...-ne?
Svensson přilehá a poprvé pomyslí na to, že všechny ty dharmy karmy nejsou zase tak úplně všechno. Krásný Kontrasty, které vždy tak miloval, teď našel v živém. A úplně ho to vdepisuje...
A cernozelená bestija to ví. V tý kuži od mámy, tlustý starý brécy, natažený na kostre od táty, dlouhý, kostnatý, využívá podivnejch šahacích chviliek, -takovou už nepoznáš... -a Svensson je šťastnej.
Jakoby volná, moc velká kuže na tom tele je sametová, hebká. (-pozdeji Svensson pozná mnohé další variace, srstnaté pokožky prevlečených prasnic i tuhé, sádelnaté kuže špekounek, papírové potahy vychrtlín i prosté mekké záhyby rozličných rozteklin...)
-No a? O tom je ten život? Poprvé - a pak už jen dolu?
Možná. Období pokračuje - dasický dissky, ve Meste i na horách, -je obsazeno a chata trámová se zmítá rytmem, -sorrác, mladý, jen pro televízu - a pak Bara vyjekne -Hele, Voštep!, -a už se žene, kozy vpřed, -pane Voštep, pane Voštep, že sme tu s váma..?
A mediální hwjezda, notorický opilec, popatří na mladé vnady a nonšalantne pokyne...
První mrazivý pohled. -Widiš...nulo...
A Svensson se zamyslel. -Nula?!!
Podruhé nula, potretí nula. A v duši už dostatečně zesláblé neustále se prilévajícími hektolitry chlastu se vzedmul dábelický plán: -Už nebudu nula. Stanu se Kulturistou!
Žert? Nikoli. Od onoho dne trikrát týdně navštevoval Svensson posilovnu. Zvedal cinky, vytrcoval ocelová závaží, ohýbal trup pod bradly všemi směry. A sílil a sílil. A blbl a blbl, jak už sám Zákon o zachování energie praví.

Co se stalo, bylo nasnade. Jak tak sílil a sílil, stával se čím dál tím menším chudinkou - a nevybrouené materské city dosud neporodivší Barbary začaly směrem k nemu významně ochabovat. Nac cosi wočekávat - lassecka kaput. Das ende.
-Bože, co to?!!), ptal se Svensson sám sebe, pocituje stále hlubší chlad v citech své milé. Nejak to už prostě nefungovalo. A když postupně cin dal cin, zhroutil se úplně.
Marne postával dlouhé hodiny před zrcadlem a ptal se - Zrcadlo, zrcadlo, v zemi zdejší, kdo je ten nejswalnatější???
-Uhní, nevidím, odpovídalo pravidelne zrcadlo.
-Hmmm..
Víc už nevymyslel.
A to byl konec První Lassky.

Neštěstí... Jenže, nebot rovnováha je prostě vec, kterou obejít nelze, projevila se další zákonitost. Čím větší idiot, tím větší suverén, praví staré Moudro. -No co, pohodil vzdorne hlavou. -Slepice...-blbá...
Komíhající se furiant na lodce v proudu reky Chlastu...
Uvedl do akce poslední odumírající šedokorní bunky (spíš už munky...) a usoudil, že ty swaly nejsou precí jen všechno. A rozhodl se státí Bohatcem.

Brzy zjistil, že získat Prestižní Zaměstnání nevyžaduje nijakou moudrost, zapotřebí je dostatečně servilně-sebevedomého úsměvu v přesně odměřeném poměru - a noblesně vyhlížející krawata.
Úsměvy nacvicil za týden, ale krawata? Kde na ni vzít? Nápad!
More idiotiku je bezedné. Nebylo vůbec těžké prodat sbírku plakátu se Švorc Negrem a pod hladce vyholeným obličejkem, popatlaným všemožnými Nezbytnými antiperspiranty, deodoranty, repelenty, áftršejvy a mazadlem na kola se zaskwela Pravá Klausoffka.
A bylo.

-Sácko a krawata, v kapsicce Móbila, lepte se slípky na Bóhatce-Débila... Z okénka dispozičního medourka stací jen lusknout. -Dáš žito, babi..?
-Ále, dítýy, to se pšece cte bejbíí, týy muj šmúúdllo.
-Žikej mi tatko, jóó?
-A ty mne mamkó, juu...
Jedna, dve, deset, dvacet, padesát. Černý, blondatý, zrzavý, hnědý. Artistky, hejbacky i kusy ledu. Uffinky, jejkinky, frigidní vzdychinky. A ty tichý, kockový. Tupý televizní slepice, IQ vymackaného citrónu a peroxidová hlawa, povrchní žvanilky, intelektuálky, papouškující tři nactená moudra, -Wiš..ten Gándý...architekt..-óh..-parlez fous wrancajs?, naivní pipiny -juuu, koupíme ši takíí plašátko, vit...budeme si ho pjestííkovat..., závistivý, zamíndrákovaný pracovnice, od petí ráno upachtene kmitající s tou Velkou Vidinou -a budu a budu mýýt takki takovou wýllu jako Majerovi, ty hajzlowé..., a pracovnice tupé, kterým pro absenci jakékoli vlastní myšlénky nic jiného, než uskutečnovat nápady jiných, prostě nezbyvá, chamtivý, studený samice, rozmazlená, snobácká smrádata, kurvy všeho druhu. Mít, mít a ještě víc mít...
-A pak ty chytrý, zdešene přehající po pár hodinách ve společnosti nadutýho womezene. Ale tech bylo málo. -No a? Co na nich, co s nima...
A mezitím do práce, z práce. Porád dokola. Deset, dvanáct hodin. Cvicený úsměvy, cvicený škleby, cvicený pláce, cvicený veselí...-a cmrdlíky se sypou proudem. Jak jinak..? Litry wizouru, humusáky plný vajglu z marlborek, šunka s mandlem na krevetový wómáccce. Mlask. Ideál dnešního světa v živém provedení... Kúúpredúú, kúúpredúú, za swjetlími zýtrkí!

Pohoda... Jenže - všechno má to svý prokletý Jenže.

Býti na dne se v ucebnicích pro další perspektivní Pilíře tržní ekonomiky popisuje obrazem jakéhosi ožralého bezdomovce, žebráka, jednohého slepce, špinavé vyfetované trosky, hluchého tuláka, obrázkem toho malého, vecne chudého clovíčka bez nadeje na Významný Společenský Postup, Důležitou, masou tupých nováku ctenou Pozici.

Není tomu tak.

A Svensson pozvolna se stále vzrůstající nervozitou zjišťoval, že tehdy tak milovaný medourek už nějak není to ono, všechny ty slepice už ho začínají čím dál víc nudit. Porád dokola, všechno pořád jen dokola. Na video už skoro nekoukal, v mikrovlnném troubení nepek, jednou dokonce zdešene zjistil, že veden podivnou, nejasnou myš-Lénkou prepírá fusekle v mejdlový vode ve drezu! Naštěstí si hruzu uvedomil včas - ještě aby si Vzácné Boss-fussies zapral! Kilo Proktr-Gamblerova ChemiJedu s Králikem nezdravé barvy na obalu, nutkave připomínajícím, jak bude uživatel po pár letech navlékání promorených zářivých hadříků na telo vypadat, vsypaného do MultiTurbo Wašmašiny s Centrálním proparovacím kolohnátem řízeným mikrocipem stacil uvést vše do správného Zárive billeho-že-beleyššiho-nelze stavu.

-Ufff...-na čtyřicet...

Honem prenal špinavý talír, lžíci a hrnek ze drezu do dvoumetrové Ultramycky. To by tak hrálo... -Jak pól nejakej...bóžinku...

A bylo hur. Nemý film v puvodním znení s titulky...

Ta chvíle, ten okamžik. Vždycky přijde, mrcha zlá, nekomu dřív, nekomu později. I nejtupější z tupců pak pocítí Così, neco co nedokáže popsat, jen tak nějak kdesi uvnitř nejasně tuší, že neco nehraje.

A Svenssonova Chvíle přišla, mnohem dříve, než čekal.

Přišla na jedné z cetných obchodních cest. Svensson tak jak zvykem rozhazoval úspěšnické úsměvy, cvičene žertoval, sebevedome pohlížel na pozlacený chronometr Rolex-HoCiMin. Po tisíci, po desetitisíci... A pak, zničeho nic, noha mu sklouzla z pedálu, jen sledoval, jak medourek zpomaluje, zastavuje se. Vypnul motor. Ticho.

Hráz se protřhla. A Prázdnota zaplavila Svenssona jak sracky z nějaký protřžený monstrózní žumpy.

Šťestí ve swištení? Šťestí v prachách? Šťestí ve wizourech, americkejch cigárech, v móbilu? V autech, ve všech tech zbytecnejch krawinách? V devkách studenejch, hrabivejch, nenasytnejch?

Šťestí u karet na plastovejch židlích v papndeklovým úspěšnickým domku za městem?

Šťestí na všech tech naoko bombastickejch pokryteckejch parties, recepcích, plesech?

Pronudit se k smrti, obklopen náhražkami.

-Náhražkami za náhražky...

Lod ze sirek, domeček z karet.

-Pink...

Kam jedeš, ty idiote? -Na další obchodní schůzku, slyšel se odpovídat.

KAM JEDEŠ?!!

Kam vlastně jedeš...?

-Do prrrdele...

Idiot v mori idiotu. Debil v radě debilu. -Cvak, cvak, dělají sterace v nekonečný kolone úspěšníku, obklopených zbytečnými hromadami plechu, zamorujícími vzduchy. -Nedá se tu dejchat! Moderní je nekouřit... Vrrrrmm...

-Srác... Nic víc.

Otevrel dveře a unavene vykročil strání vzhuru. Bylo to těžký. Nohy, navyklý v poslední době leda tak na Nárocný presun od bedny do garáže už nesloužily jako kdysi. Krok sun krok, krok sun krok. Plíživý mesíc ve stene pahrbku. Dech zoufalý, krece. Rakkoncay na Lhotse Šar. Osm tisíc metru...

Dost. Ocítl se dobrých sto metru od auta - a padl. Chvilka zoufalého dýchavicného chrčení, pak chvilka šmátrání, vylovil krabicku Rothmansek. Zapalák, plamen - fuuuu...

-Dobrý to je.

Po chvíli relaxace, již zklidnen, pocál pozorovati krajinu vukol.

Nádhera, krása, pohoda... zasníl se, ..videl živý stromy, stromy kamarády, a videl sobecký flundry a kreténky za volanty Příšer Kosmickejch, z jejichž řití se valily proudy smradlavejch zubu, zatínajících se do plic, do tel všech tech sprátelenejch Bytostí kolem, videl umírat strom, videl umírat trávu...a videl ty samý zuby žeroucí JEHO! Videl nicení v zájmu Blahobytu idiotíku, v zájmu Sobectví hrabiwcu, zabíjení pro bohatnutí Tech Naftaru jinejch... tech, co maj svý zámky nahore v Alpách, na Bahamách, na Tahiti.

K tem Zuby nedolehnu...

-Bože...-Swine jsem byl a idiot a hlupák...-swine swinutá...-grázl nadutá... jeden z nich, co pitomeckum rozlicnejm wod

malicka perou do tech ubohejch, nevjedoucích palic, jak je to nezbytný a krásný mít Wobludu, všude okolo sebe trousit jedy - abych byl dostatečně Zářivý, abych byl In...-a jeden z tech pitomecku zároveň, ..-no co, hlavně když nemusím heybat tema nohama... pohodlíčko... -co je víc? Do traffiky...-vrrrr, -a zpátky...-vrrrrr...tri metry...to sem Dobrej..- kdo si to může dovolit... -Rychle tam, rychle onam, víc a víc nahrabat... -Kretén líněj, tlustěj, hownožrout, wokradac a lump..-Swinárna? -No a?!! -Co je doma, to se pocítá. Po me potopa... -Bože ...sorry. Mám se dobře... -bože...-HERÁK!!!

A potom, celej zmoženej, zmatenej, usnul. Nebo vytuhnul?

-Dwanáct hodin v práci, to se vyplácí...
v bunkru pod mou willou stojěj čtyři medáci!
z decek meych, tech kulu v plote, sou prey fetáci,
devka, pasák drockarskey, tuhý heráci...
Dwanáct hodin v práci, to se vyplácí...
uspokoyim tu svou wydru, ráda utrácí...
dwanáct hodin v práci, to se vyplácí,
doktorí na áru, to sou fešáci!
za příplatek wálim se na Sóló matrací...
mám tu kolór televízu, kreslo hóópací,
Dwanáct hodin v práci, to se vyplácí...
trináct hodin v práci, to se vyplácí...
ctnáct hodin v práci, to se vyplácí...
-když te synek kvůli prachum kyjem nebací...

Všechny sny jednou koncej. A tak se i Svensson probudil.

-Do prrdele... promnul ocka, trochu vyjeveme popatril okolo, zavrtel hlavou, -to snad není možný!, vstal a jal se sestupovat zpátky k medourkovi. -Sem nákej přetaženej, ci co...
A tak zaplašil všechny hloupý náznaky, otocil klíčkem, přitáhl krawatu...
Tak, jako všichni. -Tak, jako ty...

Tupost a Velké Kouzlo Penez neopustíš po prvním závanu Nebeskýho vetru. Konečně, ke zmoudření by bylo třeba vyblít asi tak tisíc dveste hektolitrů piva a pomerný procento koralky.
Vyzárit z očí tisícvestešedesátpet dílu Bewrlejš kundowin.
No co.
Gumy swištej po asfaltu, rádijo hraye. Svensson si píská, Svensson si weršuje...

-Píípšou, píípšou, kde swítí okno Tvé,
plné Vzrušo podívané, Bezrizikové...
píípšou, píípšou, ucím se mít ráád.
Vzorem mým je Správný Amík
Charlie, kamarád...

Cára, pauza, cára, pauza.... medour swiští po letišti. Nebo aspon po cestě.
Nahoru, dolu, zatáčka vlevo, vpravo. Ropa se mení v jedy, zdoláváme killometry. Mesto už je kousek, jen kousek.
Svensson se úplně živocišně tešil, až si lehne do pelíšku prachovýho, sametovýho... -spáát...
A pak ji spatřil. Mávla, jakoby se styděla, trochu, na kraji dálnice.
Zastavil, otevřel dveře.
-Do mesta?
-Do mesta.
Cvak - a vrrrr.

Neuróza. Ten nutkavej pocit -nekde jsem ji už videl..? Déža vul...

A její mlčení. Oči sklopený dolu.

Celou cestu.

Mlčení.

A pak dojeli, prolomil tu hráz - nebo, aspon se pokusil - nechcete na jedno, ..- k Humří Hlawje...-jen tak si popovídat..?

Oci se nezvedly. -Ne, nezlob se, zamumlala. Tiše, trochu chraplave.

-Jo...nic. A pak ho napadla kuliššárna: -Tady máte, kdyby...treba... naškrábal na kousek papíru adresu. Nikdy néwyš...

Rozloucila se, podekovala - a byla pryč. Zatlačil kolík, zaradil, pokračoval. Domu.

-Ale..?!!

xxx

-Náš vcerejšek nestvoril dnešek, řekl Gustafsson. Nemáme žádný zítřek, kterého bychom se chytili. Tohle ticho

stvorilo neco mimo nás. Neco s čím jsme nepocítali a o cem nám nikdo nerekla...

Svensson dojel domu. Znechuceně hloupým koncem toho tejdne - a trochu zneklidněnej tou holkou. Porád tápal kdesi v tý chlastem zatemelý pameti, hledal, zkoumal škvíry - a nenacházel.

Zavrel kráp, desky s prací pod paži, tašku s beloskvoucími košílkami jako vždy v tý pravý, stoupal ke své kleci.

Odemknul, shodil nablbaný sako, krawaticku, skopnul Drahocenné batoffky. Pohlédl na desky - jo, měl by je dodelat, zhodnotit, vypsat smyšlený postrehy do firemních karet.

A pak je hodil na židli, ..srác, sedl na postel. Pootočil hlavu k budíku, pul čtvrtý, -teprve..?

Co delat... Únava příšerná, hlava prázdná, nálada žádná, casu dost a řízen veliká.

A bylo dáno. Zavolat něký známý.. -nebo ani ne? -Ale jo.

Usedl k rohovému stolu u Humří Hlawy, přistálo pivo. -Máte Camelky?, kejvnul znudene na pingla. Zase zapomel. No, a co? -Pár šupu... Pomalu upíjel. Nejelo mu, bylo dobrý, to jo, ale bylo to v nem, tam uvnitř, nekde...

Kejvnul znova: -Ruže máte? Jo? Decku, ..bez ledu, jasne, -jak jinak..?

Kopnul bourbona do palice. -Ech... Nuda. Už aby přišli. Vedel, že přijdou, co by nepřišli, na wizoura zadarmo...

Presto byl trochu nesvuj. Závidel jim - a vedel, že oni to ví.

-Co je to za kravinu - závidet nekomu, kdo je na tom hmotne podstatne hur???

Jenže - presto tomu tak bylo. Závidel jim jejich Pohodu. Hotový pastewci z Kaffka-Zuu...

-Měl auto - ba dokonce dve - a oni nemeli nic. Měl další kvanta vecí - jenže, co s tema nesmyslama vlastne delal? Hulil Camelcy, chlastal wizoury. Oni se skládali na pár piv, cigára balili z levnejch tabáku.

A ty tabácky vonely líp, než celý jeho zasraný Kajmelky...

-Detvy s Tavou...

-Proc?!! Proc to delám? Proc swištím wod rána do vecera? Porád kdesi v prdeli? Neurotickej ztahanec.. -Proc podporuju lumpárny, swinárny, zlodejiny nejakejch hnusu mamónárskejch? Proc se na nich, proboha, podílím?!! Proc swinim vzduch cmoudem svého zasraného medourku, neumím chodit? Stydím se za sebe ve vlaku? Proc swinim vodu chemickejma splaškama? Abych zářil?!! Jako všící...idiotičii..? -Kurwa...

-Proc se povinne usmívám na totálně vypatlaný idiotíky nováčky na důležitých kongresech.. -tech shromážděních Úplatných..? -Proc se po vzoru jakějchsi vypatlanejch amícku, potím ve stupidním oblecku? Proc...

-Noo.-všící to tak delaj, tak..?

-Ešte jednu, málem zarval na pingla. Wopravdu už myslel, že neštěstí ze stráne už přešlo.

Howno přešlo. Bylo to tam.

A potom přišli. -No, cago, Svenssi, jak to jde?

-Dík, dobrý, a co vy?

Fráze nejaký, a pak se začali bavit. -Ty vole, koupil jsem tabák, cha.. -na chleba nény... Myslíš, že budou žrawenky? To je v prrdeli, fakka, -buhehe...

Tak a všelijak. Poslouchal z okraje své pozice... -Chleba..? To snad ne... Sám často snídal pul kila želví rolády, klidne, no a?

Rekni si, no rekni si, rekni, kurwa už - jsou to sracky! Sám jseš Dobrej! Co je špatnýho, že žereš šunku s uherákem - a voni, chudáci, nemaj na chleba? Práci nudnou? Póvl, zassraney...

-A...-nechceš přijet?

-Ale jo, jenže - čekám Hosta. Z Amstru..., -takovej somroš, šýýleney, ..-ale docela jde. Pokecáme, proste. Stejne - už jsem to slíbil, tak co.

-Nebo ne? -Ci snad - probuh - dokonce naopak?!!

-Ešte jednu, zarval už doopravdy.

-Kde máš kulicha?, zeptal se Tomáš.

-Přijde, neboj se, mávl rukou. No jo, volal jí, jasne. Proc? Vlastne ani nevedel. Ale - Svensson se tenhle den, jak na potworu, už cejtíl tak urvanej, tak na dne, že už mu bylo opravdu úplně všechno fuk. -Totálka...

-Ješte jste spolu?

-Spolu..?

Vlastne - nikdy nebyli Spolu, uvedomil si. Když se to bere tak, jak se má, -to Prawý Spolu je snad víc než chrápat spolu za wizoury, za cigára, za nejaký hadry... Za bydlení, za bezstarostný žití. Kecu hodiny. A duše tisíce svetelnejch let od sebe. Predstírání, a uvnitř chlad. Zzzzimma. -Vztahy z rozumu, vztahy na prd... -Prostituce.

(-Lžu? Co myslíte, wy kullišši...- manželky za prachy...)

Zzzzaharrrrabatsse do kkkkanáálúúúú...

Jenže: -V tom okamžiku vstupovala do dveří. Peroxidová hlavinka se zablýskla, zamrkala rasama, pomuchollappkila rtíky Miss Šprti - vždy šťastná! - a byla tu. Pritáhla cosi, co za sebou privlekla na provázku. A pak se sehnula a položila na stul ošoupaný klacík.

-Hííháá..., zachichotala se blyštive. -To je moje Í. -Kwééé, vííte? Fšude s ným chodýýým!

Myslel, že ho wodnesou. To byl prece vtípek mesíc starej!

A pak mu došlo, že to nebyl vtípek.

-Í - ááá, uklouzlo mu.

-Ííí - ááá.?, vzhlédla ponekud poplašene. Mykla plecami: -Ale..-Kája prece říkal... -Ííí - Kwéééé?! -No néé.?, rozhlédla se kolem..

-No jo, dobrý, dobrý.

-Vítej, Kelly, povzdechl si Radan.

Zkusil si ji představit za pár let, ten ksicht, ponícenej, volezlej ze všech tech chemií, vyžilá stará kachna se swešeným nosem. Ve triceti... Jen ta hloupost a povrchnost zustane - a soucasnej sber hošíku nahradí sberem vecí. -Náhražek... Syndrom Modelek.

-Do prrdele, s tím, svet hnusnej, na Holky... - a najednou mu jí, a nejen jí bylo líto.

-Strašlivje líto...

-Je LÍTOST to, co drží většinu tech vztahu mizernejch pri sobe??? -A nedostatecnost - neumíš si vyprat, vyžehlít, uvarit? Vydelat prachy? Mít aspon nekoho k sobe bez nadeje kohokoli jinýho sbalit?

-Mít vecí? Barák, nebo dva, auto, - ..?

-Chceš si pohladit jeho džínovo zjevení? -ptá se Bunda.

-Mám te rád..? -Asi..vlastne, ani..-ne. -Ingrid.

-Iceberg. Vaše finanční jistota. (Z reklamy...)

-Mylujme se, -jak Mýlhaussen - a prece jen - pro peníze..? Pro Unii našich Wjecí..?

-Je to písnicka pro holky, co když jedou nahoru...-ješte nevedí... -jak rychle pojedou... -dolu..., ujel mu kousek textu Psích vojáku, toho Topola šílenýho. Zacínal ji už mít jak z praku.

-Héé...le... -ešte ctyry.. -jo?

-Škyt.

... -Sere.

-Bože... dneska to teda vyložene nesedlo. Svensson cejtíl, že končí. Zasaátral v kapse, vytáhl litr. Hodil ho na stul.

-Hele... -já..-škyt! ..Musím jít...-tady ti predávám... -Kelly ..-teda, Ingrid, jasne... mejte se...

Vypotácel se od stolu. Nevnímal, co mu kdo říkal. -Ven...-jediný práni. A potkal Ji přímo ve dverich.

-Jééé...éé.. -co tu delaš? -Škyt..!

-No...-myslela jsem, že jsi me pozval, usmála se.

Sjednotil oci, pohlédł na ni. Jednoduchý triko, janovky, starý kecky. Obycejná na první pohled - a prece nejak zvláštní na ten druhej. Jakoby z ní vycházelo Cosi, neco, co nebyl schopnej popsat normálne - natož ted. Zaplavil ho zmatek.

-Wiš.. -promin... -musím ted nekam zmi...-Škyt! -zet.. -tamhle ..-kámoši... -Když tak přijde ..Škyt! ..-za rohem...

-A vyřítíl se ven. Pár metru od knajpy, ve kroví, se jeho Osud naplnil. -Blééééé...

Svenssonovi se podstatne ulevilo. Oprenej o strom si utíral zpocený celo. -Proboha...

To se povedlo... A pak ho napadlo, že už to tu bylo. -Barbora...

Osud, asi. No co. Zavřl myšlenku na návrat, urcite má už dost dobrou povest. A tak se otocil, a pomalu odcházel k domovu. Nebylo mu nejlíp, ale šlo to. Dokonce si zapálil.

Šel domu a už vedel, že zítra mu bude pekne blbe, ale vecer pujde zase pít, i v nedeli, v pondelí bude tak wotupelej, že bez reci sedne do medourka, nasadí krawatku a cvicenej úsmeff a všechno zas bude jak má. V pondelí, úterý, stredu to pujde, ctvrtke pretrpí, a pátek.. -no, však se uvidí.

Penízky se posypou, pujdem zase na wizoury.

Život jde dál. Co nadeláš...

-Haj hou...

xxx

-Na všechny ty Zlý sny hledíme s ocima doširoka rozevřenýma - a když se o nich nekdo náhodou zmíní, moudre pokyvujeme hlavami - - ano, tak to je.

A hledíme si dál svého, nebo se uchýlíme k droze, čímž myslím neco mnohem horšího než opium ci hašiš - totiž noviny, rádio, televizi....

Skutecná droga vám totiž prináší volnost snít si své vlastní sny, zatímco ta Oficiální vás nutí hltat zvrácené sny lidí, jejichž jedinou ambicí je udržet si své posty bez ohledu na cokoli... /ad. Henry Miller/

-Clovek míní, osud mení..., mohl si slabikovat Svensson. V pondělí to šlo. Hlava otupelá přívalem nedelních koralek vyluzovala bez potíží nacvicený Úspěšnický škleby - snad jen ty podlitý wocci, no jo, no, -ale co, říkali si všichni ti RádobyKlienti, -asi je tak Upraccowaney... - stejne jim nezbejvalo, než něco koupit, až už od kohokoli... - a život šel dál. Penízky se sypaly.
Úterý - no dobre.
Přišel večer.
-Normálka, snad únava, ci co... Treba doplnit ztracený kalórie, zarehtal se krecounsky wobrazu v hotelovém zrcadle.
-Hýhaháá...

Malý Západostátní Mestýsko s Veží - a jediná jakž-takž knajpa. Vstoupil, sešel dva, tři schudky do toho poloskleppika nějakýho, obezretne se rozhlédl.
Vybelená místnost, malý stolky s čistými ubRussy, tlumený světlo, tlumená hudbina. No co, na ty pomery...
-Pivsona a wizíra, pronesl svetácky. Pingl ocividne povyrostit, radostí, ocicka se mu zaleskla -no, to je ale kuncoft, ten bude utrácet...
-Jiste, pane, ano, pane. Obsluha blesková. Podle, zalez, -hlavne nepreskoc!
-Svensson chlastal, ale nic nepricházelo, wotrávenej byl paradoxne čím dál víc - Proc?!!, nechápal. Zacrlikal císi mobill...

Svensson se probral. Trochu zmatene se rozhlédl kolem sebe - jo, byl ve svém hotelovém pokoji. To je ráno, do prdele, mrzute povzdech! Svensson. -Ale, co. Co se dá delat. Swišti, ty Lombrico Rapace, ty drawá žízalo.
Znechucene vstal a odšoural se do koupelny. Po chvíli se ozvalo jemné broukání jeho UltraStrojku s Rotující Kedlubnovou planžetou, dosahující hladiny pouhých desíti decibelu...
Táák. Uzel na Klausoffce sedí, prilíznout vlas, ozdobu nás. Herr Wichtiš...-jáá, richtiš... Prelítnout wocajma tu sterilní unicimru, dobrý, snad nic nezapomel, Úspěšnický kufrik do ruky, klíč, zamknout.
Šel po schodech dolu, ten Svensson, yeden. Je treba vydělávat penízky. Na wizoury, na olivy...na benzín...na...-na?

Najednou pocejtil, jak se to v nem všechno láme, bortí, ne, jasne že ne, už tehdy se to zlomilo, ale teprv ted to na nej dopadlo se vši drtivou silou, granát do mravenište, a první mrawenci kosmonauti...
Mela to bejt asi Rána, něco jako ten slavnej výbuch v Alamogordu - a byl to spíš jen takovej prd. -Šprc...-jako když zlomíš klacík.
Takový nic.
-Pink...- a všechno je jinak.
Tak už to chodí.

Svensson zavyl jak šakal trefenej do koulí, zavyl a vlasy se mu zježily, zavyl podruhý a trísknul kufrem plným tech Duležitejch lejster vo zed, zavyl potretí a serval klausoffku.
Recepcní se zdešene zažehlila do zdi, když proletel kolem, ten meteorit šilenej. A pak se srolovala do role ne nepodobný hajzlpapíru, -no co, mel placíno predem, tak..?
A pak se zas wodrolovala a vyhadovala na schodište, uchvátit ještě včas tech pár nepoškozenejch reklamních tužek.
-Co je doma, to se pocítá...

Kdo ví, jak se dostal domu, Svensson, ale to nebylo podstatný. A kdy? Hmm... Vyházal zbytek trotlovin, nahromadenejch tím slavným "úspěšnicením". Chvíli se prospal. A potom odešel.

xxx

-Tento kriklave zbarvený comicsový sešit, odhozený do poušty, k jehož výrobe bylo potřeba energie bezpocitu lidí, nejruznějších zdroju Přírody a nanicovaté touhy precpáných dětí, symbolizoval celý příběh završení naší Západní civilizace.
Comics, válečná loď, dynamo...-těžko říci, která z techto věcí má větší hodnotu. Chtivost a nevedomost - to budou přiciny Pádu.
A Indián zatím žije stejne jako dřív. Nepresvedcili jsme ho, že náš způsob života nabízí něco lepšího. Bez ohledu na stupen dosaženého vzdělání se vrací ke svému kmeni. Stoicky čeká, až se dílo zkázy samo od sebe završí.
Proste jen čeká, až vymreme... -ad. H.Miller

-Byly tri úplně stejné baráky, rek ten Yugoš, nejakej, a vyfouk obrázek do vzduchu a Svensson ho videl úplně jasne, jako kdyby tam stál, videl pred sebou ty tri příšerný, oprejskaný cinžáky a smeták kolem konzervy, trubky, starý papír a more plastovejch lahví, -a v prvním žili jedny lidi, v druhým druhý a ve třetím cigáni. Churchill byl predsedou vlády. A pak přišla válka, příšerná, milióny mrtvejch, a pak skončila, a tri baráky stály dál, jen v tom prvním bydleli ty druhý lidi, ve druhým první. A ve třetím cigáni, jasne. A Churchill byl predsedou vlády...
Domy se vlnily na stropovém plátne, -cha..., zachechtal se Yugoš, -a dve Mongolský republiky pak spolu vedly další válku, a pak si jako že rekly, ty Státy, že je to jako blbost, že toho nechaj. Jenže - přišla na pretres wotázka, jaká z tech Republik je vlastne Mongolštejší. A všechno zaclo nanovo...

Jehlu do žíly, tanec s debily, barák ve vzduchu lítá, to se pomeješ, než se nadeješ budeš v prdeli. Svítá. Opera Lassera, a z cigánského baráku, toho třetího, vylezají švábi. Tisíce, milióny švábu. -Možná je sežerou, premítá Svensson, a je mu to fuk, fuck, šumák. Jen švábi se houfují, kolem vchodu je úplně černo. V louži před barákem plave úplně modrá, nafouklá mrtvola a ta holka koupací do ní strčí palcem u nohy a udivene se zasměje -Hele..-manžel! A poprosí Svenssona, jestli by jí ho pomoh postrečit do proudu, -tak jo, a umrlec se provlní tím curkem, vytekajícím z louže do kanálu a zachytí se až na jezu v Decine, protože to všechno je v Rusku a Svensson jí rekne cau a bidluje na prkne přes jezero a to jezero je černý a jsou to vlastně ti švábi před cigánským hauzem a sluníčko je fialový a tece přes něj žlutavý vodopád slonu a tříhlavých gumových ptáku...

Svensson už dávno ví, že ta holka je Faaye, ta holka ze stopa, kterou potkal tehdy v Humří Hlawje, a pak ještě mockrát, a ona se na něj smála, do té doby, než dostala potretí dlažkou mezi woci, než se stokrát priplazil usmířit, stokrát ho našla stoceného před dveřma s krvavým rukávem, poblitou tlamou, žlutavěma flekama kolem poklopce, -miluju te, jo, mám te rád, zasípal a odplazil se pryč, nekam jinam, protože vlastně ani porádne nevedel, a pak ji úsměvy přešly, její svět byl jinej, nevedela co s tím, vydešená tou odlišností desiwou, odlišností zlou, a Svensson byl zas nešťastnej z toho jejího neštěstí a tak porád dokola a z cepelínu ucházel plyn a stromy a rozeklaný vrcholky hor byly tak blízko...

..Cekala na tramvaj v širém poli, na sobe lehounké letní šaty zatímco já byl nabalený jak v zimě. Byla štíhlá, nijak vysoká, trochu plavovláska a trochu do hneda, obyčejná - a velice nepravdepodobná zároveň.

-Jak se jmenujete?

-To nevíte, rekla...

Jasne, byla to ta Sternbergova Sophie, Soffáje, Faaye... La Femme Fatale...-Na to přišel už dávno. Možná se jmenovala úplně jinak, Liliana, Gizela, nebo snad ta Rút/Matylda, co má svátek v březnu, kdo ví. Co na tom záleží, už vedel, proc ho tenkrát dovedla na pokraj jinejch stavu. Protože ji znal. Už dávno.

Na co. Co nadeláš. Potřeboval se schovat, venku lilo jak z konve a on stál sám před trema příšernejma cinžákama, nahej a bos uprostřed more švábu.

A pak se trošku probral, a zjistil že neprší.

Zjistil, že jen leží drčkou v louži chcanku.

Heráková past sklapla.

xxx

-Prekvapující vlastně není ani tak to, že mnozí tyto látky užívají ...ale spíš to, že navzdory v současnosti naprosto převládající beznadeji existuje ještě mnoho tech, kteří je neužívají...

/ Jürgen Quandt, německý specialista na drogové problémy mládeže/

Pakkárna poprvé: Klec wodporná, kolem se ploužej rezignovaný postavy v bílým. -Proc to deláte? Ty veci, všechny prece..?

První návštěva. Herr Wichtiš poulí oci. -Kde, sípe, -kde je naše auto? Naše tušški, naše tašški?! -No?!!

Svensson se kouká na něj, skrz něj, do jinam. -Co chce? Zbláznil se? Kde je vlastně uvnitř a kde venku..? A pak se začne pomalu pohupovat v kolenou a potichu si jen tak pro sebe zpívat: -I have to go to Mexico, I have to go to Mexico for Yaga...

-Áj hafftu gou tu meksikou for pááur.

Ještě chvíli se jejich pohledy míjejí, než zdešený krawatoid pochopí doktorovu tichou poznámku, zda se byl podívat před bydliště bejvalý.

-Nebyl? Zkuste.

Jasne že tam ten blbounkej kráp je, co by s ním asi kdo delal, Svensson to ví, ale - proc by se s tím martanem bavit?

-Chcípni, hajzle chamtivej, udař se... A než zdechneš, hledej.

Po pár dnech dochází na adresu Pakkárný složenka na šest litru. Nedoplatek za Svenssonovy služby. Mel by mít radost, ale je mu to úplně fuk, nejspíš převládá zdešení nad tou germánskou korektností, za kterou se skrývá jen ta vecná Touha po rozdělení Viny - tohle jsme prece nakradli SPOLU! Lumpárna, swinárna a bezuzdná zlodejina. -Koukej si koupit prášek za tři kila! Skutečný náklady včetně vývoje jsou tři koruny. A dvestedevadesát sedm korun jde na naše krawaty, na naše medáky, na naše vily, žranice, luxusní hotely... A na úplatky? -Nechceš si koupit? Chachá, hajzle, zkus sehnat levnější... O to už se postaral Úplatnej ministrant, co si tak myslíš, sráci malej. Chceš pohnout světem?

-Support Your Local Police. Drž hubu a krok. Na naše krawaty s diamantovejma sponama, na naše smrdišejdý nesahneš...-nebo te zřežem jak žito, až chcípneš. Hayzle.

Mrdat trodat, duši prodat. Stojí voprenej o mříže a kouká ven, jen tak, ceká až uplynou ty jeho tři měsíce, povinný, aby se vrátil.

Vrátil mezi ty lumpy všechny. A zase zmizel ve svém kourovém světe. Proc ne?

-Vidíte, kdybyste neužíval drogy, mohl byste žít jako každý normální clovek. Koupit si auto, chatu, založit rodinu...

Chudák doktor. Nevypadá úplně vypitej, asi ty nesmysly říkat musí, kdo ví. A pak přijde Saarina, ta heráková máma, postaví se vedle a zašeptá -Už jen tři dny... V očích má divnej lesk.

Prejde dalších pár dní a končí to i Svenssonovi. Najednou stojí před branou, kolem hrmí nekonečné rady smrdišmejdu, unášejících úspěšníky nekam... -do prdele, asi.
Svensson je zpátky, odkud přišel.

Trochu váhal, prece jen...? Šoural se pomalu, jak starce a more dohromady, myšlenka prolítla - což takhle stavit se u Faaye? Proc ne, pokrčil rameny. Vykročil, aniž vlastně přesně vedel proc.

-Ahoj... Otevřela Fíbi, ta druhá.

-Ahoj,... -hele, prosimte, Faaye... -je?

Povytáhla obocí: -A...-co je ti po tom? V chodbě za ní se zatmelo.

Chvilí stál, vymyslet tak nějakou Vychytralou odpověď... A pak ho napadlo, že se na to může taky vysrat. Co tu vlastně dělá..?

-Jo, nic...-soraj, odušil matně, máchnul rukou. -Tak cago, Fíbi, zas třeba...-nekdy nekde. Otocil se a prostě wodešel.

Ještě se pootočil, -jo, a pozdravuj ji..., dodal jen tak, pro formu.

-To wiš..., zavrčela.

Chťel bys mít maminku, trávovou Hippinku? Šel dál, imbecilové ho mýjeli a magnet přitahoval. A najednou byl na místě. No, moc se nezmenilo, pomyslel si. -Ahoj, Yugo...

-Ahoj! Jak to šlo?

-Ale jo...

-Dáš? Mám dobrou model, afgán...-pro tebe zadarmo...

-No jo, no...

-A tráva se vznesla, zawlnował se do ní a vodletel na tech širokejš, blanitejš křídlech tam, kde nenasytňý wydry před sebou netlacej narvaný vozejky ze s'uprdmárketu, kde nówa nevysílá...

-Zazoo Nabbou, ya ysem...

Ta krásná, nekonečná netecnost, nechat čas plynout, dlouho - i když je asi hloupost hovořit o case plynoucím dlouho, jste-li úplně mimo čas, nechat cosi plynout mnohem spíš široko, volný vlnění na tý ose na čas kolmý...

Jseš Pryc. A slepci obcházejí tu prázdnou schránku, vyplašene ohmatávají ten vopuštěnej domek z bílkovin, vrhají na sebe kradmé pohledy. -Vubec se nehýbe..?!! Dejdání na existenci minimum.

Jak slabozrakěj E.T., hledící na domy, továrny, veže. -Jsou divní, ti pozemšťani. Takhle tu stát, takovou dobu..? Delejte něco, lenoší!!! Jen pocejte, napadne ho pak. Asi je inspirován Moudrým Lidowcem: -Nakopeme tem škatulím prdele, však ony se pohnou!

-Hmm, mne si po chvíli rozpacite svůj mimozemské chobot. Padá to, rozbíjí se to - ale nehejbe! Co to?!!

Slepci netuší, že to Podstatný, ta Duše, ci co to je, právě letí na takovej vejlet, na kterej se nezmužou, kdyby swišteli sto let dvacet hodin denne. A to je problém. Vedeli-li by, neswišteli by. Krawaty v hajzlu, smrdišmejdy tamtéž...

Jasne, vždy je třeba se ptát, zda je nutný jet do Indie. Ale to už je na každým. Nekdo pojedě, nekdo si radši koupí jakousi posranou ssekacicku na travicku.

Je jenom zlý, že - jak praví Gaussova krivka podílu hloupých v populaci - prodejci sekacicek mají takovou většinu.

Proto mohou uzavřít hranice. Z vejletu do Indie nemají pražádnej prospech, což je v Prospechárské společnosti hrích vpravde Dábelský. Hranice hlídá Your Local Police, placená podobně jako další statisíce Mocných darmožroutů z daní, odváděných prodejci ssekacicek... Prodejci ssekacicek kradou úplně stejně, jako prodejci prášku. Aby si kupující mohl dovolit, zaplatit jim všechny ty krawaticky, smrdišmejdy, žranice, luxusní hotely, musí swištět jak wo život. Nejlepší krášt sám. Tím víc vydělá, má větší dane, Mocní darmožrouti si žerou ještě víc. Všichni žerou víc. Až prestanou stíhat...

Chťejí vypadnout, ale to už si hlídá Your Local Police, dobře živená temi, kdo zatím stíhají. Mladými, bezohlednými, dravými swištily. Bludnej kruh se uzavírá...

Je teda řešení Útek Jinam? Tak jako všechno, nic není jednoduchý. Právě proto, že ty vejlety jsou tak intenzivní, tak daleký. A protože rovnováha prostě je. Když vydáš všechny prachy za cestu do Indie, budeš pak pekne dlouho živorit, žrát splašky.

Stejně tak funguje duššicka.

A tak litáš pořád mín a mín, a pořád dráž. Z cepelínu uniká plyn....

Ale tyhle kecy byly Svenssonovi úplně ukradený. Svensson zacejtil, že zase leje. -Musím se schovat, pomyslel si zmatene. -Bože...

Pakkárna podruhé.

xxx

-Vy tu takhle bydlíte odjakživa?, zeptala se paní.

-Ano, odpověděl Eriksson. -My jsme moc ze světa nevideli.

-Takže to pro vás byla televize zážitek, vidíte, zeptala se cizí paní vlídne.

-Ne, odvetil Eriksson.

-Faaye a Fíbí v meste mystickým, jdou tiše, pomalu kolem rozpadávajících se tajemnejch zdí starickejch domu, tap, tap, kocící chuze stíny ruin a podzimní, jemný slunce háže pastelovejma barvama všude kolem. Nikam nepospíchají, proč by taky měly? Faaye a Fíbí mají čas. Všichni mají čas. Krásnej, snivej svět, kde Bratrstvo Líných Oštepů stráží pasti na swište a swištily, -Zastav, Štetináci, ty plantážníku! Maso sádlo luj, sádelníku stuj!

-Muže čas levitovat? Fíbí a Faaye se courají dál. Jak reka, líně unášející kusy dřeva k Oceánu, vánek pohrávající si s listím, zbarveným červeně, hnědě a fialově. Ticho, teplo a pohoda. Mekká, kulíšci pohoda. A Faaye a Fíbí. Ty Holcicky...

-Fuuuu...kossssa... Svensson se probudil. Mrazivej jarní vzduch po ránu, studená zem, vymrzlej spacák. -Brrrr..., zaplašil Sen teplounkej, -jo..Fáje a fýbý.., to wiš... Bylo to hezký - nicmene: VEN!!!

-Hoppááá...zaskákat, zahrát se. -Huš, huš, huš, ysem ledovej muž! ...Honem, boty horalský, téplounký... -Datel!!! Wymražený...des.. Svetr, kabát, kdyby šel spacon na palici natáhnouti ..hele, pruh na hlavu, v kapse..nekde... - tady je!

A wohen, a rychle. Klacíky ze spodních smrkovejch větví jsou vždycky uschlý, volámat, honem, honem, já ti dám, Faaju a Fíbu, že se plazej.. Swiští, hade na tri! Na víc... Na zmrzlý špicce nosu se dělají kapky, -kruci, blbecku, je ti dvacet? Šašku pubertoidní, na co si hraješ?!! Debile. Keci na nic, zlatokopum bylo třeba šedesát. A mrzne? Snejí? -Howno..ty zchoulostivej měšťackej chcípáku! Odvyknuls Mame Přírode? Delej...táák... horíme. Je to dobrý. Klacku hafo všude kolem, dobrý místo. Za chvíli už plamínky popraskávají, a Svensson si hřeje rucky, ty mražený svenssoni prsty kapitána Iglo...

Voda -Neni?!! -Bóže.. mazej od wohne pekne do Mrazíka.

Naštěstí potucek není daleko. Jo. Dobrý místo. Starý instinkty? Možná, možná. To bejvalo, kdysi...

...já vracím se do poválečných let, kdy vycházel náš starý dobrý Vpred... Ryvolo, Ryvolo...-ty Wáábi...

Už je to dobrý. Jinovatka taje, wohník praská, sem tam už vstává taky nějaký pták (je jich kolem na zemi more, mražených, spadanejch z větví během noci). A pak se začne varit voda, pul na bujón, pul na čaj, opíct kousek špeku na chleba - chceš víc?

Jak je krásně na tom swjete, pomyslel si. A všechno, co bylo, bylo tak daleko, tak dávno...

-No nic. Všechno jednou končí. Nejsi tu pro srandu, Svenssone, koukej balit - a maž!

S nechutí vystavil sádelnaté telíčko zpátky zymmine, stahl ledvinák, svetr, druhej, zabalit do spacoše, bágel, na vrch ešák, pytel s potravou, tabák, sirky. A pak jen rozhrábnout ohně, -Díky!, zahrabat papírek vod masoxu, naposled se rozhlídnout po Místě, hezky bylo.

A pak už jen hodit kryssu na záda - a jít.

-Aspon se zahřeješ, smráde líný, rozmazlený, pohodlný... Já ti dám, zapnout topení v smrrdišmeydu, ..-nasrat...

A klacíky se rozkrupají pod nohama.

-Cesta je šterk a prach a udusaná hlína

a šedý šmouhy kreslí do vlasu

a z hvězdných drah máš šperk, co kamením se vzpíná

a pírkou touhy z křídel Pegasu

cesta je bic, je zlá jak pouliční dáma

má v ruce štítky, v pase staniol

a z očí chytí jí plál když háže do neznáma

dve křehké snítky rudých gladiol...

Píská si Kryla a jde, Svensson. Dopředu, pořád dopředu. A stromy lemující Cestu jsou vysoký, a jsou teplý.

xxx

-Ale vecnost vzala krátký konec. Nic se nedálo pomalu. Vecnost skončila jako když utne.

A rozhostilo se ticho. Les čekal. Nejprve vyroste vysoká tráva a potom kroví. Z příkopu vyženou vysoké olše a brízy. Pak přijdou smrky a smetou každou stopu, již zanechala práce generací.

Krok, a další, ..pacmáky ztahaný, už nemůže, Svensson, to dítě Městskýho pohodlí, kolik už ušel? Sto, stopadesát kiláku?

-Cha.. - dvacku?

-Ještě kilák, ještě osmset metru..., blekotá Wellkey Cestovatel. A utahaný nohy klopýtají o klacky, o koreny.

-Moc!!! -Už je toho moc! -...

A potom došel do Vesnice. Všechno jednou končí, no ne?

-Dobrý..., pozdravil při vstupu do Cnappy takový.

Svensson si dal to jedno povinný, otázka hloupá:

-Nevíte, zda by šlo...

-Ne.

-Vesnice se vám zdá hloupá? Dobrá, ..-a už jste byl v Horách?, ptal se tehdy pakárnověj doktor.

No.. -tak ted tu byl. Ksichty s červenými nosy vypouštějí svou Horalskou Moudrost věku triceti let: -Ty vole, nacpat na prrdel drapák..-to by bylo bago jak howado, ty vole...

-Huuuuu...

-A Svatý vožravec při pohledu na lustr prawił: -Lampy jsou v Úplnku...-zle je!

-Bože...

A pak se stal Zázrak - protože jeden ze staríků přítomných v místnosti prawił - Už jste slyšeli? Starej nahore, končí, prej...

-No..-to bude...

A Svensson, neveda proc, zacejtil jakousi nezretelnou, presto však nejak jakoby nutkavou Výzvu.. - opustil Lokál pred limitem.

-Nahore..?

xxx

Udelali si už své a ze vši jejich píle vyplynulo jen Ticho.

-Což sice nemohlo být smyslem toho všeho. A prece právě v tomhle byl Smysl všeho jejich konání...

Pripadá nám to snad nepochopitelné.

-Protože nemáme sílu vytrvat, nemáme Víru v Pochopení....

-Jiste. Je zatežko se stehovat...

-Krok sun grog.... Kdo šel kdykoli na wandr, ví. -Krok sun grog, krok sun grog... Dál a dál... -A mužeš si treba myslet..?

-Krok sun grog... A šutry na ceste. Sem tam. Nic víc. Stromy nalevo, stromy napravo.

Stromy, -proste...

-Tou cestou dál jsem šel kde na zemi se zmítá

a písek víří křídlo holubí

a Marš mi hrál zvuk del, co uklidnění skýtá

a zvedá chmýří, ktre zahubí...

Cesta je tēr a prach, a udusaná hlína, mosazná vcelka od vlkodlaka,

rezavý kvēr, muj brach, a sto let stará špína

a desne velká, Bílá oblaka...

Jo. Jdeš, a aspon obcas si zpíváš...Kryla, treba...

No nic. Jdeš, Svenssone, jdeš - a krok sun grog. Porád dál. Kolem stromy, temný, a cerno, co jsou ve dne louky. Jdi dál... Asfalt. Porád dál. Krok sun grog... a pak jen ta Tráva, ta Phalaris nekosená..., -sešels z Cesty pro blbecky?!! -Jo. A písne docházej.

-Jak, docházej? Howne... Kryla každej umí. Sám myslí, ty mūbli...

-Svensson, potešen koncem asfaltu víří prach cesty a zpívá si sám:

..-letí baba Yaga na slet do Chicaga

koukne se do práááwa, yndyján jí máává

Yaga letí ráda pres bizoní stáda

letí, letí za trotlem, streydou Peyotlem..

A tak všelijak, vlastne porád dokola. No a co? Šel, krok sun grog a letí bába Yága...

Bylo mu dobre. Lesní Ticho kolem a mesíc do toho šajnil jak ten Reflektor veliký mašiny Onion Pejśfik, toho cibuláce.

A pak se zarazil, zaposlouchal se. Pred sebou uslyšel šumení. Reka?

Byla tam. Po stu, dvoustech metrech došel na roubenej mostek. Oprel se o zábradlí, shodil kryssu, narovnal záda. A jen tak stál a koukal.

Reka, decentne odená do toho svetla Mesícovýho se predvádela. Skákala pres kameny, protahovala se jak had úzkejma šterbinama, a zase se válela v tichejch tunkách za balvany ci u brehu, a když už clovícka svou nehybností skoro uspala, vzepjala se v okamžiku a zpenenou sprchou se mu zakousla do tváře, a zase se stáhla, zavířila, zašumela a byla pryč, a hned tu byla další, znova a znova, nekonečná Vecnost, vlny si hrajou na schovávanou kuk sem, kuk tam, šutr nevadí, -najdou si cestu, strík a cák, blbnou jak malý, vlnky.

Kdybys nemel dost, zahraje ti světelný divadlo. Jak prelámat, odrazit, pohltit a zase vyplivnout to, čemu ve své nekonečné zabedenosti říkáte Realita.

-Luní svítění, blesk tam, blesk onam, tady je! -Už není... Pena se zatřpytí jak nejdražší z drahokamu, zasycí, hadovina, cvachtne, mekounce, nežně zašumí, žblunkne a tiše se ztratí. Jiskřivý vrcholky perejí a temná, černocerná hlubina tuní a lagun. Světlo i tma, záře i hluboká temnota, vír i tišina, nehybnost, klid a zase nové vzepětí. Tak, jako život. Ten opravdovej.

Kdyby bylo víc světla, možná by se mu podarilo zahlédnout i bleskový mihnutí stříbrošedýho pstruha, snad i úhore na jeho Ceste k Prameni, ale - nechť všechno najednou, Svenssone. Však se dockáš.

Díval se na Reku a trochu ho mrazilo, vzpomínky na život minulej, jalový honění se odnikud nikam, televizní prázdnota, nuda, zoufale, marně zaháněná nekonečněma drbama o nicem, hromaděním nepotřebnejch krámu... a život letí.

-Hmm...zasmál se tiše, jo, už to bylo za ním. Dobrý to je. A pak se rozhodl, že už dneska dál nepujde, zvedl "kryssu", hodil ji na záda a jal se sestupovat od cesty k Rece. Najít malej palouk na břehu netrvalo dlouho. Rozbalil spacák pod borovici do tý dlouhý, mekounký Lesní trávy, za chvíli se v zátocine, osvětlený Měsíční lampou, rozehorel malej wochnik.

Svensson se rozvalil jak medvěd v zimě, ten pohodár spací. Co chceš víc, než mekounkou postel pod hvězdama? Ještě bylo teplo, na ráno nemyslel, proč taky, je čas. Kam pospíchat? Do raque? Díval se do plamenu, voda v kotlíku se ještě nevarila...

-Tak jo. Líne se protáhl, pootočil a zašátral v kryssí kapse. Á, tady je. A vytáhl - no jo, no, ..walkinku, co jinýho... Zakroutil hlavou, -hrozný... Ale pak nad tím mávl rukou, no co? Co nadeleš, letí bába Yága už ho trochu otravovalo a studnice nápadu není bezedná. Napojil bednicku, zavrtal se ještě líp do pytle, stlačil:

..-Rekni kolik je na světe, kolik je takovejch měst,
rekni kdo by se vracel, když všude je tisíce cest
tenkrát když si mi Terezo rekla, že ráda mě máš
tenkrát ptal jsem se, Terezo, kolik mi polibku dáš,...naposled...

-Ryvola, ten Wábi... Taky už zpívá někde jinde, wandrák nebeskej. Koukal přes wohnový plamínky na skotacivou, trpytící se Reku, a pak si vzpomel na Faaye. Tu Soffāju...

-Co asi dělá, kulíšek, pomyslel si. A tak, jak už to chodí, přišly ty hloupý, samotný chvíle.

Vždycky přicházely, čas od času. A pak se zamyslel, -bylo to promáchnutí tý Velký, Osudový? -Byl fetík svine zlá, která ti ukradla Lásku? Nebo - byl to kamarád fetík, kterej te ochránil před pádem do ujecený slepicí pasti? -Kdo ví.

-Mel jsem te opravdu rád, co myslíš, Faaye?

-Nebo to byla ..jen vobycejná fetácká hysterie? Ulítlá precitlivlost - copak si pamatuješ něco víc, než stripky skutečnosti, smíchaný halabala s šíleněma, barevněma paralelníma světama fetíku, který se svejma úžasnejma zářivejma šípama zarejvaly do mozečku mnohem hloubš, než jakákoli šedá realita, se kterou ses tehdy potkal?

A nebo to byl opravdu Cit?

Občas pak slýchal od všech tech přítelkyn a nerozlučnějch družek, že se z ní stala bezvohledná, ujecená hrabivá wydra. Narvaná milionářská svine.

Jenže - co byla pravda, a co byla jen hloupá, ženská závist, nevedel. Tech pár kratickejch setkání mohlo jen naznacet. Ech..., co na tom. Možná jsou takový myšlenky jen prostinkou hrou na večer, kdy už je tma a ještě se nechce spát, jen Hrou na něco, co ve skutečnosti ani není - a nikdy nebylo.

Caj se varil, sundal eššak z wochniku, přiložil pár klacku, nalil si. Umotal cigáro, vune tabáku se smísila s vonavým kourem hořících borovicovejch větví. Pohodlně se oprel, vyfoukl kour.

-Co, Svenssone? Ty myllácku... Co by bylo, kdyby bylo..?

Jo. Kdyby byly v prrdeli ryby, nemusely by bejt ty rybníky...

-Vracím se vracím ze všech stran, telegrafním drátum naslouchám, vítr v drátech vzlyká a písen dále tichá
otvírá krajinu dokorán...,
zpívá Waabi. A Svensson už neprikládá, dopíjí caj, cigáro dohaslo.

A potom usnul. Ten Svensson jeden, hloupej, sammotnej.

xxx

-pomalu plazí se orosenou stezkou želwa prastará,
tisíciletá, snad ještě starší želva.
Pockám si na ni a zvedave se zeptám - proč je tak pomalá?
I když je stará, měla by být svěží, želwa...
Jsi pro smích, pro chuži loudavou, pozadu zustáváš stát,

nevidíš pro krunýr nad hlavou, nikdo te nebude mít rád...
Krunýrem silným snad proniká i Touha, Láska, stesk i žal,
smutne se dívá, horké slzy roní. ...želwa. (Wabi Danek)

-Znalý ctenár zrejme ví, že jarní rána v Prírode jsou si dosti podobná. Nebylo tomu jinak ani ve Svenssonove prípade. Proto, prosím, zalistujte o pár stránek zpět. Je tam dosti presne popsáno i jitro dnešní.

Takže - pokud se už klacíky rozkrupaly pod nohama, můžeme pokračovat. Svensson vyšplhal zpátky na cestu, která se teď už vinula po levém břehu Reky. Netrvalo dlouho a na druhém břehu se z lesa vyloupila asfaltka, lemovaná bílejšíma, žulovejšíma patníkama. A po pár dalších minutách Svensson vyšel na louku. Zastavil se a rozhlédl se kolem. Na druhém břehu stála pila. Spousta klád, prken, trámů, fošen obklopovala halu, které vévodil hrázdenej barák Šéfovství - jasne, uvedomil si, tady to bývala německá oblast, kdysi. Pilari, ploužící se mezi vonavým dřevem v nekonečném rytmu roboty, zřejmě bydleli v roubených chalupách, rozhozených po stráni na Svenssonove strane. Šest, sedm, jo, osm chalup. Viděl před očima chlapy, scházející po ránu k lávce, překlenující Reku, pusou detem, odjíždějícím do školy autobusem, spojujícím dvakrát denne pilu s Mesteckem. Hmm...

Jenže - at se rozhlížel, jak se rozhlížel, to, co hledal, nenacházel. Žeby zase nepochopil, o cem to ten dedek dole ve vsi mluvil? Tupý Svensson, černý datel...

-No co, zklamane pokrcil rameny. -Aspon jsem se prošel, projdu se dál. Prešel pomalu louku a vnoril se opet mezi stromy.

A pak, po sotva padesáti metrech, se vše rozjasnilo. Nebe i duše Svenssonova. Protože, oddelená pár stromy, prostírala se v lese další, menší mýtina. A na ní stála stará, omšelá chalupa. A nad prknejšíma dverma visel oprýskanej nápis - HOSPODA U SVENSSONA...

pozn:-Vnímavejší ctenár, milující zkratky, již jiste ví, co to znamená. Pamatuje si, že Svensson se až do teď vlastne Svensson nejmenoval, a chápe, že název hospody s tím jaksí souvisí. Muže se proto posunout o pár stran dál. Další část je určena knihomolům, libujícím si ve vytríbeném slohu autorove, dychtíve očekávajícím každý následující odstavec.

Takže:

Po chvilce váhání Svensson otevřel dvere a vstoupil do lokálu.

Šest dubovejš stolu, lavice. Pult s pípou, pamatující snad Franz-Josefa, dve nádherný, starý lampy, na stenách nad každým ze stolu pověšená petrolejka, další dve nad výcepem. -No jo, s proudem asi žádná sláva, jasne.

Jedinou výzdobou byly dva strašný "obrazy" s horskou tematikou na zadní stene a vycpaná liška, komíhající se na dvou drátech nad policí na koralky a pullitry.

Bylo prázdno, jen dva turisté v koute obcas tlumene prohodili pár slov v cizí reci. -Holandani?, pomyslel si. -Hmm, asi. Kývl na pozdrav, shodil kryssu, usedl na jednu z bytelných lavic, lemujujících steny. Plácl před sebe tácek, vyndal tabák, papírky, sirky, zabalil, zapálil - a čekal.

Za okamžik vrzly dvere od kuchyne a vyšel Kdosi. -Píwo, ja?

Svensson prikývl. Nemohl z něj spustit oci. Sehnutej germánskej staroch, zrejme rodák. Svensson, asi...

(další pozn: -Ted bude chvíli preSvenssonováno - ale budte trpeliví. Vše se vbrzku vyjasní.)

Starík pomalu, peclive natocil pivo, a taky jedno malý. Pro sebe. Donesl obe sklenice ke stolu, opatrne postavil.

-Dovolíte? Scheisse tag, dněsska, zachrcel. -Vy na ausflug? Wander?, dodal.

-No, Svensson rozpacite pokrcil rameny. -Spíš, možná neco hledám...

-Fcěřejší tag? -Chacha, zasmál se starík. Vráscitej, shrbenej, urvanej - jen ty oci byly živý, plný divošskejch plamínku.

-Ani ne, Svensson se zasmál taky. -Spíš ten zítřejší, asi.

-Có tím myslíš?, zeptal se staroch. -Neues leben? Ten -..nóvej žíwt? Nove se usádit?

-Jo, snad...

-Z voci ti kouká, cha, no, na ja, möglich na pile, berou. Ale..-vadi ti ..-einsamkeit..-ta..sámota?

Svensson máchnul rukou, napil se piva. Pak zvedl oci a jejich pohledy se sešly.

Do vecera zbývalo ještě dlouho. A Svensson naslouchal staríkove tichému vyprávění. Lezlo z něj, že tu skutečne žije od narození, a že už toho má plný zuby, že na druhý strane, ve Finsterau, má sestru, že by se chtel ještě na starý kolena povozit v medáku, natáhnout si hnáty do lenošky, a tak všelijak. A že už si to tak zkoušel, udat hospodu, a že vždycky přišel nejakej chamtivec, der habsüchtig mensch, nacesanec mladej, a že prej penzión... -A kam budou chodit ti Sägewerkmännen, die Holzhauer? Chudáci, na pivo za tricet..? -Scheisse... Asfaltovou straže, aby diese hennen, die huren líný, zbohatlický z wagen richtiš do kneipe sitzen... Und also die Schweinköpfe, s dráhejma uhrzeite und nasraný v hláve? Nein, to teda né, to né.

Na ja, lieber freund. Nejradši bych dal nejakýmu pilar - ale jsou chudý, a prece jen, sto, stopade hundert na zaceti života, tam - a pak jen pár abzahlung,- tech, splátka, no..? Tak musí bejt, na ja.

Podíval se tázave na Svenssona. Bylo videt, že neverí ani trochu, že by tenhle vandrak mel sto, nerku-li stopadesát litru, ale ocividne to zkoušel už úplne na každýho. -Nikdy newiš...

Svensson mlcel. Jo, bylo mu jasný, že za ten svůj bejvák mestskej dostane v klidu dvě stě, možná víc, ale ne nadarmo byl nejakej ten čas Profesionálním Úspěšníkem. Kdo ví, co na něj dedek šije. Líp je chvíli počkat, co z něj vyleze. Jenže staroch byl wlcák mnohem zkušenější. A jeden pohled do Svenssonova ksichtu mu neomylně ukázal, že háček se zaseknul. Kdoví, co má ten Schmutzig vagabund v pytlí, nekde..? Hmmm...

Dva ksichti natešený... Mladej zlatokop, kterej po měsících hledání padl na zlatou žílu - a starej lovec, co po snad ještě delší době konečně natrefil na stopy bizoního stáda. Dívají se před sebe, zvolna kourí, občas se zlehka napijí. Mlčí. Jen kour zvolna stoupá ke stropu.

Pak se starík zvedne, ti dva v rohu dopili, je třeba udelat ještě dvě. Když se vrátí ke stolu, nese nějakou knihu.

-Koukej, kniha na úcty. Jak to de...-ja, sicher, kein zlatá dul, -aber...

-Nehledám zlatej dul, zamumlal Svensson, a začal si listovat. -Hmm, jo, jasný...

Pravidelnej velkej kšeft dvakrát do měsíce, jasný, vejplata na pile. Léto slušný, i zima ujde. Jaro a podzim jsou na přežití, to je jasný. Listoval dál a začínal si delat obrázek, čím dál tím jasnejší a jasnejší.

Upíjel pivo, kouril, přemýšlel. Nevypadá to zle, jasne, na smrdišmejd tu nevydelá, ale - tyhle touhy měl už za sebou. A na jednoduchý žití to stací. Ale - jak to ten šakal starej myslí s tema splátkama?

Vec byla jasná, staroch byl sám, ve svém věku už prd potřeboval, jediná touha byla vypadnout - ale..? Byla to kuca, strašlivá, -ale stejně, stopade - to bylo krute málo. Nekde bude háček, možná hák.

Propadlá koncese? Hygienici? Wochranáři? No, to se bude muset pokoukat. A tak zatím neríkal nic. Vrátil knihu, řekl si o další pivko.

Tázavý staríkův pohled. -No?

Pokrcil rameny. -Víte, možná bych to nějak slepil, tech sto, ale - promyslím to, uzavrel.

Staroch přikývl, oči se usmály. Je čas. Nejsme ve meste, tady na horách se nespechá. Den, dva, tejden, měsíc? -Kein problem..

Holandani dopili, zaplatili, podekovali a rozloučili se. Svensson zůstal sám, ve společnosti ticha a tabákového kouře, starlec opet zmizel kamsi dozadu. Čas pomalu plynul, ale přesto mnohem rychleji, než by si kdo pomyslel, uhodila čtvrtá, a za pár minut se lokál zaplnil povykujícími piláři. Hospoda ožila.

Svensson se dal do reci s pár chlapama, jen tak, malá sondáž do věcí nejasnejch. A nebudem si nic nalhávat, lehce se prdnul.

Lehce dost...

Přišel čas placení. Tou dobou už v hospodě zbývalo šest lidí, určite právě z tech chalup ve stráni, pomyslel si, ostatní kvapne opustili lokál chvíli před pul šestou, -jasne autobus, no jo. To jsou kšefty...

S díky odmítl nabídku na prespání, -vždycky spím venku, když to jde, usmál se a slíbil, že zítra se určite staví. Na snídací polívku.

Vyšel ven. Noc byla stejná, jako ta predešlá. Krásná... Šel kousek vzhuru proti proudu, našel místo, rozbalil.

Nízký plameny, tichá hudba. Chvilí pro trochu přemýšlení. Svensson byl prdlej, ale prece se mu nechtelo nijak spát. Cítil se úplně strízlivej, ac s podobnou možností pocítal, prece jen... Bylo toho trochu moc najednou, trochu moc rychle. Jako vždycky, když neco moc chceš, ale vlastne s tím ani nepocítáš. -A pak to přijde... -a ty najednou vubec nevíš, co s tím.

Jeden starej Švéd napsal, že ticho může mluvit. Měl pravdu.

Ticho mluvilo, Reka zpívala. Příroda se ptala - Tak co, Svenssone? Našel jsi? Co?

-Podívej se na toho starocha, našeptával ze tmy Černej Skret, -chceš tak skoncit? Úplne sám, naveky, obklopen tichem a prázdnotou až na pár chvil, kdy budou lidi? Už sis opravdu užil dost? Jo? Nechceš ještě neco zkousnout? Tohle už bude navždy!

Jo. Procházel si celej svůj život, šílenej, dost... Cím všim prošel... Pakkárna, školy, práce na pitevne, zbohatlická epizoda, cesty po svete, fetišky... Holky, všechny ty láásecky...-kde asi jsou, kde je jím konec?

Kdo ví... Byl utahanej, desive utahanej. Najednou, jakoby se v něm cosi zlomilo, už nechtel dál šilet, honit se, chodit porád z místa na místo. Cítil, že se chytil, tady v lesích u Reky, v horách. Ne, nebyla by to žádná sláva - ale na chleba to stací - a o co víc vlastne jde?

Prachy za dovolenou v horách ušetří... A za pivo ci cigára taky.

-A co jiný věci, nedal se Skret. -Co prece jen nějaká rodina, holka, deti..? Nic, vážne nic? Tešíš se, až budeš zoufale shánet nekoho, kdo by si tu knajpu od tebe koupil za dvacet korun, tešíl se na nejakej starobinec? Co, ty chytráku...

A vítr zašumel ve větvích - a dokážeš si představit, jak si každý ráno uvazuje smyčku a odchází do stupidní, otupující nablbný delat kvantum prachu, ve Meste nezbytnejch? A pak k televizce, o víkendu pekne na chaticku wokopávat cibuli, pronudit vecery u karet?

Reka si prisadila - ..a na druhou, doveďeš si vubec představit holku, se kterou bysis měl O cem povídat - a která by se byla ochotná vzdát ústředního topení, auta, teplý vody...-a hlavne, všech tech snobáckejch sousedek, se kterejma se může pomerovat množstvím krámu, natahanejch do nory, vzdát se toho Smyslu svého života - hodina a hodin žvástu vo Manuele a dalších slátaninách? Koho by tady asi tak wohromovala šesti skřínema, narvanejma hadrama všech tvaru a

barev...? Co nákupy? Jednou měsíčně do Centrální Wessnice?

-Bože...blbost, no jo, no.

-Do prdele, se všim, pomyslel si Svensson, a pak ho kwassinky konečně přemohly. Vodlít do toho Snovýho světa a zdály se mu příšerný sny, a pak přišla Faaye a koukala na něj smutně, beznaděje, a pak už nic. A z walkinky, kterou nevypnul, zpíval pošahaný Yarek poslední písničku.

.. -ne, nejsme ztraceni,
jsme jen ve znamení Štíra zrozeni...

xxx

-Za letních nocí to ve Švédsku vypadá takhle, řekl Petersson. Viš, Anito, my dva jsme poslední lidi, kteří vidí na vlastní oči, jak se vítr jen tak beze všeho uloží ke spánku, nebo se uloží aby naslouchal. Zítřka tu budou bungalovy, grillbar, motel... Viš, miluju te, Anito.

-Na lužku z rašeliny, rekla Anita. -Urcite mě budeš milovat na lužku z rašeliny.

-Připomínáš mi košík zimních jablek, řekl Petersson. -A pul sklenice medu.

-Na rašeline, rekla Anita.

Petersson vytáhl lodku na břeh. Koralku vzal s sebou, kousek od lodky se posadil a díval se na Anitu, která se pomalu brodila vodou.

-Připomínám ti košík zimních jablek?, zeptala se.

-To snad není ono, řekl Petersson. -Spíš připomínáš dvěře na pudu, které člověk zlehounka otvírá, a tam na pudě má schovaný košík jablek na zimu. Je tma, ale člověk ví, že v té tmě jsou jablka.

Potom vstal, a šli spolu k chýši. Našlapovali na mekký mech, šli mezi vřesem a bílými kvítky a bosá chodidla se při každém kroku trochu propadala.

Pomalu.

Svensson se probral. -Bože..., hlava ho bolela jak strep, jazyk se lepil na patro. Vymotal se ze spacáku a bez váhání se skulil k rece, dlouze se napil křišťálové čisté horské vody.

-No, moc hezký, včera, pomyslel si. Chlast stupidní, a korunu tomu nasadila ta tráva, přiblblá, vzpomínal těžce, -idiote blbej... Vedel, že celý den nebude stát za nic, no, skvělý, to zrovna dneska potřeboval. Pro jediný cigáro, nenávidel se. Vedel to - a přece se zachoval jak pubertální kretének.

Svensson byl hodně impulsivní, ale vždycky rval tak deset minut, pak ho to přešlo, a zase se smál na všechny okolo. Jedinou výjimku tvořila situace, kdy se nasral na sebe. A to se stalo právě teď...

..Jo, milánku..., zaskřípal zuby. Vubec se mu nechtelo dělat wohnik, konečně, starík ho přece pozval na snídacku.

-Bože, co si tak s ním asi budu povídat...-dneska...-idiotík...-posranec tupej...

Vtom si uvedomil, že na sebe rve zcela nepokryte nahlas. Nikdo nikde, presto se zastýdel,

...promin, Reko, promínte Stromy...

Znechucene se dal do balení spacáku, teplejších věcí. Dneska bylo úplně vedro, no, konec koncu taky bylo skoro poledne. -Ech... A jak vzal spacák do ruky, uvedomil si, že celou noc spal pritulený ke starý, ztrouchnivělý kláde. A pak si vzpomel na Faaye.

Sednul si na tu kládu, sklopil hlavu. Co s tím, všim? Bože...

A pak zase vstal, ještě jednou se serval, zjecl se wohledne debiloidu wožralejch, trotlu vyfetovanejch, hodil kryssu na záda a do klády kopnul.

-Kecy, stupidní, akorát...

Bylo vymalováno. Padal za staríkem. Na políffku. -Kúúrwa...

Bylo wesselo, u Svenssona, vlastně, můžeme už říkat U Svenssonu. Protože na horách newokecáš. A tak už trochu zmatlaný staroch zůstal sedet a mávnul na něj - tak si to vyzkoušel, mladý, taky, - a pilar zarval, -dej sem jedno, Svenssone. -No, ty, co cumyš...

A tak se stal Svenssonem. Už navždy, pro všechny.

Pozn: -pokud se snad komu zdá stupidní, že k tomuto prostoduchému Poznání dochází autor až po kvantu sáhodlouhých stran veskrze pomatěného blábolení, at si trhne. Autor je Spisovatel a ne telegrafista. A slovo Spisovatel je odvozeno od slova spisovati, že... (-A Grafoman - no to už wubbec!)

Konec koncu, milovníci Holajvoudských zkratek se dockají taky.

Kdy? Právě teď!

Takže - zkratka první: Tridenní poznávání terénu, nebo jak slušněji označit tři dny trávající nepřetržitě lihové koma... Starý Svensson, bez sebe radostí že mu konečně končí život, sedmdesát let nepřetržitě probíhající na pěti kilometrech ctverecních, mladý Svensson nadšený z toho, že ve stejném prostoru konečně zakotví po všech těch ulítanech letech, a z toho Svenssona samozřejmě taky, pilari, který konečně uverili tomu, že se z jejich jediný hospody široko

daleko nestane ráj pro asfaltový blbečky napakovaný nakradenejma prachama a jejich uslintaný, smrdutý krávy a rozmazlený ujecený parchanty, kerejm už je to jejich Mesto, který si sami zasrali k nebydlení, malý... Všichni byli šťastný, nikdo dosud vlastne porádne nevedel, co bude, tak - proč by nebyli? Vlastne bylo dost divný, že se podarilo jen po uvedenejch trech dnech uvít do chodu Svenssonuv historickéj smradoch a dojet do Mestecka vyřešit smlouvu. Kupodivu bylo všechno na ouradech dobrý, ekologové, hygienici i živnosták O.K. Asi to byla dowopravdy hospoda z času, kdy všichni ti blbulínci ještě tahali kacery nebo se prevalovali nekde ve vaječnicích. A - kdoví jestli... Nakonec to nasmlouvali na základ a pet ročních splátek, jo, celkem to mohlo jít. Platí od data predání s tím, že starej Svensson si ještě podrží vedení a vyklidí až posledního září bez ohledu na presný datum vstupu v platnost a další a další klicky a wobbezlicky, u kterejch vlastne oba jen doufali, že vedej, wo co de, protože...-ech... Konec koncu, nechá si svou kopii skouknout ve Meste u kámošky. Vlastne to bylo celkem jednoduchý, všechny ty hlavní sracky byrokratický přijdou až po zaplacení. A pak si dali viedersehn a cago a tak všelijak, ještě pár rozluckovejch a na cestu a bylo. Euforie, štěstí, Náááádheráá...

Jenže - jak Svenssonuv vlak tuka kolama na kolejích blíž a blíž k Mestu, euforie precházela. Hlodawý starosti, že vlastne na účtu je pár litru, a dál? Ani tuk. -Bože...- dopadne to vubec? Ale všechny obavy se ukázaly smešný. Zbavit se Mestský nory na perfektním místě a presto se slušným nájmem byla záležitost až prostoduchá. Tejden dal tejden a konto ztloustlo mnohem víc, než si kdy vubec byl schopnej predstavit... Prekvapene si uvedomil, že najednou, vlastne zničeho nic je všechno hotový, domluvený, a že mu zbejvá presne osm dní. -Osm dní?!?! Náhlý zdešení... -Tak to teda fakka končí..? -Krista... A pochyby. -Bylo to dobre? Je to dobre? Zoufalá nejistota. Chvilky balení, tech pár knih a jinejch krawin, co si chtel vzít ssebou, měl sbalený za pár hodin, stehování domluvený...

A pak už jen toulky rozluckový, vzpomínkový. Hospudky, krivolaký ulice, ve kterejch prožil víc než čtyřicet let. Kamarádi, všechny ty Chvíle. Vedel, že urcite obcas přijdou, ale...- co to ostatní? Už takhle dost vykořenenej kráva - a ted měl přijít i o všechno to ostatní. Dál už jen lesy, hory, pár lidí - a dál už nic. Vubec nic. Nebo jo? Nebo to zatím všechno bylo jen Jako - a ted to teprve začne Doopravdy? Kruci...- nevedel, tápal, nervózní jak školák pred maturitou, pracky se mu klepaly jak psovi drahýmu když otvíral jedny z mnohejch dverí do další z mnoha starejch, vzpomínkovejch Náleven.

Svensson usedl, objednal pivo. Ale - než se stacil poprvé napít, zažil dost dobrej šok. Do lokálu vstoupila vychrtlá mladá holka, s fialovou únavou podlitejma wocima, po tý šichtě nekonečný, a ac už se blížila devátá, vlekla za sebou holcicku snad peti - šestiletou, barvou v ksichtíku nutkave připomínající toho králíka na wobalu chemijedu, jímž byly povinne promoreny její hadříky. Nemuže se prece za sebe stydet v tom koncentráku na deti, kam je denne na dvanáct hodin wodhazovaná, zatímco flexibilní, dynamická maminka dosahuje Zářivých Cílu Tržní ekonomy v nějaký Úspešnický pasti...

A holcicka neuroticky škube za cíp mámina koženého pláště za tricet tisíc, jo, ten je Nutný... -Dej mi nějaký peníze, mamí!

Svensson valí woci na to decko, který pár vterin poté, co dostane příslušný petikilo v drobnejch, vpíjí svá zarudlá ocka do blyštivejch rotujících válců příšerného cinkajícího krápu v koute cnappy...

Dlouze se napil. Tohle je ten Svet? Svet detí Ulice (-jo, ty lepší mají uhuhlanou, newosobní babu na hlídání...), tech nemocnejch uzlícku, alergickéjch na trávu, na pyl, na zvířata, na mouku, na mouchy, na pavouky, na úplně všechno krome plastikovejch JakoHer, krome zarucene pravejch Chemidžžussu a jinejch tech potravin, vyrábenejch masove v obřích fabrikách z promorený vody, zbytku z výroby benzínu a chemickéjch aroma-přísad...

-Pozri jabko ze stromu a chcypneš!!!, varujou plakáty na chodbách škol. A mají pravdu. Co kdyby navíc sedel nekde poblíž kos, nebo nějakej jinej bacilonosic?!?! ..-Nehyienický...

A deticky si nežne drbou své Hygienické Chemijarem omyvatelné zvířátko Tamaguuci na pet tužkovejch baterek.

-Kráva je ta fialová woblude z Mílký, že? Pink! Pink-pink!!! Zabil jsem padesát martanu, juuuu!!!

-...a což takhle zkusit zastrelit fotra..? Prachy na jamáhu...

Nedopil a wodešel. Prásknul za sebou dverma. Tak - to bylo špatne, pomyslel si. Jít jinam, -ale kam?

Zarazil ruce hluboko do kapes, nasadil ten drsnáckej ksicht -nechte mě bejt! Jsem welkey, twrdey a zley! - ten AsponPokus vo wodražení všech tech zdivocelejch tlup kapsárskejch a zabijecskejch, kterejma se vecerní ulice jen hemžily. Šel tou pustou ulicí, sem tam se mihnul jakési vyplašenej clobrda s trema Drawejma Wlkodawama na reteze, obcas stín bezdomoffce s pytlem na Vzácný Wodpadky, jinak nic. Míjel Úspešnický cnappy, kde na sebe hrabivci vrhali Významné úsmevy, decentne pokašlávali, korektne posmrkávali v pokrytecký touze po Významném kontaktu na Významný kontrakt, zdešení z jakýkoli byt troššinku lidský reakce, -co by si tak o mne pomysleli?!?! Významný kontrakt zajistí jen Cwicený Optimistický škleb...

Míjel nenápadné dubové dvere Private Clubu, doupat, kde se titíž lidé scházeli, když už je všechna ta faleš a krec dovádela k zoufalství, aby peclive skrytí lili do hlav litry drahých koralek, šnupali Zakázaný Koks a pak blili na drahý peršany a teakový stoly, prasata a zver největší jakou ve čtyrce nenajdeš, a úslužní poskoci okamžite zblitky utírali a privolávali decentní limuzíny, které pochcanej, zblitej dobytek, tu Elitu, odváželi do jejich honosných papndeklových Paláců na predměstí.

Jen nabubrelá prázdnota, krivárny a pokrytectví ruku v ruce. Tupá hrabivost k nicemu. Parohy na stene, parohy na

hlave...

Šel dál a premejšlel, kam se ztratily všechny ty krásný, snivý hospudky, kde v rohu drnkali na kytary Mišík s Kalandrou, další se bavili o malování, támhleten píše, skládali se na pár piv, jedna krabicka startek kolovala po stole - a prece bylo cejitit Neco, co nepopíšeš. Snad Duch, snad Myšlénky proplouly pod stropem spolu s kourem z tech levnejch cigaret, a bylo to upřímný, bylo to krásný.
Bylo to jiný, Vo Necem.

A pak ho napadlo, že jedna taková byla tady nekde, nedaleko. Lehce zmenil smer a zamířil do tech míst. A pak se pred ním na moment rozzáril svetlo, vycházející z otevrených dverí, Svensson minul jakousi z mnoha tisíc píček mestskejch, smrad jak z chemický fabriky na sto metru, kilo zlata se zablejsklo, znudene prošla na tech triceticentimetrovejch podešvích kolem, zpatlaným drápem stlacila knoflík... Naleštenej malej smrdišmejz zablikal a zapípal, devce se vevalilo dovnitř, zapálilo pár litru nafty a ta ji odnesla do další otupující dupárny..- nebo snad už jen domu k zářivý wobrazoffce? Kdo ví?

Jak jen se pronudit vo den dál? Aspon neco, bóže, kdyby přišlo... Náhražky a náhražky za náhražky, porád dokola. -Nic a nic...

Nedalo mu nepomyslet na ty Horský holky. Nasekat dríví, nahrnout na paži, zatopit, pak na louku, tráva pro králíky je potreba, pokopat policko na brambory a potravu jinou, tu nesterilní, jedovatou... Vyvarit plíny, povесit ven. Na pampérsy neni - a kdyby bylo? Možná jakýsi nejasný tušení, že ty jejich decka jsou takový nějaký zdravý... Instinkty, plynoucí z tesnějšího sepetí s Přírodou, vrozená neduvera k chemišmejzům? Nebo sem prostě jen nedosahujou všemocný Chapadla Reklamy? -Newiš...

Vecer možná na chvíli zaskočí do knajpy, kam jinam, TéVé signál sem nesahá. Vohrát na kamnech vodu, omejt deti, sebe. A spát.

Vzime pro zmenu proházet těžký kila snehu a rozsvítit lampu, aby ten její, až se bude vracet z pily, nezabloudil. Možná jí i kejvne, jako že -Dík...

Všehovšudy dvoje hadry, na doma a na ven. K vánocum možná dostane zase jeden šátek. Naco by bylo víc? Život jsou dlouhý tichý vecery u petrolejky, proud casto nejde. -Vnímání...

-Nuda ? Asi jo.

-Možná ne.

Potom neveselý myšlenky přešly, byl tady. Vešel, opatrně se rozhlédl. Kdy tady byl naposled? Dva roky? Tri?

Skoro nic se nezmenilo. Jen lidi, možná.

V jednom koute treští oci doperníkování s alkáci, hystericky povykují, trhaný pohyby, škleby. Ve druhým netecne podrimují heráci. Tretí stul obklopují Mladí Intelektuálové. Koluje joint, vedou se Duchaplné Howory. Bohémský odhoz odbarvenýho pramene dlouhých vlasu z cela, -teda, já bych to všechno...-hnus...-hamižnost! Pohled na drahé rolexky od tatky-hamižníka, je cas na dalšího wizoura. Treba jest Nabystrit Intelekt...

-Shit... Další je prázdněj, jen nejakěj starej somrák si slintá do zvetralýho piva.

A nezbytněj stul Mladejch Wesselejch. Plní energie štebetají peclive upravení hoššici Úspješně sportovních twaru a vuní, "prirozenými" barwami západácké provenience prebarvená devcátka se zárive usmívají. Jen ta prázdnota z nich ciší jak šed jejich domovskýho Sídlište. Šedá uvnitř, barvy venku. Nic a nic byt stokrát je porád nic. Ale Mladí se nedají. Zkoušejí Nic násobit tisíckrát. Žvásty se zrychlují, bezvýznamná slovíčka nabírají kadenci zdiwocelýho mašinganu. -Však se uvidí, -ten Sjuuprman... -ale... Obcas dychtive visí na rtech Velkého Gurua, o více než dvacet let staršího salónního Intouška. Jeho Moudra konecne dopadají na úrodnou pudu. -Ta chvíle, ten okkamžik...

Svensson se musel dát do smíchu. -Bylo to tak dávno? -Bóže... Jenže pak se podíval pozorneji a smích ho přešel.

Kdysi cetl v jakejchsi novinách o detech, který nechteji chodit do školy, když nemaj aspon jeden zlatej retez. Ocítají se úplně na okraji, odepsaný, šikanovaný... Kecy, pomyslel si tehdy, co si ti pisálci užvanený nenavymejšlej, jen aby se ten plátek líp prodával...

Znechucene zavrtel hlavou nad poznáním, že možná ani moc nekecali. A pak si sednul k Herákum, protože mu byli nejbliž.

Pivo, motaný cigáro a vzpomínky na casy nedávný. Díval se do tech heráckejch oci s panenkama smřštenejma do mikrotecek, vodlitlý pohledy, zasnený, pohodový. A prázdny. Vzpomínky na pakkárnu.

Pár nezávaznejch slov plynulo jak nekonečná, liná reka, plynoucí odevzdane k mori dávno vymletým, širokým korytem. Svensson si uvedomil, že tech pár mesícu, strávenejch v Horách ho vykoplo pryč. Definitivne. Chtel ještě pociťit závan oný krásný, Bohémský atmosféry - a nacházel jen zoufalství, prázdnotu, rezignaci, bezvohledný krivý swištění, hloupost, hrabivost, omezenost. Jasne, to nemohlo bejt všude, snad jen náhodne blbej výber. Ale bylo toho tolik, že nemohl nevnímat. Místo aby byl šťastnej, nebo aspon smutnej z toho, že opouští Bejvalej svet, byl akorát tak wotrávenej. A čím dál víc.

Trhnul sebou. -Co to?

Dvere se prudce rozletely, do knajpy se vrátila petice urostlých porezu s vyholenými lebkami. -Hááájl!!!, zarval ten Největší. Rozhlédl se okolo, posoudil situaci. A pak jen pár ran, pár kopancu. -Tahny, ty...špyno!

Somrák zmizel. Svensson bezdeky vyletel -No -wy...! Ale než stacil pomerit svou vyzáblost s wycinkovaným korpem tupohlawa, zpoza pípy vyletel výcepák.

-Hele, klídek, šéfik... Sednete, v klidu, ...JÓÓ?!!!, dodal výhružně.

Nikdo v sále ani oči nezvedl.

Všechno je prostě fuk - nebo aj fuck... Hospodou se rozlehl neartikulovanéj rev - Cehý cechujm! Zýkhaj! Bylaraza! Bylaraza! Zýkhaj! Cygány do plinu! Zýkhaj! A nádoby na krcích skinhlav se začaly plnit pivem.

Ceho je moc, toho je příliš. Svensson seknul pullitrem a vypadnul ven. Nikomu nic nevadilo, jen všichni ostatní začali rvát o to víc. Jo, občas ho napadalo, že by se měl dát do boje proti tý zoufalý prázdnotě, nějak se prát o všechny ty mladý, venovat se jim, pokoušet se jim odpovídat, tlacit je k přeměnění. Ty starý záchvaty Spasitelství...

Ale cejtíl, že už na to nemá. Dojet svůj jediný žití donkichotským bojem nechtěl. Chtejí takovej svět? Kdo je nutí? Kdo nutí jejich rodiče vytvářet ho pro ně?

-Když ho chtějí, at ho mají, kopnul do prázdný plechovky, válející se vedle chodníku, přešel ulici. -Srác, jen srác, sycel nahlas a bylo mu to úplně fuk. A když ho na rohu oslovil ten špinavec nejakej, neváhal ani vterinu. Pujcíl si rovnou veci, pokapal, nahrál, vbodnul. -Stylový loučení, zachechtal se hrube. -Dík...

Nakoplo ho to jako skinhlavy somráka. Beznaděj zmizela. V okamžiku pocejtíl to nádherný lechtání, lehounký brnění v podbřišku, krásnej pocit štěstí, cejtíl se jako obklopený sedmi nejhezčíma, nejnežnějšíma mazlivejma holkama, sám v sobě se rozkošnický protahoval, začínal vodlítat. -Máte problémy? Udavte se s nima...-blbeci..., usmál se povýšene. Šel dál, jo, trochu jak ten robot škubbawey, co na tom.

Pak se začaly hejbat obrazy, znova, po dlouhý době pocejtíl nutkave tu relativitu všeho kolem, -je libo hodit si reku nad most? Tramvaj do vzduchu, nechat ji couvat? Udelat z ní dve? -No, prosím! Pohoda krásná, pohoda šílená. -Ty active imaginations..., bohužel jen pár Vyvolenejm přístupný...-Oulajlaj...

Nevedel, jak se najednou ocitl doma, prostě nějak dojel, videl sám sebe jakoby z nadsledu, jak se svlíká a skáče do pelišku, už jen matrace na zemi, jeho Vzácná Postel, pelech Památek, byla rozebraná na prkna a čekala u zdi na odvoz. Vadilo? Ale...? Kde by se vzalo?

Skocil na matrace, trel se o deky, o polštáře, plnej toho extatickýho svrbení, -už ses někdy udelal nepretržite na deset hodin?!, bylo to šílený, bylo to přesně to, po čem vlastně celý ten Mestskej tejden bytostně toužil. Všechno si uvedomoval, žádný wožralecký tupo-wokno, jen tak nějak jinak, jakoby mimo čas.

Obrazy se pomalu začaly vevlínovat do jinýho časoprostoru, čím dál mív všímal to okolní, odlítal dál a dál na křídlech tý pohody nejpohodovější. Nejšťastnější...no, za hodně dlouho.

Probuzení bylo wostrý. První co si uvedomil bylo zjištění, že víc jak dva roky, po který byl mimo, nic nevylepšily, ba naopak. Jakoby ty Bunky, spící stocený do klubíček v koutcích svejch Komurek, jen čekaly s tygří odhodlaností, až se jim zase dostane potavy. Jedno jediný pitomý švihnutí - a všechno spadlo jak sirkovej panelák.

Vztýčil se, rozhlédl. -Do prrrdele..., všechno bylo za Zdí. Za šedivou, neprostupnou zdí, která ho obklopovala ze všech stran. Dopotácel se ke sporáku a najednou prostě nemoh prorazit k tý konvici blbý, zad byla příliš silná. -To teda ne!, zarval nezdolně, napráhl - a prorazil zed. Trefil nešťastnou konev, spadla na zem.

Zaplavila ho šílená vlna nekontrolovatelnýho vzteku. Sebral konev, trísknul s ní wo zed. -Swynnje zassranááá!!!

-KRÁÁÁÁP!!!

Na chvíli vystrízlivel. -Bože, co dělám.? Vzpomínky na Faaye a cihlu v její tváři... Cítíl, jak ho zed znova obklopuje, z posledních sil se domotal zpátky na lužko.

-Kde to bylo, včera? -Potřebuju ještě jednu...-jen ještě jednu, abych se z toho dostal...-pak už to bude...- dobrý...

-NEEE!!! -Nikdy! A Hladový Bunky ho hladaly, dožadovaly se dalšího žrádla. Svensson prožil svůj Poslední den zkroucený do klubka na propocený, rozválený matraci, zakouslej zubama do polštáře.

Vecer slyšel zurivý zvonení, jo, jasne, slíbil prece kamarádum rozluckovej vecer - ale von prostě nemoh, dělал že neslyší, ležel dál zahryzlej snad sám do sebe, byl z toho šílený, to je prece hrozný, slíbil jsem to, kdy se zase uvidíme..?

Nešlo. Poslední noc, smutná, wosamelá, pitomá noc.

Ráno ho vykopál budík na nohy příšerne brzy. -Krista boha, kuurwa, do prrrdele se všim..., vstal, upatlal nějakou tu snidacku, pojedl, dobalil poslední zbytky a už zaznel zvonec u dverí.

Dva ramenáci v kombinézách se meli k dílu tak bystre, že ho ihned přešla nejasná touha jakkoli jim pomáhat. Co vzít bylo jasný, nechal je tam, šel na pivo s tím, že odjezd je přesně za hodinu.

Viceméne na sílu napral do palice tři kusy, když se vrátil, bylo připraveno. Poslední kontrola, předání klícu tomu zbohatlickýmu potomkovi, no, užij si to. Potresení rukama, sbohem. Hodil karinu a spacák na matrace, naložený na korbu. Domluvil se s nima, že se nebudou v tesný kabine mackat tri, je to dálka. Auto se zatrásló, zakašlalo a dalo se do pohybu. Upravil si mekounkej pelíšek, lehnul. Cíp plachty nechal odhrnutej, poslední pohledy.

Pocitý mizerný. Idiot, vyfetovanéj magor... Nezvlád to vlastně akorát vo den, jeden jedinej den. Kretén... Všechno to loučení stálo za totální howno. Rychlý cágo kammošce, -A prijed! -No, možná, pokrcila rozpacite rameny, -to wiš, tý Prááce... S kamarádama se minul, a Faaye, tý ani nezavolal.

-Ale, -proc taky?

Auto začalo šplhat do kopce, ještě naposled vykounkul a dlouze se podíval na tu betonovou džungli. -Sbohem... Zatáhnul plachtu, zalezl do spaccaku, sluchátka na uši a pak ho ty ranní kwasinky zmohly.

Pripadalo mu, že uplynulo sotva pár minut a už ho budili, poslední kilometry prosedel na haubne motoru, navigoval.

Netrvalo dlouho a pila se vyloupila zpoza stromu. Byli Doma.

-Doma..., uvedomil si. -Bože. Chlapíci začali vykládat, šel do hospody pro vuz na sudy. Když se vrátil, byly jeho věci na hromadě u lávky, -to je toho tak málo?, pomyslel si trochu vyplašene. Hromádka mestskejch pozustatku vypadala na rozlehlým dvore pily mezi mohutnejma hromadama klád a fošen tak trochu komicky.

-Pohled, cos nastrádal, clovícku. Tech let smysluplnýho žiwota...

-Ech...Doplatil zálohu a dýško, potištěný papírky zmenily majitele. Kašparí konec kašparího období, povinný úsmevy, trocha coudu.

A to bylo všechno.

pozn. aut: - pokud si ctenář myslí, že obraz Mesta, tak jak je podán na předchozích stranách jakož i v kapitolách minulých, je příliš pesimistický, opak je pravdou. Každá jedna historka je přesne podle pravdy...

xxx

...-Mozek je všechno, řekl. -Pokud si clovek udržuje mozek v dobrém stavu, telo se o sebe už postará samo. Peníze vás nespasí. Prinášejí s sebou jen starosti a rozčilování. Je dobré být o samote a v tichosti, sám přemýšlet o vecích. Hlavne se nechci dostat do vyjezdených kolejí. Jednou musíme všichni umřít, tak proč si věci ještě ztěžovat? Dokážete-li se spokojit s málem, budete šťastný. Hlavní je naucit se žít sám se sebou, mít se rád natolik, abyste si vystacil sám - a nepotreboval porád kolem sebe jiné lidi. Tak nejak se na to dívám. Proto žiju v poušti. Možná toho moc nevím, ale to co vím jsem se sám naucil. (Miller/Olsen)

Jeden z tech mnoha pustejch dnu. Svensson ležel jen tak vytlemenej pred hospodou, reprák vod rádia, jednoho z mála Wýdobytku, kterejma zatím wobdaril Cnaypu, tiše reprodukoval toho Dobeša jednoho šílenýho...

Ležel a cet si: -TEN WOBRAZ? -JSOU I HORŠÍ VJECY NA POWJEŠENÍ DO BYTU. -TREBA CLOWJEK...

-ALNAGON..-CODEIN SPOFA..? ..-JSEM KONECNE NORMALLNI! JEN PET PARAFLEXU, DESET BRUFFENU, DWA LITRY WINA. MORFFINEK JE SWYNNJE...-A TEN FENTANYL...TAKKI!

-JE TO WŠECKO KRASSNY, EFEKTÝVNÍ!...-A TAK DOPADNE KAŽDEJ, KDO SI WO SOBE MYSLÍ VÍC, NEŽ JE. A NA HAYZLU ZA ZRCADLEM JE NÁPIS - WŠECKO SE POMALU ROZPADÁ, KAMENY I DOBRÁ NÁÁLADA! -JATERNÍ SELHÁNÍ...

-JE SQUYELLY, JAK FOTR FURT BEHÁ Z NÁKUPU A POKAŽDÝ DOSTANE HROZNEJ SPRDUNG ZA TO, CO EŠTE ZAPOMEL...-ALE WONI SPOLU PREY JEN TAK ŽERTUYOU.

-KRÁSNEY EPILOG: -LÍBÁ MÁMA. -ALE V TELEVIZI... -VASSARELY!!! KURWA...-SE WŠIM...

MÁM TAŠKU NA DLOUHYM REMENU. NEJRADŠI BYCH JI TAHAL ZA SEBOU PLNOU ŠUTRU A HOWEN.

-PROC TO NEDELÁM?

NÉWYM...-ASI SE BOJIM, ŽE BY SE MI OSTATNÍ SMÁLI A VOLALI - HELE, WON ZA SEBOU WLECE TAŠKU PLNOU ŠUTRU A HOWEN...

TY SWINE MI ZASE SEBRALY YEHLI!!!

NEMOCNEY? LEDA TAK Z ŽENSKÝHO WREŠTENÍ A TECH DOKTORSKEYCH KYDU! SOUHWJEZDI ŽAB SE POZNÁ WELLMI LEHCE.

UŽ ABYCH HCIPNUL. UŽ ME TO TU NEBAWWY.

-NOWINY LŽOU. TO UŽ BYCH DAWNO HCIPNUL... WŠICHNI RADEJ, JAK MÁŠ WYPADAT, NIKDO ALE JAK TI MÁ BEJT. RIKKAYI - NICIŠ SE. -ALE - RADŠI SE ZNICIM, NEŽ BYCH SE NECHAL ZNICIT NEKKIM YINNYM!!!

WY JSTE JOZEF BORUVKA? -DO PRAHY NEPOLETÍTE!!! MODRÁKU, NA TVÉ SVEDOMÍ SE TE NEPTÁM!

ŽÁDNÉ NEMÁŠ!!!

BIC BOŽŽI!!!

ZAYECI MOR -(MIXOMATÓZA) = OWOHUC-RUM-COLA...

POSSLEDNI WUULE YE W DESSKACH NAHORE NA POLICI.

CÍSLO - 365509 - DOUDA!!! ALE UŽ DOST!!!

JE HOTOWO! ZABBIYTE HO! KOHO? -NO PRECE HO! HO!!!

CO YE TO LASSKA, BLANKO? PRIMÁRI EBELOVI UDELALI PREKRASSNEY POHREB. -NO, TEN BUDE MÍT RADOST... POZORUJU

Pár vzpomínek, nějaký fotky - a?

-A fetáckej deník, treba...
Šílený, zvlášť tady.

Byly to ty Jeho Chvilky. Chvilky mezi nepretržitým chrchláním - jáá, du, Svenssí!...-kannst du..? Tó je nöttig! A mezi priwalama wlnowejma trotlu rozlicnejch. -Jééé, tatkoó!!! To je ale Krassna Hóósspodááá!
-No, mlátilo se to, trochu. Prawda...

..-urcite bysem se urazil, kdyby mi to pravil kery iny,
v te vete bysem ho zarazil a reknul bych že mi wali klíny...-do hlavy..
chytnul bych ho za krawatel, pyskem o strom ani datel,
bo yak by me chytnul rapel tak bysem se chwel...
..-s tchorem pry se srazil co se z lesa domu plazil
aby drubež w kurniku prosil o azyl...

-Dobbešu, Dobbešu... Ne, to nejde, to ještě tech pár tejdnu wydržžišš, rikal si Svensson. Zvedl oci od deníku a za nima se stromy jen tak hejbaly do vetrnýho rytmu, za nima carovala Reka, ta Kamera Woppskura. Krásnej den, jeden z tech, kdy nelilo jak z konwe, nefucel sewerák, nesnežilo. Jeden z mála. Jeden z tech, který te prostě lapnou za flígr a vyrazej ven, smetou do trávy. -Lež a cum!, rve ta Přírodová Máma. -A poslouchej.
Svensson je Poslušnej Kluk, ten hodnej mazánek maminkowey. Leží a poslouchá, všechno to šumení, popraskávání, sem tam zaskřípe vetev, starej kmen. Na chvíli ho upoutá wewerass, jakoby jen tak, bezdecne menící svou vetev za tu další, hoppiki-hoppki dál a dál, až mu mizí nekam do toho pellišku wewerciho a dál jen stromy a tráva pod nima je hebcí a teplejší než tisíc posranejch azuritku s naftovou "vílou" kvantí v prrdeli...

Bál se toho, moc se bál co přijde, až mu wocka padnou na fotky, na deníky. Co přijde, až si vzpomene na kámoše, na Bohému, na Itálii, Šwedden, Anglii. Na Münster, na deštivý chvilky v Annecy, noci pod šílenejma Alpskejma štítama, snivý gruzínský vecery. Na Sklepový tahy. Na všechny ty holky, na Faaye. Tak jako vždycky.

Wzpomínky stúpidy. Umotal vajgla, jen tak koukal. Už vedel, že nikdy nebude litovat. Cas všechno ukáže, a cas ukazoval, že si klidně může listovat deníkama, koukat na fotky, povídat v hospode wo tom, co bylo.
Protože to nebylo ani wo fous víc než že to prostě Bylo.

-Co bylo, bylo, usmál se. Zvedl deník: -PAKKARNA...-YSEM NERWOZZNI JAK TELE PRED PORODEM!
-ALE..-MUŽE TELE RODIT??? DO PRRDELE..-PROC? KDYBY TAK BYL WOTTEWRENEY HAŠIŠŠOWEY TRH...

ŠUSTR PROJEL. PROC ZROWNA ŠUSTR? NEWYM, ALE WŠICHNI RVOU JEN -ŠUSTR! ŠUSTR!
TAK TEDA, -ŠUSTR PROJEL...

Zasmál se znova, odhodil ty cynty stranou. V kontrastu s Horama byly takový nějaký mdlý. Nijaký.
A pak mu neco plesklo na bricho a Svensson vyletel. -Ptáku blbej! Ty schweinfööggle...
-Do prrdele. Jo, ta Příroda.
-Hééy, duu, Svenssí!! , zaznel do toho skřípavej hlas, odnekud z kulny. -Komm, bitte.

Zacínalo to bejt k posrání. Jasne, nejprv byl rád, že starej zustane s ním tech pár mesícu, bylo to dost zakonzervovaný území, kdoví jak by přijali cizího smrada, navíc z Mesta. Ale den za dnem, a zacalo bejt otrawno. Nesvéprávněj poskok...
Veci složený v podkrovní mansarde, chvíle volna trávený kreslením, jasne, tady to predelám tak, tady takhle, musí se dokoupit misky a stolní wohrejvácky na caj, první myšlenky na terassu. Mansardu rozdelí na čtyři ložnice nouzový, malá umejváрка, dva varice pro ty wandráky všeljaký, po zkušenosti s procentem prolitejch dní by to urcite k necemu bylo. Jasne, levný - ale to vynahradej prochlastanejma vecerama a už vždycky si budou pamatovat, kde se to dá prespat v teple a suchu za pár šupu...
Vzadu na louce zbušit přístřešek pro nadbytečný spacákáre, a wohnisko, jasne, Dar z Nebes v tom "ochranárským" šílenství. Zadarmo, však si to vypivníte, hadi...
Ne nadarmo jezdil léta ven, vedel, za co mu budou tihle lidi vdecný, srát na krawatoidy, i takhle se dá.

Ne. Nedalo se hnout. A Svensson zacal strihat imaginární metr. Mel staríka celkem rád, to jo, ale..-tahni už, fašounel!
Medour ceká!
A zároveň vedomí, že jen ta prostá údržba není žádná sranda. Kladivo, hřebíky, šetka, pila, sekera... vecní kámoši, vkusne doplnovaný lopatou na uhlí a rukama na sudy... Kolik jich už naválel do malýho skleppika pod kuchyní - za tak krátko? -Bože... -Co až tu budu padesát let?!!
Už mnohem dřív zjistil za pobytu horskejch, že pytel uhlí se v celkem malejch kamnech spálí za den. Tady byly troje - zatím...
V sále, kuchynskej sporák a cimra pro Cnaypera. Tam spal zatím starej, ale uhlí už Svensson vozil pro sebe.

-Sehen Sie, tady je winter sieben monate v rok, jasná?, varoval staroch. No jasne... Šest hodin lopatení v Uhelkách v mestecku - a pár pytlů... Zatím v hospode točil starík. ..-52-17, x7, x3 ..= 735 + rezerwa... 800 pytlů?!! -Co budu delat, až

tu budu sám?

Šílený...

A pak pytel za pytlem naložit na vozejk u lávky, jo, naštěstí aspon tam mu to přivezli, prdlavkou vyvítz nahoru, a zase jeden pytel za druhým složit, odnýt, vysypat, složit na zejtra... -Pucejre...

A to bylo jen to uhlí.

Sudy, zásoby. Jeden by nerek, kolik váží pytel sirek, bedna cigár... A drevo, ten dárek vod Hajnýho. Hodiny u kozy rezací, nekonečný stovky ran sekerou. Obcas si Svensson pomejšel, že celý to žití tady se skládá jen z nekonečného opatrování si tepla na přežití... Óuuu...-ústřední topení! Otoc knoflíkem...- Nekdo nekde zatopí. Shit.

Rezal, sekal, tahal. Obcas opravoval prdlavku, ten motor na čtyřech šílenejch nezaboritelných balónech, za kterej se dle potreby vešel bud wozeyk nebo sáne. Odpoledne a večer tocil. A nezapomenme na králíky, slepice, na záhumenek.

-Kartófl je trřeba, pravil ded. A taky cesnek, cibule, trocha pažitky. -Na ja, na. -A úklid? -The Romancy...

Jen pár Chvilek na ctení, na premejšlení. Jenže - at to pusobí sebeblbejc - byly tak nejak plnější. Po letech zase o Necem.

xxx

- Nejlepší je splynout s krajinou, jak jen to jde. Švec mel strýce, co tohleto presne pochopil. Jedné zimní noci se rozhodl splynout s krajinou. Vyrízl si díru v ledu a vlezl do jezera.

-Já bych se tady v zime bál bydlet.

-Já taky, rekla Anita.

-Co?, rekla Elna.

-Privedte mi harfeníka!, rval švec. -To jsou vlastní slova Eliáše proroka!

-A studny at se naplní vodou...

Eriksson nabízel koralku, Öman nabízel koralku a Petersson nabízel koralku.

-Na zdraví, Yngve Freji, ty mizerná stará vojno! My všichni tady ti slibuju, že budem trítat tvuj prapor vysoko! Obcas sis myslíval, že je válka a strílel jsi na nás. Myslíval sis to právem. Ted se ti do kamen priplazil jalovec a namoute, že my s tím nehodláme nic delat.

-Odpocívej v pokoji!, zarval Eriksson...

-Zkratka druhá: Všechno jednou končí. Přišlo září. Starík zacal bejt trochu neurotickej, víc a víc den ode dne, a pak jednou po hlinený lesní ceste přišel medour s nemeckou znackou. Ta sésstricka.

Cas balení, co všechno si vezmeš s sebou, Svenssone starej? A vecery Dasický. Sto litru na hlavu, den co den.

Nestacil tahat sudy, bedny koralek...

A jak už to chodívá, ty vlastní konce bejvaj strašne rychlý. Najednou pred hospodou zabublá malej nemcourskej nákladák, nakládání, -jáá, noch diese fuchs, vypelichaná wycpanina putuje na korbu.

Chvíle rozpaku, -Also... - A na pile se nedelá, jsou tu všichni, i lesáci, ženský z chalup, decka, pár turistu chápe, že se deje cosi zvláštního, nerušej, jen tiše, nesmele postávaj v pozadí.

-No, když nekdy...-víte, že tu máte vždycky místo...

-Na ja, sicher, mein lieber...

Pár rozluckovejch dárku, -viele dank, natürlich. Stisky rukou, proc je to všechno najednou tak rychlý, čtyři a pul mesíce se na to pripravovali - a najednou...?

Motory zasmrdej, staroch naposled prejde pohledem sedmdesát let svýho života, pak beze slova nastupuje, dvere medáku lehce mlasknou. Auta se dávají do pohybu.

Všichni kolem mávají, pár slzicek. Svensson prináší ven táč koralek, zadarmo... -Skol, a hodne štěstí, ..-a ještě spoustu krásnejch, pohodlnejch let, zasloužíš si je, ty Svenssone, starej...

Rozchod.

Svensson mechanicky obsluhuje tech pár, co zustalo, pomalu prochází hospodou -jo, tak ted je to teda tvoje... No jo, je to najednou takový divný, porád ceká, že se dvere od kuchyne otevrou a ozve se ten starej, nakráplej hlas ..-hééja, duu, Svenssí...

Druhej den zavre, stehování vecí dolu, drobný úpravy. Ty velký musí pockat na jaro. Navíc - není dobrý šokovat usedlíky nejakejma dywocinama hned zkraje.

První zima, první Vánoce. Trochu smutný, no jo, no... Globální woteplení je asi nekde jinde, sníh sleze až koncem dubna. A kveten, a Jaro je tady! Tak - co s tím vyvedem?

Nejlepší lék na rozpaky je proste do toho vletet. Na dverích se objevila cedule - ZAVRENO, návštěva u šéfa pily, všechno je dávno spocítaný, dlouhý zimní vecery daly dost casu.

Skvelá dohoda, pocítal mnohem víc. Prekvapený zjištění, že tady nejak všechno jde úplně jinak, než ve Meste Svaté Kommerce...

Hromada trámku, prkna, z mestecka prihuhlá auto s cementem, vápnem, pískem, izolací. Kbelíky barev. Hřebíky, šrouby.

Střechový trámy vobouchat prknama, vycpat izolací, trámky dolu, taky zaizolovat, vytáhnout jeden malej suchey hayzlik, stací, pár umejvadel, nádrž na vodu, odpady, natahat dráty, jen jedna lampikka na pokoj, dve zásuvky. Čtyři merice z bazaru, za pár šupu, elektrický radiátory žerou, a tak - co si kdo protopí a provarí - zaplatí. Jednoduchý, ne? Svensson zpychnul, vyložene. -Chytrý, jeju!!!

Čtvery kamna se sklenenejma dvírkama. Pro nemecký romantiky, kterejm nevadí zima po ránu, když se mužou vecer koukat do Plamenu...

-Jo, a dokoupit pár hassicáku, je to prece jen drevo.

Za tejdén jsou nahore čtyři malý pokojíky, po čtyrech palandách, v každým už jen vešák, stolec s varicem, dve židle. Stací.

No, byl to nárez, jasne, Svensson si dává pauzu. Není treba dojet až na dno, že.

Další tejdén prepážku do sálu, ted jsou dva malý, zadní jen s dvema stolama dlouhejma, a v barvách teplejch, jasne, na místní pomery trochu divoký, ale - to je koutek pro ty Cizí. -Lákadlo na Hollandry.

Zmínenej wohrejvácky, dobre se sedí u horkýho caje, grogu. Pár novejch vobrázku ze starejch zásob. V rohu louky vykopat díry, vymíchat beton, trámy natřit asfaltem, zasadit, utemovat šutrma. Prícáky, podlaha a strecha fošnowá. Rozdelit jen nawoko, na tři prkna, je to hessci. I spacákáři si woppcas chtějí dát pusu v aspon jako-soukromí. -UFFFFF!!! (-To bude vdeku...-možná přijedou i příště...)

Zbejvá už jen tabule s nabídkou - pivo, caj, kafe, grog, cínský polívky, burty na tisíc způsobu, pro buržousty kotlety na rychlo. Pro ty Extra.. -rizoto politý sojoffkou zvaný Cína... -Povinne tyckama!

A za výcep barowka. Proc stát, mužeš-li si sednout? -Vždycky se divil tem urvanejm chlapum za pípama, stojícím celej den na nohách - proc? Swyn líná...

Otevreno! První reakce... strašný.

-Ty wole, cum na to howado! Ty cúúúráku! Proc si to nenechal, ty vymrde mestskej?!! Do prdele, to je ydyjot... Nasser si na palici, truppko! Koukej to vrátit, jak to bylo, hajzle blbej, nebo ti to zapálíme a máš po pýyce!!! Podte do prdele, tady je to jak w woppicárne...

-Tadys sssskoncil, hajzle!

Dialekt horalsskey...

Nebylo dobre. Dva měsíce driny - a bojkot naprostej. Trochu to rovnali tjuristi, jasne, byl srpenec - ale co bude na podzim, v zime? To delali pilari trictvrte tržby...

-Že já se na to newyssral, do prr...

Ale cas hojí. Zvykli si, tak jako všichni na všechno. Jen po pár koralkách si pravidelne vyslech tech pár cúúúrákúú mestskejch...

No jo, no.

Konecne se taky zastavili kámoši bejvalý, -teda, ..-Svennsi... Vypadali jako že závidej, trochu, až na ty Manželky -A gde je sprchááá?

Zaryte mlcel. Vzadu byla vana, jasne - ale jen pro nej. -Naserte si, támhle tece Reka. Urvaný parchanti zase znacne postrádali televizi, pocitace na hry... Ach jo.

Pak odjeli.

Další zima, další jaro. Stavba Terassy. Tentokrát byli nadšený i pilari, Svensson byl bez sebe radostí, povedla se, zapadla jakoby tam byla odjakživa. A wochránci dostali koralku... No jo, no.

Drobný details, stojací petrolejky na zadní stoly, mosazný misky. A drevený lžice videli Meštáci tuzemský i cizí leda v pohádkách, jo, jasne že byly nehygienický... No a? Kdo nechce, dostane plechovou. Amicí, vyžadující plastový, at si nasserou.

Pár starejch vecí na zútulnení. Povedlo se sehnat pár strašlivejch starejch popelníku, blbost taková - a prece, pomalu zacínalo to sedište nabejvat Pohodovýho Ducha. Tichounká wandrácká hudbina, a první sem-tam pochvaly vod pillaru...

A příhoda s Lucijou, jasne.

-Jen pár holek žilo v chalupách. A jedna z nich přišla už tehdy, první Hod Boží, nesla uterkou prikrytou mísu.

-Pro tebe, rekla.

-Ale..?

-Zajíc...-a salát, kluku samotnej... Jen ber. Hezký vánoce.

Díval se na ni, taková ta pulcigoška, černý vlasy, svetlý, medový oci. Už trochu prerostlá, volný holky kolem tricítiky tu byly vyjimečný. Nebyla taková ta vychrtlina metská, ani tlustá bréca. Fakt hezká, vlastne. Moc...

-Tak...-dík. Sedneš si?

-Treba, pokrcila rameny.

Zkusil navázat howor. -Hmmm... -dost marný. Byla to jedna z tech Horskejch Holek, mlcenlivá, snad trochu jakoby zasnená.

A pak promluvila: -Hele, prej máš fotky, ..nejaký..-ukážeš?

Chvilku trvalo, než mu to došlo. A potom si uvedomil, že jednou, když vožralecká Pýcha otevřela stavidla, dal mezi lidi pár tech svezích Wobrázku z Cest. -Jo, jasne, prisvedcil.

Vstal, šel dozadu, chvíli hledal.

-Tady máš.

-Dekuju.

Díval se na ni, na její oči vpíjející se do starejch fotek, holka, jejíž svet sahal od narození nejdál do Mestecka, na Ceste jinam...

-Krásný..-fakt. Dík.

-Ále, nic moc. Nejsou to zrovna suprfotky...

-Wo to prece nejde, zamumlala. A pak sebrala prázdnou mísu, -Tak ahoj, rekla a byla pryč.

Zustal sedet, premejšlel. Premejšlel o holkách, mestskejch a tech horskejch, koukal do stolu a zustal by tak asi dosud, kdyby nepřišli ti dva fotri pilarský, kterejm už bylo v chalupách tesno.

Zacala pricházet, nekdy casteji, nekdy jen obcas. Nedalo mu nevzpomenout si na Faaye, -tohle máte společný, Lucijo, ..ty Prevozy. Když cekám, neprijdeš, necekám-li, jsi tu. The Ferries.

Jo, byl jí vdecnej, když kopal díry na sloupy a ona přišla s kusem teplýho masa a trochou brambor, sem tam utrela stoly, stahla podlahu. Zatímco se cpal, nedelalo jí potíže pritahnout vod Reky pár balvanu. Byla to ta holka, o kterou se můžeš oprít jako o zdatnej strom, mlcenlivá opora v casech dobrejch i zlejš, nezdolná, votužilá holka, která když pujde do tuhýho, preplave v lednu Reku... Urcite skvelá Máma, tichá, naslouchající. Uvarí, vypere, prispeje.

Ale - nic víc.

-A..-co chceš víc?!, ptal se sám sebe zmatene. Bylo jasné, že stací říct. Jenže - von prostě nemoh.

Cím dál víc si uvědomoval, že je svou podstatou nekde úplně jinde. Neštěstí šílený, ale prostě nejde vzít a jen tak zahodit všechno, co bylo. Že Hory jsou to pravý místo pro vek moudření - ale je to místo šílený a beznadějný pro tu dobu Nabírání. Že Mesto, ve vši tý svý hekticnosti, prasárnách, swištění, hysterii, te prostě napere situacema nekonecnejma, miliardama vjemu, dojmu, pojmu...

Nejsou dobrý vztahy Pán - pes, ty podržený sloučení, jo, jasne, jsou pohodlný, bezkonfliktní.. - ale něco jim chybí.

A to Neco je možná to Hlavní.

Ten pravej vztah musí bejt rovnej, jedna - jedna. Jinak je to ztracený už predem. A jejich hladiny byly prostě jiný.

pozn. pro hloupejšího ctenáře: -tak napr: -hele, to je hezká kniha! -No..-wiš, je to trochu moc písmen, usmála se trochu nervózne, a šla do kulny nasekat pár špalku. -A podívej ten film..! -Jo, ale..- no, moc jsem mu nerozumela. Chopila se košete a začala zametat už tak cistou podlahu. Vzorne. Mile se usmála...

To totiž vubec není o hloupým a chytrým - a vubec - kdo si dovolí soudit? To je jen o lidech žijících v jedný a tý druhý duševní dimenzi, nebo jak to říci. Mužes bejt sebechytřejší, vlastne mnohem geniálnější než blbej Svensson - ale prostě chápeš věci jinak. Každěj hřebík, každou lžici. Pro něj je ohnutá, pro tebe lesklá, a naopak... A, prostě, - to vecný osvětlování te nakonec umorí...

Bylo to v podstate šílený. První prst vztycenej - Naveky zustaneš sám, cerve Svenssoni... Už navždy.

Pokud se nestane Zázrak...

Vztahy devcátka z chaloupky a metskýho hochštaplera nechme Holajvudum...

Svensson prostě vedel, že by ji casem začal nicit, až do blbýho konce - a to nechtel.

Bylo to asi hloupý, ale měl ji prece jen rád. A to neodvratitelný postupný nicení by neznicilo jen ji. Neštěstí je vždycky na obe strany. Tady nezdrhneš. Není kam. Možná by se nakonec zabil,-woba?!! -Bože..

-A ta její Přírodní moudrost jí to nakonec rekla taky. Návštevy byly ridší a ridší, až chodila stejne jako ostatní. Jen se tak obcas opít.

Ale uprimne receno, byly to sice chvilky pakkárenský, ale ridký. Protože hospoda te prostě sežere. Dostavels? -Je porád co wopravovat, natírat, uklízet, tahat zásoby, uhlí, rezat drevo. Sekat trávu, sušit seno pro králíky, krmit slepice. Vokopávat brambory, cistit záhony s cesnekem a cibulí. Mejt wokna. Utírat prach, menit žároffkaj. Vyvážet žumpu. Vybírat vokapy. Varit, loupát, škrábat. Srát a žrát...

A což takhle si vyprat? Mydliny našmrdlat v lavóru a jed! Usušit, požehlit...

-No a? Zvládáš?

Zvládal, už to prostě znal...

A nakonec znicil i zbytky techhle pekelných úvah - a na policko za hospodou nasázel zmíněný holky, Cannabis a Phalaris...

No jo, no.

A pak přijdou chvilky, ridký - ale krásný. Pak si jenom sedneš do trávy, listuješ si deníkama, nebo jen tak koukáš, kouriš si. A je to prostě Velký, je to jinde... Celý to Svetoborný hemžení swištiku je to mravenište támhle dole pod velkým smrkem...

-Kopneš si? -Proc?

Chcippnou sami.

Svensson byl odjakživa Mistr Sveta v rozprašování potištěných papírku. -V zime je nuda - lyží je třeba. A pár pytlu toho příšerného uhlí ušetříš - což takhle Hassku dva šest dva, petactyricítku..?
Jo, dej si radost, Svenssi, pila pomuže, a lyže - ty vzpomínky na všechny ty Učitele, na Tátu, na Velkého Swixáka - jen tak klouzej, newodrážej, sklouzni se jako když hladíš holku, jemnounce, hebee...
-Vychutnej to, jen tak , raz ..- a dva..., sklouzni se, nedri...

Vystoupil z busu. Veselý vánoce, dárek v každý ruce! Lyže pod pravou, pilu v levý... Prešel lávku, cesta skrze stromy.
-Coo?!!
Kolem schodu hloucek lidí, před ní zasazeney Yappackej teréno. Přišel blíž.
-Áááh...-jo...-guten tákk...

Starej Sven se přijel podívat. Odemknul, rozhrnul dveře.
Starík chodil sem tam, vyšel po strmech, zatocenejch schudkách nahoru na mansardu, pokoukal, pokejval hlavou.
Sestoupil zpátky.
-Na ja, na. Investierst? ..-Ja, schön...
Jediný myšlénky - jak jsem vlastně na tom? Za pár tejdnu mám platit první splátku, pojištění, dane...
Číslo dá číslo, vlastně to nic víc není - jen ty vlastně imaginární znaky... Potištěný papírky...
Jo, snad to vyjde.

Hezkejch pár dní, sesstricka je pekná zbohatlice, vlastně můj prachy potrebuje leda tak na tabák, došlo Svenssonovi.
-Taky dobře...
A blbá produktivita práce na pile. Nekrmená zver, nekácí se.
No jo, no.

A potom přišla Zima, ta druhá, a mnohem lepší, protože je hned lepší žítí, když už se s tema okolo znáš - a máš Lyže...
Wochranáři chodej na ohrátí, a první ten Stálej - Hendrijs. Nizozemec, nepřicetne fascinovanéj tím Vyssokozemím - a neCommercí.
Proste to moc neznal. -No a?

Léto poslední, už Nestavecí. První plusový, co se zisku teje. Další ti stálí, wandráci, zoufale hledající tu svou Oázu, cizáci bez Krawat. -Žijem jen jednou, žijem Krááásne...
-Heyáá, Svenssi, put on toho vaššeho Wáábíí...
Zima třetí, třetí vánoce.

Divný vánoce. Deset nad nulou, jaro takový nejaký. Slunicko, i když zamžený. A tak se otocil poctvrť, vstal a vyšel ven.

Krásne bylo. Koukal do kraje, oprenej o kládu, sloužící za zábradlí kolem tý Terassy, kterou stloukal skoro celý to léto.
Zasmál se, ty starý chycenosti, -jen tak si sednout venku a nechat čas plynout...
Svensson jen tak stál, kouril, vzpomínal na ty tři roky, který tu už strávil.

pozn: -Tato lišácká vsuvka měla - pochopitelne - aspon trochu vnímavého ctenáře tuknout, že dej dosmyckoval zase do úvodní situace. Jest povinností autorovou upozornit, že tento vychytralý text si prostě není radno plést s Receptárem Prémy Máuntfílda pro malé kutily... Tak tedy:

Svensson típnul cigáro, jo, pekne se sjednotil... Kdyby nebylo tak teplo, jel by na lyže. Na dveře tabulku ZAWRENÓÓ!, zhasnout ten Vynález, Wotvírací Lampu na Pilarském kraji lesa.
Ale - ted?
Zavrel poslední Ušateckou klec, prejel prstama po síťovine. A pak zaslech ten detskey vrískot - Mamííí?!! Je to ešte dalekóó?!!

Znechucene se otocil. Stejne se už musel pomalu chystat na Hendrijske a Míeeke, dávali si bez kecu jeho Velkou BurtWeceri, ..-a tyhle, ty si jen tak primlaskne. Ne, nevypadali už jen podle toho smradiho hláásecku, že by došli byt jen o pár metru dál. Konecne, tam by si stejne nepomohli, ocitli by se v lese, jen ty Strommay, nic víc.
Blbej svet pro parchanty městský.

Svensson trochu votrávene nakop vrátka, švihnul pestí wo zed trámowou. -Ne, asi nebyl hospodskej telem i duší.
Kdyby mu nekdo dal tech pár šupu, aby moh jen tak ležet a koukat na strommay a Reku, byl by asi vubec ten Nej...
-Nebo ne?

A pak jen vyvalil woci - a s pomocí Boží wykkkoktal:

-A...ahoj, Faaye...

H A P P Y E N D.

UPOZORNENÍ - WARNING - UWAGA...!!!

-Kdo miluje ty Happaj-Endy, necht právě v tento okamžik zavře tuto slátaninu, lehne, otevře si flašku vína a zasní se.

Protože dál je to jen obvyklý Kácení Mýtu, návod k užívání heroinu, morfinu nebo litru tvrdého chlastu.

Dál je jen ten Život, kde všechny ty kecy fungují jako obvykle...

xxx

-No, ahoj..., -psal jsi, tak...

-No jo, no... -to je tvý? ..hezký...

Jo, ..Artur. Bude mu sedm.

Tak už to chodí. Pozval ji dál, skopla boty z tech svejch votlacenejch, trochu širokejch, špatne prizpusobivejch nohou.

Promula si palce vodražený, veliký. Celý ponícený z tech všech nóbl pastí na nohy...

A smrad mrnavej se dal do pruzkumu.

-Maš to tu hezký, usmála se a zahejbala tak, jak jen vona umela.

-Yo...

-Máš se..?

-Mammmííí, tady není televíze, a za chvíli jde pokémon...!!!

(..-jakko obvykle...)

-Bež se projít.

-Cóóóó?!!

(-..-No víš, von není moc zvyklej...)

-Jasne... -Jen at maká... -Hele, tamhle je Spajdrman!

-Jééééé.....

-Teda...-ty si wul...

-Dáme..?

-Ále...-jo.

Nechali smrada zabíjet se Spajdrmanem v bezpanelový stavbě, tukli si koralkama. Potom Svensson natocil piwicka, vyšli ven, napili se. Na terasse s C'ernessou, na terasse s Faaye...

-No a? Po tech letech?

-Nekosneš?

-Nee, to je dobrý, protrela si ty své nohový prsty.

-A...-jak se maš, porád?

-To wiš...

Nic víc, než že zustali prostě jen sedet, čas vzpomínek v ten Wánocní, celkem teplej večer, a Svensson, celej trochu jakoby pomatenej zašel pro deku, takový wedro zase nebylo, cestou pustil něco hezkýho, splývala s Lesem ta Hudbikka, a Reka říkala taky svoje, keccicky rozličný, vo životě, vo vztahách, jen tak. Hezky bylo.

-To wiš, ..-když jsi utek..?

-Já?

-No... Samý dopisy, stupidní - a skutek..?

-Jo. ..-Utek... Já vim.

-Tak vidiš...

Vedel, že je to kec nesmyslněj, bylo to tehdy úplně jinak, ale...-co na tom, dneska. Dali si další, dokonce jí udelal groggana, když už si nedala říct.

-Jseš ta tvrdá holka, co umí chodit bosá po sněhu, - nebo jsi jen tak chladná, tak studená, že ti to prostě neprijde..?

Protože ty její ledový pohledy už docela znal. Ty krápníky...

-A...-jak to tu děláš, když je sníh?

-Co, jak..? Jako celej rok. Prdlavka má balóny, ta se nezaborí. Jen naháknou sáne...

-Prdlavka?

-No, zasmál se. -Takovej trakturek, z tráboše... Víš, dodal na vysvětlenou, tady je to jak za starejch casu. Nahore jsou ještě nejaký penzióny, tak jezdí denne v deset auto. Jedno velký místo dvaceti malejch, ..-proto je tu tak cistej vzduch,

krásnej.., zabrumlal lehce snowje.

-Cože? Ty nemáš...

Nedorekla. Požívala se na nej vyplašenějšíma očima. Všimnul si toho, a pak pochopil.

-Ložnice bez telky, kuchyně bez myčky, - a nemá ani auto!!! Sfinga se začala drolit.

Byla to vždycky moc chytrá holka. Doslova slyšel, jak brzdy v její hlavě zapištely, zarachtala zpátečka.

Ale už to bylo v hajzlu. Jako vždycky.

-No jo, no, usmál se... -Wiš, -mám te rád, jasne...

-Ale..?

-Ale nic.

..-Co je komu po tom...

Pak přišli Hendrijs s Míeek, dal jim večeri, piva, dva rumy, víc nebudou chtít, jdou na pellišek, jsou ztahaný. Mezitím vlezli tři piláři, pohledy Významný...

-Hele ho, prej nic, a... -Co je to za babu, Svenssone?

-Stará kammoška, taková, zavrce. Dal jim pivka, nechal je uvnitř samotný, to byla ta Výhoda horská, vedel, že nevezmou nic, a vrátil se k ní na terasu.

Sedeli jen tak, mlčky, dívali se na les, jen občas prolít Zimmowej pták, vetrovej poryv mávnul vetví, tady a tam.

Položila si hlavu na jeho rameno, tu trochu zcuchanou, utahanou hlavu, dohnanou tím Prostředím zpatlaným úplně jinam, než možná sama chtěla, -Bože..,- ta holka, která asi chtěla být někde úplně jinde...

Pohládl ji po vlasech, a znova.

Přitáhnul ji k sobě - a stromy, ty Jediný kolem, zašumely překvapením.

-I já jsem zašumel překvapením...

Hóóu, co to hraješ? Chceš naletět ještě jednou?!!

-Ne, už nechci...

Zase wo tom samým? ..-A vona se jakoby Záázrakem změnila...

-Jo?

-Ne.

-Do prrdele. -Srác, srác, ..-jen srác, říkal si už, když jí s víceméně hraným úsmevem prtakával na ten pruhlednej nápad, tu univerzální Myšléénku všech tech stárnoucích hvězdicek, tech wodhozenejch krás...

-Bejvalejch...

Prikývl prostě na ten nápad, že jelikož má obsazenou jen jednu cimru, do druhý daj hoššika, a v tý třetí se - konečně - po letech jejich Lásky spoje...

Jo, byla utahaná, moc. Vypadala tak. Musel ji doslova vystrkat nahoru. Prikryl ji, proč ne, ještě jednou pohládl, jako už tehdy, mockrát, nedalo mu nevzpomenout si.

A pak sešel zpátky dolů. Sám.

Natocil si pivo, posadil se k drevarum.

-Tak co? To je tvůj, ten smrad? Ty vole.., teda, něco tak rozmazlenýho sem newidel...

-Ale howno.

Teda já nevím, rek ten nejstarší. -Wiš, Svenssi, někdy bych chtěl doopravdy vedet, kdes byl, před tím.

Pomalu pili, kourili, povídali. A pak se zvedli, -Dík, -a užij si to!

-Jo, jasne. Tak cago, chlapi.

xxx

Potom sklídí stul, utře humusák. A pak si natocí ještě jedno. -Bublikki, žene se pena přes okraj. A Svensson zhasíná a jde si to vypít ven. Nad hlavou mu svítí hvězdy.

-List ve vetru. Než spadne do koše, lítá nahoru, dolů, napravo, vlevo. Tecne zem, lízne Nebessa.

Snad i chce do koše, a dostane se tam - a pak foukne, úplnou náhodou, z jiný strany..? A?

Faayessa líbá Nebessa...

Taková jseš.

-Nepatříš sem.

A Svenson, jakkoli nešťastnej, vědom si toho svého zalez k sobě do pelechu, celý patro daleko od tý jeho vysněný Faaye.

A tak, jako už v tomhle blafu ponekolikátý, prostě úplně sprostě usnul, zatímco v rádiu hráli...

..-Sbohem Karolíno, život není zlý,

je jako seriál tvou rukou napsaný...
tak sbohem Karolíno, v duši máš plác,
kdo z nás ví, co jsme vlastně zač..?

No jo, no.

xxx

- Švec se vydal k políckum. Díval se a naslouchal.

Žádní motýli, žádní cmeláci, žádné včely.

Nad bodlácím a hermánkem se prece mají trepetat žlutí a modří motýli. V kvetech mají bzucet včely a cmeláci.

Odkdy tady motýli, cmeláci a včely chybí?

Otocil se a vracel se zpátky. Do lesa vstoupil po lesní cestě.

Zvolna krácel k poštovní schránce. Když už byl skoro u silnice, zastavil se, naklonil hlavu a naslouchal. Zaslechl veverku, nic jiného.

Neslyšel žádné hlasy.

Udělal ještě pár kroku a byl u poštovní schránky. Noviny ležely uprostřed cesty, poštáku zástupce je prostě jen hodil z vozu.

Švec noviny zvedl a strčil si je pod paži.

Pochopil, že Petersson odjel.

Vstal, ještě nebylo ani osm. Rozkošnický se protáh, zasmál se právě skončenému snu dassackýmu, -pronásledovali s nějakou šílenou holkou na motorce letadlo po rozjezdový dráze, až se jim ztratilo v esícku pod mostem, kde se napojovaly tramvajové koleje... Ty Situace strašlivý, trochu bejvalý, fetikový...

No jo, no. Srazil deku, vyškřábal se ven. Otevrel dveře. -Hmm, pokroutil rozpacite hlavou. Vánocní ráno, deset stupňů... -divný počasí...

Obešel hospodu, nasypal kwokkinám, seno pro ušatce. -Co je? Co kóókašš?! -Jo, -mrkeff? -No..to snad..? -Ech..,no co, ..tak jo, proc ne... Udvte se. Potom uslyšel lehký zaskřípení.

Kouknul ještě do kurníku, -No vida, potvory hrabawý... Opatrne vyjmul ještě teplý vejčka, vrátil se dopředu. Na terasse se protahoval Hendrijk. -Morning, Svenss.

-Hááj, ..crazy weather...

Holandan se jen usmál. -Yaa, the Horrible Deep Frozen winter time..

Ukázal mu veyce, -Look! Pretty good, isn't it?

-Fresh?, povytáhl wobocí, ten Kappitálista.

..-Absolutely....

Svensson šel do kuchyne, postavit na ranní kafe, caj, umíchat vejčka A krásná cibulová vune prolítla hospodou jak veliká, tichá sovi sammice...

-Come on, it's reeady....

Sednul si k nim, většinou snídali společně. Tréninkový keccicky, je třeba cerstvit ten Lámaný cizí rec...

-Where are you goin', today?

Podívali se na sebe, zasmáli se, pokrčili rameny. A Míeeke jen tak mlaskla -Somewhere around, ..-maybe. -Why to arrange anything..?

-Monkey see, monkey do, chrochnul Hendrijk.

-Bjuhehe...

Byli šílení, krásný, tihle sluníckoví lidi, kdoví, co tam v tom Najdrleudu vlastně dělali? -Asi nic moc, vypadalo.

-Tank Joe, dekovala Míeeke.

-Knock, knock! Open the door!

-Who's there?

-Mary...

-What - Mary? Mary who?

-Merry Christmass...

Ne, nevypadali jako ty Pilíre tržní ekonomiky, Majitelé nějaký úžasný myčky na nádobí, rozhodně ne... Zasnený couráci Horský. To spíš. Vždycky, když se na ně podíval, přišlo mu absurdní, že by mohli kdy dělat cokoli jiného.

-Make the rest, take a Kit-kat!

-Kitekat?!!

-Whiskas!

..-Gotcha! -Best bourbon...

-Three Four Roses on the rocks?

-One two three four, wanna see you never more. -Better to space out!

-Maybe, ..-some Mind blowing?

-Shuuuure..-the freak power...

Mel je rád.

Potom odešli, Svensson sklídil, oplách nádobí v lavóru, otevřel si Ranní kuželku, tlakovat nemelo kvůli tomu jednomu cenu, a vyšel se vyhrívát. Teplíčko zatím vylezlo snad na patnáct...

-Krucí, to není ani jaro, to je normální léto, zavrtel hlavou, sedl, napil se. Umotal cigáro. Jako obvykle. Tady to žítí moc neřivoci...

Na cestě zachrástilo, z lesa se vynorili tři mladí na bejkách. Trochu překvapený pohledy, krátký zaváhání, pak se jeden oddělil a přikomíhal nahoru k terasse.

-Dobře, ...máte vodu v ruce?

-Ale jo, proč ne?

-A budete mít v poledne? Stavili byste se...

-Stavte, stavte...

-Tak díky.

Pár ostřejších šlápnutí a bajkr zmizel v lese za ostatními. Dobrý, bude kšeft. Vypadaj slušně, koukal se za nima.

A zůstal dál sedět, byl líný jak prase. Dneska teda určitě jo. Měl by udelat nějaký dřevo, jasně...-ale vono zas tak nehorí. -Klídek.

Jen občas pohnul rukou, napil se, potáhl z cigára. Kour pomalu stoupal a rozpouštěl se ve vzduchu. Tichounko, pohoda...

Bylo už skoro k jedenáctý, zrovna dopíjel druhého lahve, když uvnitř zaskřípaly schody.

-Proboha, Faaye, pomyslel si zdesně. A uvedomil si že pro to samý splývání s mámou přírodou po ní od toho většího večera ani nevzdech...

-Ahoj.

-No, ahoj.

-Nepřišel. ...-?

-No jo, no...

Upraven sledovala dřevový žilky na stolové tabuli. A pak rekla:

-Wiš, asi to bylo blbě, ...všechno...

-Ale ne...

Máchl rukou, jo, pořád měla ty krivé prsty... Tak, jako tenkrát, když Ji poznal.

Obdivoval, miloval. Tehdy, kdy se krásně teple smála, promčená na kost v kose strašlivý. Když se jediná smála skákacím fórem, koukala za roh, četla mezi řádky. Tehdy, kdy v březnu preplavala Labe...

-Ale jo. Promin.

Vstala a vešla dovnitř, po chvíli se vrátila, přes rameno tašku, dečko strká před sebou.

-Jedem zase za tátou, na telku?, knourá.

-Tak, snad..., hlas se jí trochu zadrh, -někdy...

-Ale...-co blbě?

-Nech toho. -Nemá to cenu, zavrtela hlavou. A potom sešla ze schůdku, a spolu se synkem odcházeli dolů k pile, kde měli zaparkovanýho toho nezbytnýho smrdišnejda.

Nóbl lidé cucuvláčkem nejezdí...

-Faayesa líbá Nebessa..., vzpoměl si. Díval se za nima, -Bože, vždycky jsi chtěl holku, co by s tebou byla stejně..?

A pak mu došlo, že nic není tak jednoduchý. Že to mělo přijít už dávno. Že už je pozdě. Že tvý dvojce muže být úplně jiný po třiceti letech žití v prostředí šíleným, mezi snobákama tupejma, jen četky, žvásty, hromadení krámu a bridgeový dechánky, garden parties s nosnejma vextákama, mobilne-poskockým srácem... Prachy, žvást a pokrytectví, karty a věcná televize. Nuda. Nic víc.

Musela bys být Buh, abys odolala, holko krásná. -Jenže...

-Už asi není síly, která by te z toho dostala ven...

-Ani já nejsem Buh...

Ve filmech bývá ta situace, kdy zhrzený hrdina najednou strhne zásteru a vrhne se za tou Láseckou - a pak je happy end. No...

-Ani ho to nenapadlo.

No jo, no. Musel se hnusně zasmát, když si vzpoměl na ten Goetheho keccik -Všeho, po čem jsi v mládí toužil, se ti dostane ve stáří merou vrchovatou...

-Když už je ti to přd platný..., doplnil sám.

Co nadeš. Proste to tak funguje, sniž-li o necem, buď si jistě, že až to najednou doopravdy přijde, zjistíš, že je to špatně.

Pak jsi otrávenej, vožrat se, zbušit se, chcipnout tak leda. Alles nahowno.

A najednou přijde něco, cos vůbec nečekal - a je to Nádherný, sluníkový...

Vstal, zamknul hospodu, a šel zpátky dozadu, sednul na zem vedle klecí. Zůstal balit cigáro. A tý Phaalaris přidal trochu víc.

Měl čas, kdoví za jak dlouho se vrátí Hendrik s Mieke, kdy přijedou bejkari, pár dřevárů.

-A třeba přijde i kouzelník, usmál se.

Vedel, že za hodinku bude muset vstát, naškubnout pilu, udelat pár metrů. Večer bude dlouhý, tři dny po sobě nejde s

tema samejma všema vydržet. No a?

-Je čas smíchu a je čas pláče, píše se v Bibli.

-.. A..-Je čas práce, a je čas Snení?

-Možná.

Sahnul vedle, otevrel past, vyndal jednoho ušatce a položil si ho na klín.

-Co, potrebuješ něco hebkýho na pohlazení, hajzle? Což takhle koupit si Kotzoura, nějakou tu Hlawu Tygrí, napadlo ho, -no jasne!

-Nááádhera, úplne se rozzaril... The Magor.

No jo, no. Drbal zvirátko, noril se do Ticha, hľoub a hľoub. Bože, je tu krásne, uvedomoval si. -Díky, ty Mámo prírodová...

Škrtnul, zapálil si. Labužnický nasál, podržel, a vyfouk kour k Nebi.

A zusal tak, dlouho, drbat ušatce za krkem, kourit a dívat se pres louku, rícku a lesy až tam, kde se Hora stýká s Nebem.

..-A po chvíli se trošku protáhl, vyroloval svetr. Potom rozepjal křídla, provlnoval mezi stýblama trávovejma a wodlít tam, k tem vrškum, laškovat s mrakama, honit se s vetrem.

-A Hanssi Khrissti Andressen byl heppkim snjähem nadnessen...

VÁNICE

Woppsanec úvodem:

...- Vš, asi mi napadlo, že se lidé klopotne pachtí za tolika vecmi, jakoby si mysleli, že tu budou vecne. Zatím jsme tu všichni jen na krátké, letmé cestě životem k vecnosti. Mám stále před očima vidinu, o které jsem ti vyprávěl, a musím se jen usmívat nad lidmi, kteří se honí za vším možným a přitom si vůbec nevzpomenou na jedinou skutečnost - že jsme na cestě do země Smrti. To je totiž jediná Skutečnost v životě - jediná, o které víme - že život je smrt.

Když se z vrcholku hory díváš dolů na lidi, jak žijí, převážná většina z nich se chová jako slepí blázni. I já jsem byl jedním z nich.

- Neco takového, jako se tu stalo, zasáhne naši pýchu, řekl těžce. -Ale sám život naši pýchu rozbíjí. A my životu nejlíp porozumíme, až naše pýcha bude rozbita.

-Usilujeme vždy jen o naše vlastní dobro, at už ve zdejší životě, nebo v životě na onom světě. Honíme se jen za vlastním prospěchem. Ve všem je ziskovost.

-Ach, ano, řekl tiše, -když se člověk ohlédne po svém životě, spatří mnoho žalostného. Ale - pokud jen dýcháme, musíme se vždy znova vzchopit a jít vpřed, musíme hledet přinést do našeho dalšího žití to, o čem nás bolest pouč...

A jestliže se svými schopnostmi nestacíme povznést nad tento život, musíme jich použít tady, v našem všedním životě.

Nebloodit v knihách a slabošském bedování, že nestacíme na víc, než na kolik máme schopnosti. Jsme slabí - jakkoli si kdy připadáme sebesilnější. A proto potřebujeme v životě každou oporu, která se nám nabízí.

Kdybych tuto oporu nemel, byl bych nyní dbal jen o peníze - a to by bylo největší neštěstí nejen pro mne - ale i pro vás všechny kolem. Nejednen clovek se dá zaslepit penezi. A proto je na svete tolik utrpení.

Na prvním místě je u nás rozum a opatrnost, ale s temi daleko nedojdeme, nikdy nevykročíme z bídy všedního života, v níž jsme vyrostli.

Ale nekde v našem nitru je cosi mnohem hlubšího, silnějšího, co však malichernost tohoto sveta zahнала kamsi

hluboko do naší duše. Je to snad cosi jako síla srdce, či jak to vlastně nazvat. Presahuje daleko náš rozum a myšlení - dosahuje až na věčnost. Ta by měla být u nás nejpřednější. A přesto je tomu u nás zcela naopak. Jsme jakoby obrácen

naruby - naše velikost je v nás - a svou nicotnou ubohost ukazujeme navenek...

(Trygve Gulbrandsen - Det blåser fra Dauninfjell)

-Stejný díl kávy a konaku nazývají v Norsku Doktor. Peer Gynt řekl umírající Ase: -Nemel bych zajít pro doktora?

-Snad jen pro malého, zasténala Asa a odebrala se do Valhally. (Sven Delblanc - Äminne)

...-kachni hlawa, sowi hlawa, zobáky delaji klap-klap-klap! Nemám Te rád, nemáš me ráda..-a deti nosí cáp... Sedim v knajpe, venku je hnusne, voda mi tece do nosu, do uší. A tady neprší. Jen patoky hnusný stejkej do dušší zvadlejš a zmáčenější, duši co netuší Proc?, ..-tak sedej a blábolej a nebo píšou - a nenosej mobilky, nehrajou skwoc... Vstan a chod! ..-hajzle proradney... Tak mlátim se u dverí, nahoru, dolu, slejvák me wodpáli zpátky ke stolu do kouta pod lampu co sotva bliká tak jak ten celej srác - mlátit se dál. Celou noc u stroje - co z toho mám? Nakopat do hajzlu celej ten krám, dva litry rumu a morfinku gram, wodlítnout nad mraky, nakopat do hnoje všechny ty Záázraky, dušewni záwoje zatahni wocas a zmiz mezi kašpary, utahni krawatu bud jeden z nich. Koupiš si autíčko sekacku ždimacku blondatou holcicku s mozeckem na sracku, všichni to delají tak co má bejt? Chcipáni u bedny, chodici mrrtwola, napalte koralky desetkrát dokola z repráku brouká si posmrtněj Rywola, jo to byl clovek, jo to byl chlap... Potom me vyrazej - tahni hajzle! Brodit se do noci, deštivým prázdneš s myšlenkou na suchej vyhrátej pelíšek, v pelíšku tichej, mazlivej kullišek, no nic, kecy zoufalý, zalehnu do bláta do hadru mokrého - tak chrápou prasata - a s trochou štesti si vyrejpu bukvice. Studenej liják mi umeje palici. Ráno se proberu tak jako vždycky. Pár kapek v jehlici sluncem svítí, plamínky zapraskaj, varim si caj. Teplounkej vítr mi usuší pacesa, ticho je nádherný, wandrácká Noblessa, zvirata žijou a jinak je ticho, nádherný Ticho, clovecí Ráj. Deppárny zmizely jako kour do nebe -Nechtej to? No a co? Zkusíme znova. Lepší se umlátit než v žumpe schowat. Dávno je po dešti, mraky mizí, krásne je, válim se, sním si svou Vizi. Tráva me hřeje, smeju se na ptáky - proc ti psát bláboly, manželko cizí..?

-Bóžinku, zachechtal se Svensson. A ten zapomenutej papír dal do šuplíku k podobnejm ztracenejm výlevum mladejš wandráckejch duššicek, který sem tam nacházel pod lavicema. Mel je rád, kulichy zasnený, ještě nedokurvený Válcem Konzumní tupostí - a čím dál víc smeroval knajpu práve k týhle skupine.

-Cóó?!! Burtííí? Ti uzzenyny nezdravíí?!! -kvicely zdešene Panicky-Výletnice a hystericky smýkaly svými alergickými, nazelenalými parchanty, napranými do nažehlených kompletu Adidas - Waldman Junior, praných v kyseline sírový na dvacet.. pryc, kamsi k plastove-sterilním Majkdonaldum, a tak. Zazobaný tatínek-mobiloid si obvykle nestacil ani dossát pivo...

Díval se za nima, potácející se postavy, zformované do prapodivných tvaru všemi temi stredaformy a stredalejzry, s plastikovými vodovzdornými Nova-kozonástavci, dodávajícími Úžasné sebevedomí...

...-Jak všelijak lze nabýt toho Sebevedomí, hmm...

No jo, no. Pricházel o kšefty, tihle snobbici by si jistojste dali desetinasobek tý slavný Wandrácký spotreby... Ale - posledni splátka starikovi byla splacena, mohl si to proste dovolit. A tak si to dovoloval. No a?

Dotocil piva, na terasse došlo. Položil, sebral prázdny sklo, umyl. Pak se vrátil zpátky ven, všichni meli, tak co. Zapálil si balený, oprel o zábradlí, koukal do kraje. Jen tak nechával kour stoupat a na pul ucha poslouchal terassový howory:

-Nekdo se deší rakoviny..-desim se prázdnoty, rekla Wandrovni holka. -Viš, dovedeš si predstavit, že skoncim jak každá z tech pitomejš slepic, zpatlat, napatlat, vypatlat a lehnout k bedne? -Ježíš... napila se.

-Dovedu, musel se chte nechte usmát Svensson, i když vedel, že na nej ta otázka nešla. Nesmál se moc vesele, pravda...

-Všechny tak skončíte, nekterá dřív, nekterá pozdej...

Co se dá delat, ty vecný koreny, už od jeskyní. Krásný holky, veselý, do sveta, dokonce nekterý docela toulací..-a pak jako když praskne struna - a hotovo.

Kuže povolí, do prdele se zacne cpát špek. Zacne období diet, cibule denne a strašlivej výkon dojít z hajzlu do garáže.

-Ech...

Chamtivost, pohodlnost, -a co si asi myslí sousedé..?

Popel mu spadnul na košili, sklepnul ho, blb blbej, starej, už premejšlí jak woni... Poslouchal dál, co to ten mrnavec kecá?

...-zabít Watta...

-???

-Parní stroj, nejvetší tragédie lidstva!

Svensson se bezdecne otocil. Pripomelo mu to ty krásný, snivý, naivní - a prece hrozitánsky upřímně zapálený intoušský hovory v zakourenejš knajpách ve Meste, kdysi...

-Ále..?

-Co? Máte ještě ideály? Prejdou..-utopený v tý nezdočný touze Mít...

-No, vem si: do tý doby se uživaly vobnovitelný zdroje, drevo, rostlinky ruzný, lode jezdily na vítr... A od toho šílenýho data jsme zacali svet spotrebovat! Uhlí, nafta... Vybereš - a nevracíš. Vracíš svinstvo, chemický splašky, plastovej hnus, jedy... Jen proto, aby si swine líný mohly vozit prdele vod nikud nikam, zbytecne vybelený, zbytecne nemocný, neurotický...

Svensson se obrátil, zahodil cigáro. Šel dovnitr, zdešenej z toho, že asi jedinej zoufalej tu zacíná bejt on. Pred tímhle prece utek! Pokrok, vedoucí do černý díry. Nuda a zoufalství, maskovaný tupounkým veselím - Heléé, budem po sobe házet šlehackový dorty! Juuu!!! Híhaháá...

Kurwa... Ještě že tu takový typy nemá castejc. Zešílet nakonec i tady? Není úniku?!!

Ale jo.

Konec koncu, zaplat pán Buh za ne.

Bylo to totiž čím dál horší. Ne že by vandráku nejak prehnane ubylo, to zlomový období prešlo ještě pred Svenssonovým příchodem, od tý doby bylo to množství zhruba stabilní, co se ale zmenilo dost, byla skladba.

Zmizeli ti Prirození. Nebo - líp - ta Svoboda hrabat ukázala konečně, kolik jich vlastně opravdu přirozených bylo - a kdo jezdil ven jen proto, že jet předvádět lesklé oblečky do Alp na sjezdovku, na pláž do Recka prostě nemoh. Procento těch pohodlnějších.

-Radší sedet dvanáct hodin v kanceli, abych za to mohl jet domů krápnem... Desivý. Kolik lidí se doslova urvalo k infarktu, jen aby nemuseli udelat krok... Uswiští se k smrti a budeš si moci doprát Úžasnou Myčku - a ušetříš tři pohyby rukou při mytí pár talířů. Lítej ještě víc, nervuj se, chci pni, - a ušetříš pár kroků k telefonu, - získáš mobilu ...-kterej te paradoxně bude honit ještě mnohem víc. -Organizuj i na hajzlu, šmejde. Za co te platím, no né?

Paradoxy.

Nebo jen vychytralá reklama, lišácky působící na tupe chamtivou podstatu většiny? -Ale - souse, ..preccajda..?! A ti prostě blbí, dny a dny u karet, u piva, pohledy otupele hledící nikam, do bedny... Duševní zoufalci čekající, až ji někdo rekne, co mají vlastně delat.

-Další nezaměstnaný se obesil. Nezavvonil mu budík - a on zešlel...

Pane Bože...

Žádný paradoxy - ale tupost davu. A demokracie je Vláda Většiny...

-Wobjesse, blbečku...

-Ceká te Diktatura Debilu.

Vzpomel si, jak si vždy po návratu do města připadal jak v nějaký léčebně pro mentálně zaostalý... Hrajou si na dvorku léčebny, občas mezi ne vychovatel hodí dřevnou sklápečku - a začíná boj. Mentálové se rvou jako o život o to, kdo bude delat s autíčkem vrrrrr, vrrrrr po pískovišti. A v koute dvorku sedí ten Jeden, kterej se sem dostal omylem, cte si. Sklápečka ho nezajímá.

A vtom to mentálum dojde. Nechávací sklápečku sklápečkou, podezíraje se dívají směrem ke ctenáři. Co to je? Co to má znamenat, vraští obličejky. Jaktó že nebojuje? Je mu snad sklápečka málo nobl?!!

Shlukují se kolem něho, napětí narůstá. A pak se na něho vrhnou...

Když zašlapou krvavé cáry do písku, spokojene se usmějí. Ano, zase je vše v pořádku, vše je jak má být. Společenský Rád byl obnoven. A vracení se k bitvě o sklápečku...

Des? Hruza? Casy, kdy v hospodě vyprávěl, že nemá mobilu a auto, protože vydělává jen 6 tisíc. To bylo v pořádku, ostatní se usmívali, litovali ho, -ano, někdo v tom zdravotnictví delat musí... Občas mu i zaplatili pivo.

Jednou se v opilecké euforii zapomel, a přiznal, že za pět hodin v práci bere 30 čistýho, mobil nemá, antoť je to kravina pro vysvištěný debily, kráp protože smrdí a nepotřebuje ho.

Ticho se dalo krájet. Devce vytreštilo oči, zdešene se stáhlo. Blázen? Deviant? S hruhou utekla, clovek, co má víc než kdokoli z jejich známých - a NEMÁ MOBILU - prostě nemůže bejt normální. Možná zabíjí deti, honem pryč!

A dost! -Krucisutrdoprrrdele!!! Jsem snad idiot na cestě do pakkárny?!!, pronesl Svensson - bezdeky nahlas...

-Bléééé....

Mechanicky natocil nějaký pivka, roznese. Málo lidí dneska, pomyslel si. No a co. Mel to na háku, ten chleba bude vždycky, a tabáček, prostě si to po vzoru Velkých Podnikatelů vodepíše...

Skouknul lokál, dobrý. A tak si natocil malý pro sebe a vyšel zpátky na terasu. Zašel za roh, tam hovory nedoléhaly.

Dost bylo myšlének blbejch. Nebo ne?

-Wandráci...povzdechli si. Cím dál víc z nich bylo těch militantních prostácků, dokonalý uniformy JuS (a Hele) Ármí, pouzdra, mošnický, tornický, originál batercický - a plastový mašin - gany přes ramena... Prozrazoval je už zdaleka hlasitý rev, ty Přírodní lidi, ti nejchytřejší si dokonce vyrvali do rytmu - levá! Levááá!

Pak se posadili a s každým dalším z mnoha piv jejich halas sílil. A čím víc rvali, jak by se měli pozabíjet všichni ti wokratovanci chamtivý, tím víc z nich samotných rvala ta jejich vlastní šílená touha se oním mobiloidem stát...

(Občas se zapomenou a jejich hovory se začnou přirozene točit kolem závistivýho srovnávání rozličnejch smrdikrápu, cen zlatejch řetězů, origoš šustáku ajdydás. Videjo na švorcnegra...)

Wandráci z donucení, wandráci z vlastní neschopnosti.

Wandráci?

Ubožáci, nešťastníci.

Bídníci, utápející svou bezmocnost v mori chlastu. Rvoucí po lese, ke kterému cejtli snad jen tu nenávist, že není jejich vysněnou kanárskou pláží, delající vohne na šílených místech, nechávající po sobě úplně bez zájmu hromady bordelů.

-Přírodní lidi...

Touha po tý ekológiji? Datel... Kecy, žvásty, prázdný žvanení. Silní zelení v Nemecku zkrachovali už před Prelomem, když po prezentaci programu, majícího za cíl omezit osobní auta, dostali 1% hlasu...

1% Nemcu chce přírodu.

U nás ani to.

Srác, srác, srác... Kecy pytle - a vlastní přístup? Srác.

No nic.

Zamáknul cigo, domlask pivko, vstal. -Dáte ještě?, kejnul na wandráky.

-No, ešte poslední. Musíme na Camp...

Usmál se, jo, tohle byli ti Praví. Znal jejich Campy, rozhozený podél Reky, aby šla udelat polívka, caj, aby šel zalejt

wohnik. To bylo kecu s wochranárená... Uprímne, moc se jim nedivil, s ohledem na procento tech Vojácku, - ale nakonec se to vyřešilo, u pivka, jak jinak.

Nachyloval se večer. Wandroni přišli s účtem, byl čas. Rodinka odešla už před chvílí, zůstávali všehovšudy tři pilari, jako obvykle.

-Hele, pánové, tocte si a pište sami, jo?

-Ale jo...

Už vedeli. Jo, mohl si to dovolit, po šesti letech už vedel, že si cárku napsat nezapomenou.

A Svensson šel dozadu, nakrmit ušatce, nasypat cipkám, ..-a pak si ubalil, prisypal trochu tý phalaris, zapomenout na to šílený venku, splynout s tím okolo a zustat jen tak, bez hnutí, drbat ušatce nebo Tygrí Hlawu, kocoura co už tu s ním pár let ten domov samotnej sdílel, a dívat se tam, kde se Hora stýká s nebem...

Zdálo se, že se za všechna ta léta vubec nic nezmenilo.

Zdálo se, že všechno šlo v poklidu dál ve svých neměnných kolejkách.

Zdálo se, že není síly, která by změnila cokoli.

Nebylo tomu tak.

x x x

-Každá uplývající hodina přibližuje naši sluneční soustavu o sedmdesát tisíc kilometru ke kulové hvězdokupě M 13 v souhvězdí Herkula - a presto se najdou škarohlídové, kteří tvrdí, že nic takového jako pokrok neexistuje... (R.K.Fem)

Po šesti letech mírnějších zim má počasí nárok na změnu. A Hory mely taky nárok ukázat, že nejsou žádný Kanáry... Že nejsou žádná sranda, čas od času.

Každý má svůj nárok. I Smrt.

A právě Smrt přišla za Svenssonem právě, když ji nejméně čekal.

Naposled jsme si povídali o dost vzácný návštěvě tech Pravejch Wandronu, shodou okolností tomu bylo toho dne skoro přesně tak, jen kluci byli tři a holka jen jedna. Bylo dost šílený vedro, na prosinec, a tak sedeli venku na terasse, shodou okolností právě na místech, který okupovali ti minule zmínění.

-Krucí...-tahni, hajzle, chceš abych na tebe dupnul?! Co s tebou je? Jseš nemocnej, nebo co?!!, zarval Svensson na Tygrí Hlawu. Kocour se celý den motal jak pomatený po lokále, wožralá myš na konci léta, zdrogovanéj krecek v Říši divu...

Starej pilar vzhledl - Co děláš???

Otázka zmatená.

Aspon pro Svenssona. Celý den byl nějak jetej, každá krawina ho vytácela do nepráčetných pozic. -Co dělám?!!, rval v duchu sám na sebe, trisknul pivama, že kterejch hodnou část ulil při srážce s kocourem, o pult. -Co je???

-Neco se žene, zamumlal pilar. -Svenssoni lítá do Himmalájaj...

-Ále..., zasycel zmíněný. Dotčil piva a vyšel na terassu, obsloužit wandráky.

-Ty vole, všim sis? Lítá jak nablbaněj, fakt je dneska nejakej jetej..., okomentoval Svenssonovo pocínání pilarskej hloucek.

Konec koncu, měli pravdu. Nadměrná péče, kterou Svenss venoval tem trampikum, nebyla jen tak...

Všechno má svůj kdyby - a všechno má svůj protože.

Protože ta wandrácká holka byla taková písecná psice šelnice.

Protože to byla holka, co může jít lesem ve starý sukni a deravým triku, bosá, trochu špinavá - a prece bude vyzarovat to Neco, vo co se marně snažej všechny ty vozlacený zpatlaný vydry, ty standardní vexlácký cuchty...

Protože většina, když si koupí hadry za dvacet litru, bude vypadat jen o trochu líp než ta, co je má za deset. A jen trochu hur, než ta, co je má za tři sta.

Protože některý staci zaštipnout kolíkem na prádlo pytel wod brambor - a prostě JE.

Protože je hodne krásnejch.

Protože mívá krásnejch a chytřejch.

Protože ještě mívá krásnejch, chytřejch, a majících VKUS.

Protože ještě mívá krásnejch, chytřejch, se vkusem - a přitom šikovnejch. Tech, co uvarí, zašijou, při razání dřeva si za pul vteriny nevyříznou woko...

Protože je ještě mnohem mén tech, co mají všechno predešlý - a ještě jsou schopný ULÍTNOOUT - vyvát se v louži, protože je to jen tak napadne. Preplavat v breznu Labe...

Protože - konec kecu - prostě mu jak kladivo napraný do hlavy vystrelila před voci ten nezapomenutelný wobrázek Faaye.
-Kulíška Faaye...

Je vlastně otázka, proč máme porád to desivý nutkání nechávat si strašit v hloubi duše nějaký nezretelný Cosi - a kdykoli je šance tohoto strašidla dosáhnout, ucukneme zbesile zpět.

Je to Junguv intuitiv, neustále prchající ze zasetých a ještě nesklizených polí k osévání polí dalších, clovek, jakoukoli danou situací natolik tísněný, že prostě musí pryč? Jinam?

Je to další pravda? - Že totiž Velké životní problémy nejsou nikdy vyřešeny jednou provždy?

Jsou-li zdánlivě vyřešeny, je to vždycky ztráta. Zdá se, že jejich smysl není ve vlastním vyřešení - ale v tom, že na nich neustále pracujeme. Jen to nás chrání před zhloupnutím a zkosnatením... Zase Jung.

Je to normální Kafkárna?

Co na to Franz osobně?

-Ale presto, zvolal jsem, -jestli mi tam nahore vezmete mé strašidlo, je mezi námi konec, navždy!

-Ale, to byl jen žert, řekl a stáhl hlavu zpátky.

-Tak dobře, řekl jsem a mohl jsem teď vlastně jít v klidu projít. Ale že jsem se cítil tolik opuštěný, šel jsem raději nahoru a uložil se ke spaní.

Sny, touhy. Fikce. A realita?

-Jsme spolu? -Miláčku, co kdybys mi koupil vodní postel?! Už i u sousedu ji mají, nó, všichni už ji mají, jen my, porád...

-COOO?!!! Skoc si do jezera, wydro blbá, hnusná, chantivá... Vexláckej poloblbl něco koupí, totální kravinu - a naše malá Pipina, zákonite, musí taky. IQ nula. Wopicka na gume, vid? JóJo! ..-Krááwo.. -Kwóóóó, kwóóóó, slepice blbá... Tak to chodí.

Prostá zbesilá touha po cemsí tajemném, nedosažitelném? Mystický ženy, mystický stavy. Proč určítej druh lidí tolik prahne po LSD?

A proč Svenssoni hulej phalaris...

Vecná Touha ulítnout, touha Poznat. Ne vrátit se ztahanej tou samou prací na to samý kreslo, byt sebestopohodlnější, k tý samý bedne, byt sebestereobarevnější... K tý samý holce, byt sebestemilejší.

Standartním percepcákum je to nepochopitelný. Ke svýmu štěstí potřebujou Jistotu, svý čtyři steny. Nemají-li je, jsou zoufalí.

A temhle podivínům, neustále nucenejch jakýmsi ??? (cti pfffff...) k tápavýmu pídění se po cemkoli aspon trochu nejistým, tajemným, jsou stejně tak nepochopitelný percepcácký touhy po jistotách...

Možná to je všechno. Celý to Tajemství duše.

No, dobrý. Ale - co je to platný Svenssonovi, tady a teď?!! Svensson poulí woci jak starej deviant, nosí piva jak zmatenej šnek, vnucuje burty snad zadarmo...

Ráno jim ještě vnutil snídacku - a Cau. Díval se za nima z terassy, mizeli zvolna krok suun grog v lesním tichu a pak za nima stromy vetwowejma rukama zavrela vrata.

Svensson vzhlédl k nebi. Bylo - tak nějak divně, jak to říci? Trochu znepokojene zavrtel hlavou, šel dozadu nakrmit zver. Ušatci byli namackaný v koutech svejch vylepšenejch nóbl garsoněk, jen tupý cipky bezstarostně kwokaly na hrabošišti.

-Co se deje?, premítal Svensson a pak mu došlo, že vod samýho rána ještě ani nespatrił Tygrího Hlawu.

Už byl v kraji dlouho, nebo aspon natolik dlouho, aby se mu byt částecne vrátily Instinkty. Nebo aspon tak si pozdeji, když už bylo po všem, zdůvodnil ten neklid podivnej, plnej kterýho obcházel neuroticky chalupu, zajišťoval nedbale pridelaný prkna, schovával veci, nacpal ušatcům prebytek sena na schovku a pipiny zahnal pres jejich protesty do cippince.

Znova se podíval nahoru, zdálo se mu, jako by nebe zrychlilo svůj beh. Po chvilce váhání peclive zavrel okenice na návetrný strane. Byl to jeho poslední - a asi nejdůležitější cin.

Protože pak to zacalo.

Sotva za sebou stacil zabouchnout. Jo, slyšel už leccos o tom, že tady se počasí umí menit Dost rychle... Jo.

Proud vydržel asi pul minuty. Nic, petrolejky byly pripravený, zapálil zatím jen dve, v kuchyni a v sále vpředu. A s hrdostí Vynálezce stlacil páku pohotovostní lampy, tý flashowky tocivý, kterou už pred dvěma lety instaloval nad vchod. Byla napájena baterii z vyrazenýho bussiku, pravidelne dobíjenou po celej rok. Nikdy nevíš, říkal si tehdy, v záchvatu Horalskejšej vášni.

Pak si čím dál víc nadával do blbu.

A dneska byl rád.

Vzpomel si na wandráky...

-Pred jak dlouhem odešli? Dve hodiny? Tri? Kruci...

Jestli došli nahoru na Lesní, bylo dobre. Jestli zkejsli na slatích...

-PRÁÁÁSK!!!

Svensson sebou škubl. Pohlédl po smeru, odkud rána vyšla. -No, ještě že tak, vzpomel si na nepochopitelný nutkání zavřít wokkenice.

Vetve se zacaly poustet maminkovejch tel strommay.

Wichrice skucela jak potapova matka, snad hroznejc. -Urve to strechu?, ptaly se černý myšlenky. Sám Svensson sám, uprostred živlu zurivejch, potácí se do svý cimry, zapaluje petrolejku, pocíná shromažďovat tech pár vecí, se kterejma by když tak chtel wodlítnout, aniž by si byt jen vzpomel na dlouhý léta starýho Svensse...

-Kolik takovejch vichru musela tahle chalupa už zdolat? A horších? Hoch z Mesta, vydešenej malou boží House-party...

A pak objevil Hlawu Tygrí. Spal úplně v klidu zahrabanej až po uši do Svenssoní periny...

A Svenss jako by se probral ze sna. -Co kravíš, magore?, sprdnul se, zklidnil, zhasnul Hlawe lampu, ..a hezký koccouri sny! Už v klidu šel vyhlížet bokovým woknem případný kandidáty záchrany. A klidne si, pohodár blbej, zapnul konvici na groggana.

Když po nekolika minutách marnýho čekání konecne pochopil, že proud skutečne nejde, vypnul konev a úplně pochopitelne nenaredil rum vodou...

Taky dobre.

Díval se do temna mrakove-mlhovýho, neverícne sledoval vršící se kvanta snehu, ...-snad metr? Víc? -Bože... Obcas se prohnal černavej stín lítací wjetwe, nic víc. Uprdený blikátko nad dverma mocne zářilo asi na dvacet centáku. -To je videt na kilák, možná víc, presvedcive deklamoval prodejce... No jo, no. V léte, možná.

Zrovna myslel na ušatce, zda už nekonvertovali na kachny, letící k jihu, když se za namrzajícím okýnkem pred dverma zjevil stín.

-Buch, buch!

Otevrel. -Zjevení! -Ne, Franta z pily...

-No cágo, Svenssi, jak to de?

-Ty vole, taková wíhricaj!!! Jak..?

-Co? Starousedlík pokejval hlavou. -Ty asi nevíš, co je to vopravdická vichrota, co?

-No...

-No jo, bylo to rychlý, ale pockej, teprv zažiješ... Pivo by bylo?

-Do prdele...

Do pul hodiny jich tam bylo všech petadvacet, kompletní posádka. Bussik nejede... -Budem tu asi dneska spát, pocitej s tim.

Woznam nevzrušenej.

Noha bolavá mechanickým tlakováním pípy. Težkej život cnaypare horovýho. Ach jo.

-Dneska za tricet!, zarval do sálu.

-Cha cha...

Ale pocasí nebylo prece jen jen tak vobycejný. Únava zahнала brzy do pelechu většinu chlapu. Jen pár zbylo.

A Svensson si znova vzpomel. Rádio zrovna ždímal z baterek tu kdysi Faayinou písnicku - I can never be your woman... a vzpomínka na tu druhou se vydrala na povrch.

-Hele, ..mel jsem tu ty wandráky, pamatuješ, vcera... -šli ven, tak dve hodiny, než to zacalo, na Lesní. Myslíš..?

Visí ta otázka mezi kourovejma obláčkama pod stropem.

-Prosím te, unavený máchnutí rukou, -ty si poradej...

-No jo, ale...

-Coby, takys jezdil na zimní, ne? Povídals...

-Jo, ale to sme byli vybavený, a navíc, prece jen, trochu toho víš, vo záhrabech, a tak...

-No a? Jseš zase nejchytřejší, mešťácku? Taky vedej...

-Jo, jenže, voni byli jak na motejly, ty vole...

-Do prrrdele... No, a už si teda volal?

-Kam?

-Ježiš, to je truppka... -na Lesní, né?!!

Svensson musel priznat, že ho absolutne nenapadlo, že jakýmsi podivuhodným řízením osudu byl telefon na rozdíl od električky vedenej Neporušitelným Cabbelem pod povrchem maticky Zeme...

Najít número, vytocit. -Haló, tady worel...

-K vašemu dotazu KXQ 29 - Negativní.

-Ty vole, chlapi, to by mohlo bejt taky pekne v prdeli. Co meli presne, Svenssi?

-Trika, nejaký svetry, deku každej, ...dyt víš, jaký bylo vedro, ešte fcéra..?

-No, dobre v hajzlu, zkonstatoval sbor poradní. -No, vona ta tvoje lampa je - kupodivu - videt až na pilu, ...-ale, jestli se dostali až na slate...

...-poteš pámbu...

...-kúúrwa...

Rozhostilo se ticho. Co delat? Na nejakou hledací vycházku to moc nebylo, nahore se nebylo ceho chytit, úplně na hovno i pro usedlíka, mužou bejt nekde prece jen zašitý - a pak jde vo kejháky ne jim, ale nám. Každýmu. Jsou to tátové vod rodin, plejtvat životy jen tak, když nevíš?

Co s tím, do prdele.

Tak premejšleli víceméne všichni.

A pak vylítli metr vysoko. Bez rozdílů.

Do dverí vstoupil Mraziwey Duch.

Vytřeštěnejma vocima koukali na to zjevení, snehulák, docista vobmraženéj panák nejakej. Bílý ledový vlasy, bílý ledový koncetiny.

-Ty vole, hod mu neco, vzpamatoval se Zdenek.

Svensson, úplně šokovanej, se probral, skocil po postave. Vytrít rucníkem, už byl doma, už vedel. A rum, litr, klidne, aspirin na redení a pelech. A hned! A hlídat tlaky, aby nám kluk nevodešel...

Byl to totiž kluk. Jeden z wandráku. Tricko s krátkejma rukávama, jehlicky, cíny. A to bylo všechno.

Po další dávce rumu konečně promluvil: -Prosim vás, ...-tam...-nahore... -šli sme... s Tomem...

Bylo potřeba pritlacit lihoviny. Hošan lítal jak dobre jetej herák...

...-každej na jednu... -Saša... -a Dušan... -tam... -veci maj...-naše ...-ale... Vytuhnul. Dobrý, jenom spí, konstatoval štábní lékař Wocelka, jinak exlapiduch Lada, nyní mistr pilarský, katrmachr.

Dobrý, jenom spí. A...?

A...

Šílený situace plodej šílený akce. Lada ustanoven spojarem - lapiduchem, ostatní ven. V místě bydlící mažou domu, lepší hadry, každej do báglu aspon deku, náhradní svetr. -Berte tycky na lyže, budou se hodit, rve za nima z kdovíjakýho popudu Svensson. Sám se balí do dvojitejch Jägru, šustáky, polární svetr s kapucou, péroffka, goretexáky na ruce. Troje fusekle, protrený pohory. -Juu, Amundsen...

Tuhej výber. Jen pro jednoho má Svenss náhradní veci na pujčení, zbytek musí zustat. Zbytecnej risk, Hancu s Vrbatama už bylo dost. Stejne - šest stací. Až moc... Aspon se to ve vyhrátý cimre zdá.

Svensson je neurotickej ani swina. Jasne, má to za ty roky prochozený a prolyžený dokonale, urcite líp než pilari, dojíždející jen za prací z Centrální Wessnice - ale...? Trochu už Hory prece jen zná. Snad právě proto...-Svensson cejtí, že má prostě úplně jasnej, svírajej Strach... Jak je krásný hrát pred druhejma že ne, balí do báglu dva rumy, deky, náhradní fusekle, svetr... Pak ho napadnou Lyžicky, ty strašný harrachowský Ski, uríznutý z prastarejch dřeváku pred mnoha lety právě na Zimní Wandr, zašátrat a najít, pripnout, ...dobrý.

Chlapi jsou tu - tak jdem. Bojiš-li se, nejlepšší je do toho vlítnout, praví přísloví. Tak cekaj, poslední rumy na kuráž, ne, ještě radši jeden...

-Pockej, musíme to domluvit! Ty jdeš první, za tebou dva metry vlevo... Perfektní. Hotový zelenobareti. -Co ještě?

Nic. -Jo, ještě ruma...

Výmluvy koncej. Tak najednou..?

Bože.

GO!

Jdem.

Sotva opustí místnost, Svenssonem víchr strašlivej mrští o zem. -Do... -škoda sil na nadávky. Zatím. Bleskem nahoru, do lesa, tam se to mlátí, bude to lepší. Videt je howno totální, peclivý plány k témuž. Behem desíti minut Svensson zdešene zjišťuje, že je úplně sám.

Instinkty...Vedel, že na Lesní už byl stokrát, zná cestu nazpamet - a pamatoval si Velký Brdský Bloudení, totální chaos na kiláku ctverečním. Vrátit se? Hledat zbytek? Pozde mu došlo, že je na tech příšernejch lyžickách mnohem rychlejší, než po kolena se borící pilari. Aspon pockat, rve první Já. Každá minuta dobrá, v týchle šílenosti, jecí to druhý.

-Chcípni, hajzle, kdo na tebe ceká, rezignuje to třetí, a Svensson se dere proti vetru, brodí se sněhem, rve to tyckama, až zmizí mezi strommay.

x

x

x

-Sedemsto metrov pod vrcholom...-a je to v keli. Po troch krokoch fucím ako inokedy po desiatich. Len silou vole sa plazím na koniec fixov. Dalej nevládzem...

Chcem zakricat, no z úst mi vychádza iba nezrozumiteľné zachrcanie. Až sa sám seba lakám. Sadám si do snehu.
-Je mi zle, zašepcem. Idem dolu... (Jaryk Stejskal - Zabudni na Everest)

Problémy riešime teoreticky. Zbytočná Scottova smrť, vždyť mu stacilo tak málo, ne? -To už by došiel každej, pár metru...-blbec... Kapitalistickej chci páček bez vule! -Mámo, podej ešte lahvice! A štrudl...

Teoreticky je to proste brnkacka. Pul kiláku proti proudu, na rozcestí doleva nahoru. Asi kilák a pul lesem, prvni slat, cirka dvoukiláková, celkom pohoda, staci se držet cesty a trefit se do pruseku, kudy vede sotva pár set metru cesty na druhou slat, menší, tak kilák, pet minut lesem na mýtinu, a tam už stojí Lesní bouda. V lese se ztratit nemohli, zbejavaj slate, nejspíš ta první. Problém? Pro blbecy z mesta, možná, ale pro nás, velký Horaly? -Cha...

-Vamos Layya Playa...-cili lažžo plažžo, milá Blážo...

-Odyssea, ne?

-Jááásne!

"Horská služba je spolek vožraleckejch darmožrácu, co se jen válej, celej rok - a jednou, dvakrát si zajdou na vejlet. Zrušit je, hajzly, nevýdelečný parazity, škudce tý naší Tržní Prosperity!" Tak hrínali svého casu Cestní Pravicoví Posrancí, ožralí na prach koralkou za korunu v teplíčku parlamentní knajpy.

Stalo se.

Proto ted šlape Hugo, ten vejrosteck pilarskej, lesem, šlape a propadá se po kolena do závejí šilenejch, jen šlape a vidí úplný kulový, voslepenej zurivou vánicí, šlape, šlape a šlape, prodírá se dopredu, kde před sebou spíš jen tuší stíny tech peti dalších. Rve to, obcas se vrhne do záveje za nejbližší strommayowey stín, když se ozve ono příšerný praštení, rvoucí kolem - pozor, strom se láme! Padá!

A kmen, kterej to nezvlád, se rítí k zemi, nemilostrdne drtící všechno co mu stojí v ceste, a skucící víchr rozbíjí jeho varovný rvaní, nikdo ani náhodou netuší, odkud a kdy na něj z mlhy vyrazí vostrý hroty zabíjájekch wjetví...

A pak praskot ztichne a Hugo musí vstát a jít dál, klepat se posranej strachy z vedomí, že ten další se může trefit. Musí, protože tam nekde vpředu je možná pár lidicek, co potřebujou helfnout.

Grupu vede František, skoro dvoumetrovej desbes. Mohl by jít slepej, absolutne, za víc než čtyřicet let byl z kraje jen na vojne a jednou ve Meste.

-Moc behaj, ty meštácký hemživci hamižný, říkával casto v knaype, to neni nic pro me, máchnul rukou nad každým byt sebejemnejším náznakem, že by jako moh trochu pcestovat, než vodlítne do toho Plíhalovýho šneka ve šneku pro šneky, snad jeho podoby příští. Tím to pro něj bylo vyrízený. Poslední dobou se z něj stal nadšenej vyznavac oblíbenýho Svenssoniho termínu Swištiblb. Ty swištiblbe byla horší nadávka než všichni kretení, wohnutý klacky ci homogréblové dohromady. Ani dosud tak populární šmagege se proste nechytal...

Ale zpátky na trat: Takže - Franta vede, v tesným závesu za ním skoro stejne velkej lomikámen Josef, nebo Rambo-Pepé, jak chcete.

Za nima skorodvojčata Marek a Mirek, tricátníci rozený den po sobe chalupnickej sousedum ze stráne. Snad proto jim dali tyhle uhozený dvoujména, asi. Možná. Tihle normální chasníci (Marek je dokonce, jak to říci, skoro přeck...) sotva držej krok, prece jen, František a Rambo-Pepé jsou wobklady hnusný nezdočný.

Hugo visí na vocase, zubama-nechtama. A Svensson na lyžickách križuje vítr jak zmatenej škjuner nekde vpředu, ten se nepocítá.

Vlácek, nebo spíš schízácký družstvo militantních potapu Martanský Ármějnie, mlátící ssebou vo zem podle vreštivejch pokynu rozmárne se kácejících strommay. -A zase fstýýk! - a dýzlmašín František rozkopne první namrzající návej a rota se žene kupredu, jen kupredu.

Tak to jde celou cestu lesem, nahoru, dolu, kopni do toho. Rota si zpívá pochodovou písen, jejíž snadno zapamatovatelný text lze interpretovat přibližně: -Kurwa, do prdele, hovno vidim, na to se mužů vysrat, chci pánu, víchr zassraney! Dillina, sracka, holinka zahnutá!!!

A pak vypadnou z lesa na slat a wichrice je rozstrelí jak hejno vrabcu.

x

x

x

-Pryc! Dolu, dolu, do kosmocentrické žumpy. Život beží všude jako vždycky. Snídane presne v deset. Za barem obsluhuje zubama beznohý, bezruký muž. Ženský trup se zející ranou na krku se zoufale snaží přišroubovat si hlavu. Chce za to peníze. Za co? Žena neví, za co. Chce proste peníze...

(Henry Miller - Quiet Days in Clichy)

U Svenssona bylo plno. Exlapiduch Lada zorganizoval bytí, Mistr Welzl za pípu, točit, psát piva. Nikdo nespí, ale něco jinýho, než pomalu usávat pivecka a filosofovat, moc delat nejde.

-Našli je už, rádcové? Nenašli? Jaký to muže bejt nahore? Nechcípnu nakonec sami? Do prrdele. Do prrdele...

Po tak asi třetím kousku kdosi přišel na nápad proniknout na pilu, vzbudit Šéfa. -Hlawa študovaná, hlawa wodevřená, no ne?

Za pul hodiny se vyslaný posel vrací i se Šéfem. Výraz šílenství v očích, posel je hoch z Centrální Wessnice, který dvacet let svého dosavadního žití strávil dojením kozy, dojižžením na pilu a periodickým ožráváním se na zábavách pochybného charakteru v domovském Culture Šhapitoo, jinak nevzhledném prefabrikátu ala Yednota, oné typické ozdobe wessnice obecně. Šéf sám pak městské decko, vyštvané na pilovou samotu nejasným pocitem, ne nepodobným Svenssonovu. Nicméně - na rozdíl od Svenssa, typickejší knihomol domácí. Hodnej, skvelej táta, spravedlivej šéf - ale vichrice nejaká?

-Oouuu... (-Ha).

(-pozorný ctenář si všímá - fandíme Drssnému Svenssonovi...)

No nic. -Telefloun, poručil si Šéf. Skryt za stenou točil číslo...-Armáda?

Špendlík by bylo slyšet upadnout.

..jo, tri.. -a šest našich, jasne.. -Cože? Jo, jasný...

Po pár minutách dodal jen -Tak dík. Zatím.

Druhý číslo. -Lesní?...- tady pila.

-Jiste, chápu, no jasne.

Cvak.

Otocil se k ostatním, pohledy napjatý se křížej, -tak co?

Policajty? Jak by se sem dostali? Celníci jsou tam snad dva... Koho?

Nikoho.

No jo, no. Pokrcil rameny. -Nic, pánové. Tady mužem udelat leda tak úplný howno... A zadíval se k oknu, za kterým zurivost vichru dosahovala vrcholu netušených.

-Proc?, rvaly pilarský pohledy.

-Cha, zachechtal se. Pokejval hlavou, trochu jako by se právě stal postavou nějakýho šílenýho představení podle scénáře chowance pakkárnovýho.

Uhlambay bambay sequoy leader.

Vojenskej velitel se mu vysmál. -Ste se zbláznil, ne? Před chvílí jsme jednoho zachranovali, elitního paragána, málem umrz cestou na hajzl, dokázal se ztratit na deseti metrech...Pustim je za bránu a přežije jeden, ten, co se zapomene zřetovanéj v pelechu. Veteš... cumet do bedny, blamblat automaty, hulit trávu, varit si perník, jo, na to sou dobrý... Kde žijete, clovece?! Nejste vy nákej lýtý itý, tuze zpítý???

Na Lesní se na chataruv dotaz vesele zasmálo pár svalovcu v originál - Goretexových módních Diwomuž-complétes All Wedro, aby se obratem odebrali zpátky do vytopené posilovny. Mohly by jim prece vomrznout lyže a zlatý retezy, no ne? -Co má kdo lízt ven, když je tak hnusne, že ani super-Cheerokee nejede? Blbej, néé?

Prebarvený vodbarvený pipinky otázku ani nezaslechly. V tisícisedmístémšedesátém dílu bewrlých hor právě Dillon odhaloval Dilline svá cituplná UltraMoudra typu juuu - lóve-lóóve... -Ach! A ty mislíš ferári...nebo bentlouše, co mislíš? -Mislíš, mislíš...? -Ema má mislíš!

No jo, no. Jít do toho sami? -Zamítnuto. Sebevražda, nebyly hadry. Díky vedru den předtím přijeli chlapi z Wessnice do práce většinou jen v košilích. Životnost deset minut, to vedeli všichni. Nedalo se delat nic, vubec nic. Bylo to jen na tech venku.

V té době Wíchrice trochu polevila. Aby nabrala síly pro svůj konečnej, smrtící nápor.

x

x

x

pozn. pro ctenáře: Další kapitola je psána na pohodlné židli v prepychovém autorove bungalowu zatímco venku zurí slunce, je asi tricet nad nulou... Chlazený víno, dobrý cigáro, v rádiu pekne hrajou. Kdo nezkusil netuší, jak je těžký psát o strašlivý bouri v horách, zatímco ti do uší hrajou:

...Santiano, celá lod voní skoricí jak ty krásný holky v Saint Malo, jen s písnickou, a dokola, jo, Santiano, když buh dá tak už ráno kotva žblunkne doma u mola...

No jo, no.

x

x

x

-..-Julie se vmáčkla k Rakušanum. Prozradila mi, že má divný pocit, jako by tušila, že se vidíme naposledy. Slábla, ztrácela zrak, a potom pokojně zemřela ve spaní. Z její tváře vyzařovala spokojenost, jakoby říkala: Konecne, konecne mám to utrpení za sebou. Pochopil jsem význam slov - smrt te vysvobodí... Nemilosrdná bouře zurila dál, uveznila nás. Zemřel Rouse. Zoufalství nás prinutilo opustit stany. Imitzer a Wieser už zeslábli natolik, že zakrátko klesli vyčerpaním a zemřeli. Prodírali jsme se hlubokým sněhem, cestu prorážel Bauer. U skály jsem dohonil Wolfovou, vlekla se jen silou vule. Nabádala mě, abych se nezdržoval a šel. To byla poslední slova, která jsem od ní slyšel...

(ad. Kurt Diemberger/K2 - pretisk Rakoncaj/Tulákem ve vetru Himaláje)

Jak bylo receno, nad ránem bouře sice trochu polevila, ale zhruba kolem osmý se rozzurila do ještě většího šílenství, než dosud. Na široký pláni slate nebylo úniku...

Hugo si najednou zničeho nic uvedomuje, že je sám. Úplně ztracený v pustém bílém prázdnu, nahore, dole, vepředu, vzadu, všude jen oslepující bílá a víchř ho sráží, znova a znova, Hugo naprosto netuší kudy, kam? Panika... Naposled zahlídl ten Stín při minulém lámání stromu, ..-a byl to vůbec Marek? Nebo Mirek? Nebo jen strom?! -Bože... Tápatý kroky, nalehnout na zurivou wichřici swyn, -lehni na to telo studený jak masítej vobal zbohatlický frigidy, chamtivý, hrabivý rybí sammice, borí se, do pulky stehy - a jediný co se daří je kejvání po způsobu žáby na péru. Wichrota mu napere mezi voci další šílenou bílou lawinu, tu Avalánš. Slepce v strašidelném zámku, a freakshowový nestvůry se po něm z bílého nekonečna sáraj parátama, hlasy jak urvaný remeny fordáckejch motoru vyjou -Chcípneš, Hugo, chcípneš, ..-dostanem te! GOTCHA!!! Myšlénky nejaký na zachranování nablbaných wandráků? -Dávno přešly. Bitva vo kejhák. Každý sám za sebe, přežij - nebo chcipni. To je prostě ten Horskej Zákon... -Zlej? Nejlíp posoudí městský jelito v ušáku, jasne... Ledový vločky se sypou Hugovi za límec, do očí, všude. Tajou, protékají na telo, mrznou. Má na zádech bágl, je v něm deka, nejaký fusekle tlustý, kus špeku. Snad - napadá ho - zabalit se, preckat... Ale pak s ním víchř praskne o zem, Hugo se chce nechte váli po nekonečný bílý pláni, víří to všechno dokola, porád, dasický kolo smrti v aréne potapaných klaunu, -Nakrmte lwa!!!, rve pokerovanéj fotr, a zpatlaná vydra, ta jeho Cérecka se zbesile chechtá, blejskavý sněhový vločky bodají do tela pilarskýho kluka jak zlato v uších, nosu, prdeli tý cérecky, jecící -je jen Muj!!! -a drápy má krvavý a wostrý a dlouhý a zarejvá je do Hugovejch tváří rozrytejch a zmrzlejšch a Hugo vreští pohlcenej všudyprítomným desem z vlastní nicotnosti -zastavit se! - rve bágl dolu, daří se, dobrý, menší plocha mu dovolí vzepřít se vetru, aspon kleknout na čtyři, jak pes - haf! -Do prdele..., do prdele..., šeptá si Hugo, horecne premejšlí jak z toho ven. Zarve - Hééééy!!! Nic, jasne. Šeptej ve frézárne... Brada, nos, ruce omrzaj. Šílenej hráč blázen v ledový kouli hraje hru na doktory, který do něj strílejí ledovejma brokami z nekonečný rady ledometu, -zdechni, hajzle, prásk! - mezi voci, Hurááá!!! Jekot zabijáka se zarejvá Hugovi do tech jeho vosumnáctiletých uší, -No, co s tím udeláš? ..-Hajzle... -Co, ty premoudrelej zákrsku? Myslels, že mi sebereš žrádlo?! Cha cháá..., chechtá se Wetrová fuurija. -Nesebereš. -Nápad, ..-nápad, chce to jen nápad, šeptá si Hugo, jo, ještě je živej, ještě dechá. Zzzzima, zzzzima...-ale -nevzdat to, rvát se dál... -Do lesa, za vítr, komíhá se kdesi v hlubokým, zdedenejma instinktama nacpaným podvedomím myš Lénka zpomalená. Hugo se zvedá, přemáhá víchř vykročí. Zničeho nic pocítí, jak se mu puda ztrácí pod nohama... Zdešenej jekot se ztrácí ve skucení wichřicný bestie. A Hugo zapadá do slate...

Příroda není žádná tržní swyn. Nechce te pomalu vyssávat v zájmu svého vlastního, sobeckýho zisku. Příroda je Máma taková.

Když vidí, že je nekomu opravdu zle, blbe, zaslzený oči, prosící o pomoc, beznaděj, všude kolem jen bezedný hlubiny Slate, bílý nic, znemožňující jakýkoli vyhejbání se, ta Konečná Vosamelost, an life terminal, pak Máma příroda pomůže. Úžasná bílá rasa árijská to mlží rozlicenejma pojmana jako utonutí, umrznutí, šok, traumatická zástava a tak. Pravda je úplně jinde.

-Ahoj, ty kluku odvážnej. Tak ty jsi chtel pomoci jinejm? -Hmm, dobrý, moc se to nevidí, ..-ale to ti ani trochu nevadilo, že lezeš do neceho, vo cem tak úplně nevíš?

Hugo kouká na tu plavou holku krásnou, sedí před ním uprostřed rozkvetlý, barevný louky na zkríženéjch nohách, tiše se usmívá.

-No...

-Nic, pojd, vždyt je to všechno jen hra taková, smeje se holka a natahuje k Hugovi krásnou, štíhlou ruku, schovanou v hebounký, chlupatý sobí rukavici. Smeje se krásne, blondatej wocásek se zahejbe tak i naopak.

A Hugo jde. Ocarovanéj, snad i šťastnej. Kdo ví?

Bylo deset dopoledne.

x x x

-Horko me polejvalo. Honza... Vlastne jsme byli tri týdny spolu. Mel mít druhý dítě. A ted je konec. Únava, zabloudil? Povolil fix?

Když jsem odcházel ze základního tábora, dal jsem mu aluminiovou fólii, at prinejhorším precká bivak. A on se smál a říkal, že si to nechá jako poslední prosteradlo na sebe. A mel pravdu...

Tady se pořád říkalo prirodzenej výber, to zaved Bob. Honza to říkal taky, vždycky když spadla lavina, sletel kámen. A dojel na to. Novák mu to vycítal, že se stal takovým fatalistou. To dřív nebyl. A on na to - ale co, to je prirodzenej výber...

A horolezeckej pámbuh si ho vzal. (Miroslav Šmíd - Dva kroky od vrcholu)

Na Lesní boude začínalo takový nudný dopoledne. Vichrice uveznila hosty uvnitř, k smrti vyplašený z toho, že z jejich smrdišmejdů na velkém parkingu před chatou couhají sotva anténky, k smrti znuděný z nefungující televize, proud už zmizel i tady, ..-a melrous?!! -Bóóžíinku, obračej se na sebe bezradně pipinky, -co budeme, týýjo, delat? Jejich swalovitým mobiloidíkum nejde v posilovně zářivka, po marném pokusu Odvážného Reného proniknout do swalosilu potmě, při kterém se do stroje tak nešťastně zamotal, že mu několik cinek vytvořilo na Moudré Hydrokéfalické Hlawicce dobře pulmetrovou podlitinku, se již dovnitř nikdo neodvážil. Nebot každý z nich krade v jiném oboru a tudíž nemají společné téma, zlostně si mumlají pro sebe nebo jen mlčí. Jiných myšlének byt sebestopstších není na sklade kdyby se rozkrájel.

-Kúúrwa...blle, blle, bllé...-žyto, wole. Dáme...

Elita národa se chápe pohárku a wichrota besní za okny. Slepicky se newrle wrtí tlustejma prdelema na drevenejch lavicích, -určite jsou nehyjenický, proc tu nemaj ty krásný, moderní, plastový... Pak z niceho nic preci jen vytane jedné z hlav nápad, na stole se objevují karty. Tupé pohledy prostácku spocinou na pomalovaných listech. Plesk. Plesk. Koralka. Plesk. Plesk. Plesk. Koralka. Plesk...

Svetlé zitrky. Listy plácají o stul, cinkaj panáky. Z bateriového boudarova kolovratu se linou truchlivé melódie:

..-klikatí se céésta Ralským podhradím
zelene obléecen s přírodou ladiím
jelenium ni srrrnkáám pranic nevadím,
zajice si dokónce woppcas pohladím
na wlnkách jezéera slunko dováádíí
ptááci štebetají, bzucí howáádíí
vetrik vjetwich šewelíí, wohnik popraskáváá
sédím u nej s práátelií, už se varíí kááváá...

-Ježííš, dedku, zahucí zpod chuchvalce chemicky preparovanejch wodbarvenejch vlásku, -volé, nemáš tam náký disko, volé?

Boudar delá že neslyší. Odchází s kýblem smerem ke sklepu jako že pro uhlí. Sedne si na schody, zapálí cigáro a už ponekolikáté vztekle prokleje tu chvilku, kdy podlehl nátlaku své nenasytné obludy, toužící stále po více krámech, více a více penezích, a prestavel svou útulnou boudu na nóbl útocište pro snobbicky-zbohatlícky.

-Melouna dluhu a plnej barák cúúráku, mumlá si zuriwe a vztekem se klepoucími prsty drtí stupidní marlborku až mu spadne žhavý na jeho Pravou Klausoffku, co dostal vod tý degeny k vánocum...

-Kurwa!!! To zas bude kecu...-no..at si naslíná...becka blbá...

A potom típnul to hnusný cigáro a vyšel zpátky nahoru. Podíval se na hodinky -bože, teprv deset, ech...-no jo, no. Co nadelášš.

V okamžiku, kdy bral za kliku, strnul. Z jídelny se ozval šílený jekot. Pipiny unisono zavyly jak stádo hyen překvapený drawou žízalou! Co se deje?!! Prudce rozrazil dvéře. -Óuha..?

V predsíni stála Bílá Příšera. Vztekle chroptela a sklepávala ze sebe doslova tuny snehu.

František dorazil na Lesní boudu.

Vykročil k nemu. -Pockej, mávnul rukou, vzal košče, trochu ho ometl. -Dobrý, pojd. Tak co?

-Howno, zavrcela Bílá Příšera. Teda, ted už skoro Bílocervenomodrá. -Rum!!!

Boudar nalil decáka, František ho slupnul jak malinu. Malinu od slova malá.

-Ešte...

Po druhý decine, konečne trochu vzpamatovanej, šel zpátky do predsíne. Sebral svejma mestskejma rucickama trochu snehu, asi tak šest kilo, a pocal si třítí lehce womrzlej nos, bradu, uši. -No, dobrý..., zhodnotil po chvíli a vrátil se k pultu.

-Rum!

-The Change is a Life...

Pipiny mení zdešené pohledy za obdivné: -Tedá, naklání se jedna wodbarvenóza k druhý, -ten je, cо? Ten musí mít ptáka...ale...

Pozlacený pantoflicky dychtíve klapou jehlovejma podpatkama o podlahu a přítomní possilouši vraští cela. Chrastení zlatými retezky pusobí v tuto chvíli ponekud chabe.

Pak bouchnou dveře podruhý a Rambo Pepé dochází se ztrátou slabý čtvrt hodiny. Docela dobrý.

Rituál se opakuje. A pak konečně pár slov.

-Ty vole, to je šílený. To se nedá...

-Desný...

-Já tu byl poprvý, když mi byly tři roky, -a sotva sotva. Na tý pláni to nejde, jestli tam zkejsli, sou v hajzlu. Nemaj šanci.

-Ty vole, ešte žes šel první, vobcas sem te zblejsk, jediná klika...

-Co vostatní?

-Kdo ví, blbý, asi. Ty, vobrátil se na boudare, -nebyl tu knajpar zezdola?

-Co by tu dělal? To jako že ti utek, jo, tobe..?

-Mel lyže, zdrhnul už dole. Šílene se to borí.

-To teda ani náhodou.

-Hmm...-taky dobrý...

Už jsou voklepaný, pomalu upíjejí pivo, čekají, jestli se objeví ještě někdo. Ale dveře zůstávají v klidu, začíná to být fakka blbý. Pekne. Místo tří je teď někde v hajzlu sedm lidí - a ven se prostě nedá. Páni tvorstva na lopatkách.

Páni tvorstva? Ksichty blbý, namyšlený, vypatlaný skrecci na široším chlupu Mámy Přírody... Neveselý, truchlivý pobíhají myš Lenky po omyvatelném líně Lesní žrádelny. Franta s Rambo-Pepém si dávají další pivko. Jsou ztahaný, šílene, celý den na pile, celou noc venku, a přece nejdou chruppat. Co kdyby to trochu povolilo?

Nepovolí. Wichrice besní ještě celý den a celou noc. Nad ránem dalšího dne skončí jako když utne. Nad plánem zazáří sluníčko.

Bílý pláň, krásně nafoukaný, posypaný strommá, modrý nebíčko. Azuro... A kolem Lesní se to jen hemží záchranným jednotkám.

Rolba s metrovým reflexním nápisem POLICE RESCUE se šesti zúřive blikacíma majákama a tremá dvoumetrovým anténama (všechny jsou připojený k lampový vysílacím Nikola Tesla vz. Marconi MV 2c Sokol. Naneštěstí docasně nefunkční, morse-klíč zareznuł.), skrývající v útrokách tři polární dogy a patnáct v Hmatech a chvatech cvicenejch skinhedu v helmách, s pendreký. -Co kdyby?

Ceta Sánovejch Celníku, rovněž zahrnující štekavý pátrace.

Bévépěčko vobsypaný chumlem elitních Paragánu Rychlý Zásazení. (Puvodně jich mělo být pět, ale dvě vůbec nenastartovali, jedno převrhli do příkopu a u dalšího jim došla nafta pul kiláku vod kasína.)

A last but not least - jednotka posiloušů v pestrých superkombinézách á 10 000 USD, potažených aluminiovými fóliemi, skutečně dokonale že dokonaleji nelze odrážejícími sluneční paprsky, zúřive se prodírající ozónovou dírou k povrchu zemskému... Lyže s tuleními pásy. Brýle s faktorem 675. Cepíny, stavitelný tyčky. Pohotovostní samostavací stany, vážící pul kila, desetidekový extraspacáky "Wíropce zaručene zaručuje účinnost do mínus P e t a P a d e s á t i S t u p n u !!! F plaffkách!!!" (-Pro tucnáky je vymazáno) Jeden vlece obrovské syté žluté bágl s ohnive rudým cizorečným nápisem -DINGHY RESCUE BOAT - GUNSHOT PROTECTED!

Bez psu. Zato však obklopených svými modelkami, které poté, co přešla prvotní fascinace horalskými tely, bleskem zhodnotily finanční atraktivitu svých krasavecku. -Dávej na sebe pořádek, cuclicku, ten šnízeček je hrožnej!, projevovaly účast. Uprímnou.

Nad hlavami jim rachotí wrtelník.

-Oulajlaj...

Než se všechny tyto šílené jednotky zadají seskupit do nadvaru, schopného propátrat padesát kiláku ctverecních za dvě hodiny, stanou se dvě podstatné věci.

Docházejí Mirek a Marek. Po dlouhý generace pěstovaný Horalský geny jim daly slušnou radu. Fandovi s Rambo-Pepém stáčit nemohli, plán byla smrtelná. Co nadeš. Za tehle podmínek by bylo pokračovat jasně sebevražda. Jediný řešení - schovat se. Jseš-li dobře voblecenej, bude to dobrý. Takže - zpátky mezi strommá, po vetru zádama ke kmenu, zabalit se do všeho, co je po ruce, nechat se trochu zafoukat. Udele se celkem teplej pellišek, a když nějak blbe nespádnou zabíjácí wjetve, přežiješ.

A tak přežili. Dál se pohřešuje jen trojka wandráku, Hugo - a Svensson. Což způsobuje další zdržení, neboť je třeba pátracím podrobně vysvětlit, (některým i namalovat), že už se hledá jen pět. Toto zdržení znamená poslední kapku pro wrtelník. Doslova a do písmene.

Benzín došel. Párkrát to škytne a přístroj na dobývání výšin padá volným pádem do zasnehovalý bažiny.

Další změna: Prvotně je třeba vyhrabat posádku. Taktická příprava trvá tři hodiny, čímž se dosahuje času C -12.00, -

neboli času obeda. Jednotky se opet odstrojují, hrnou se o prekot do boudy. Tam ovšem není ani dost místa, ani dost žrádla. Obed se protahuje do pul čtvrtý. Mezitím pátraci zapomenou taktickou přípravu... Tak znova. Do chaty vchází nasraná posádka wrtlníku, která se mezitím vyhrabala sama. Dustojník pátrací jednotky je zranen...

Po následném ošetření jednoho z elitních Paragánu, který si při nácviku vysílání málem vypíchnul woko anténkou, akce konečně začíná. -Nejsme žádný bigošý! My sme hošši dííwošýý!!!

Je pet hodin, slunko zapadá. Naštěstí rolba osvětluje terén spolu s měsícem, je jasno jak ve dne. Naštěstí jsou tu psi.

Naštěstí... Ale howno. Srandy koncej. Dva vandráky nacházejí ve slati, zafoukaný, stulený k sobe. Zmrzlý. Tretí je sotva sto metru dál zapadlej po ramena. Zmrzlej. A Hugo je dalších pár set metru dál. Další cernej plastovej pytel končí na korbe rolby. Nic moc.

A kolem sedmý nacházej psi Svenssona.

Svensson chrápe v pelíšku jak kulíšek. Za vývratem má z deky, tycek a hromady snehu udelanej hotovej panelák. Ešte koupelnu... Vedle se válej ty dve Pohotovostní lahve RESCUE-RUMu. Buzení je docela těžký. Svensson ji drží...-jak z praku.

Ještě najít družstvo ztracenejch paragánu, a akce končí.

Konec, konec, konec, konec. Ctyri konce. Blbý.

-No a? To jsou Hory.

Buh dal, Buh vzal. Nic víc.

A Svensson si dá na Lesní litr kafe. Koukne do sálu, jen zlehka prejede všechny ty studený rybí pohledy, kterejma na nej strílejí ledove modrý woci všech tech vyder peroxidovejch. -Ne, s ostatníma rolbou nepojede. Strihne to na lyžích, je to z kopce.

Chce bejt sám.

Jo.

x

x

x

-Zrejme ani jediný Tibetan ci Nepálec sa nevie vynervovat ako my. Je totiž presvedčený, že na osude se nedá nic zmenit. Stratit nad sebou vládu, to je choroba našej západnej civilizácie.

Celý život sa ucím žit v Horách. Treba v nich zabudnúť na čas, neponáhlat sa, pokusit sa k nim priblížiť vtedy, keď sú milostivé. A s rešpektom a úctou hladiet na ľudí, ktorí v nich žijú stále.

Snažiť sa ich pochopiť. (Jaryk Stejskal - Zabudni na Everest)

Den totálne prosperat. Další - přijeli policajti, sepisuje se protokol. -Ctyri lidi nejsou sranda, krcí rameny bengo -to víte. Ale co nadeláš? Vyšetřování se uzavírá jako nešťastná náhoda, shoda nepředpověditelných okolností. Svensson popíjí na bengárne kafe a baví se s kápem, že takhle to dál jako že nejde, co kdyby znova? A bengo slíbí, že něco zkusí. -Tak zatím.

Po pul roce, v parném léte, dochází na adresu Hospody jeden ze statisíce výtisku stošedesátistránkové studie, zpracované na křídovém papíře stovkou Úžasných Úředníků Nejvyššího Úřadu Centrální Wessnice, nazvaná **TERMINÁLNÍ REZULTÁT GENERÁLNÍ INTERDISCIPLINÁRNÍ DISKUSE NAD PROGRESIVNÍMI FAKTORY KONSENSU REVITALISACE JEDNOTEK ALPINE RESCUE V GEOTOPU LOKÁLNÍHO REGIONU A SIGNIFIKANTNÍM INDEXEM KONZUMACE SANOVANÝCH VITÁLNÍCH JEDNOTEK KORESPONDUJÍCÍM S KOMPLEXNÍM MERKANTILNE - DEMOGRAFICKÝM POJETÍM KOMUNITY S DURAZEM NA EFEKTIVITU Z HLEDISKA EVENTUÁLNÍ PSYCHOLOGICKOU HRANICI PREKRACUJÍCÍ KONTINUÁLNÍ INKRESE PRODUKCE MAJORITNÍCH RESORTU**, kde se na strane stopadesát šest docetl, že stoupne-li meziresortní nárůst hrubého domácího produktu v následném období na magických 1.023%, konsensuálně s poklesem relativní natality o 0.243% a produkce nízkotučných tavených sýru (PNTS) o 0.19%, obdrží každý boudar ZDARMA vysílacku Nikola Tesla vz. Marconi MV 2c Sokol, prilbu, signalizační praporky, cepín a dve dlahy. Strany stopadesát sedm až devět byly zaplneny jmény autoru s uvedením veškerých titulu, politické příslušnosti a hodností v dozorcích radách Spojených Sýráren, na strane poslední se skvel pod palcovým písmem uvedeným jménem Sponsora studie obraz rozesmáté dívenky bezstarostne hopkající po rychlíkové trati, tak nádherne si jistě díky vlastnictví Úžasných Wložek s křidélky. (Žeby řešení..?)

Kdo ví. Možná.

No jo, no. Dalších pár dní prospanejch, procumenejch doblba, jen ta základní údržba - a pak Huguv pohreb. Tichej, bez zbytecnejch kecu. Prijeli rodice jednoho z kluku wandráckejch, trochu vycítavý pohledy tý mámy, -prece jen, nešlo

delat víc?... - a fotr jde ke starýmu Hugovi, podává mu ruku a říká -DÍK.
A pak se u Svenssona chlastá. Docela moc, po celou noc...

Svensson se tohohle momentu docela bál. Co rekneš, blbecku, starýmu Hugovi? A ted ještě ty rodice... Kdo pustil wandrone do lesa? Kdo spískal přiblblou, beznadejnou záchranku? Kurwa, kurwa, kurwa! Co, no, CO rekneš?! Ty Mistre Wychytralejch plánu... Idiote, kreténe blbej, kráwo...-nejgeniálnější z Wella-Mistru. Fuck, shit, merda...

Ale všechno je nakonec jinak. Tri velký koralky postrejej Trampí Mámu do plactivýho království - a stará Hugová na ni jen udivene pohlédne. -Chápu ..-ale..? Buh dal, Buh vzal, ...-a Máma Příroda ...-už jste odvykli, ve Meste?

-Nikdy nedobudeš Horu. Mužeš ji jen poprosit, pokorne, jestli se smíš dotknout. A Hora treba rekne, že ne. Jako ted. Tak už to proste chodí... Televize lže, krabice svetelkující pro prostoduchý hlupácky, samý nesmysly, to nevíš? Poručíme vetru, dešti, cha... Ty smutná cizí Mámo...
Vážne si myslíš, že život jsou nesmrtelný Hrrdinové, papírový plenky, prášky na čtyricet, auta, mikrovlnný trouby? Jistota vložek s kridýlkama? Přítel Ageneric? Chut, co trvá tak dlouho? Čtyři z peti zubních lékařů?
-Život je úplně jinde...

Moc se nemluví, jen sem tam padne slovo k veci, dalo se neco delat jinak? Pro příšte?
Všichni vedí, že za cas zase bude Příšte.
Uvázat se na lano, ...-no, možná. A když padaj strommay? Blbost. Leda na pláni samotný. Jo? No...
A tak všelijak.
A pak zacnou osobní příběhy, jak to kdo prožil. Koralky mizej, pivo tece proudem. Je toho tak nekaj treba, co nadeláš?

Zbydou jen příběhy, možná se budou vyprávět, dlouhý léta. A možná i ten Svenssoní.
A možná taky ne.

Příbeh ztracenýho namyšlenice v ledový bílý pustine...-Rvi to tyckama. Umíš bruslit, ne?!! Kdo te to učil, kurwa už? Makej, hajzle! Klouzej se! Težisko na prdel, nohy od sebe, trochu, klouzej!!! Máš dobrej glajdr, ne? Ech...-Bože!!! Lewááku...-...když se zabijácká wjeteff tlustá jak slonovo stehno objeví znicheho nic pár kroku vod tvý hlavy.
A potom širošířá, nekonecne bílá plán a klepeta na nohy, klepeta na ruce, klepeta na hlavu a na krk, klepeta kolem pátere celý, nemužeš se hejbat a vlastne jen pokoušíš mámu Náhodu... -jed, smrade, treba na nekoho narazíš, delej, prece víš, pro koho jdeš, musíš, proste musíš pomoci tý Faaye...
Jenže nevidíš. Vubec newíš, kde jseš. A potom odšlápneš, a uvedomíš si, že se propadáš dolu...

Rozdíl mezi Hugem - mrtwolou a Svenssonem - přežiffcem tvorej dve zahnutý prkýnka, privázaný stupidníma provázkama za korunu metr k botám.
Svensson posranej strachy se zmítá v bažine, máchá tyckama, jecí hruzou. -Já nechci chcípnout!!! Bože, pomoz!!!
Dostan me wen!!!!!!
Nacež - cirou náhodou - divokejma kopama vyhazovaný špice lyžový ocitaj se nad plání, wichrice se opírá do kabátu strašlivýho, širokýho, a jako bláznivej lyžoplnoplachetník, ten cajowey Clipper, rítí se vetrem hnanej Svensson vstríc náruci lesa.
Divoký strommay. Vo první šílená první držka. Vo druhej druhá, a tak dál. -Jau, šwichch, jauweys... Pomlácenej Svenss dopadá do jakýhosi závetrí. -Žeby vývrat?
Jo, proste vývrat. Pomatenej skok plavmo za vítr, vzepřít tycky, od vytlemenejch korenu k zemi, lyžicky napříc, deku pres. Wichr ženoucí sníh pres vyvrácenej pahejl zasypává pelíšek bleskovou rychlostí, za pár minut je Svensson zavrenej v krásným Igloo, malá mezera na dechání mezi korenama a dekou, za chvíli je teplo jak na kanárech...
Relativne, jasne.

Výcitky z neschopnosti zachránit - a des z smrtelnýho strachu z blbe spadnutýho strommu... Anebo Rum... -Jasne, v báglu je prece Rattung-Rum! A decka za deckou jdou cestou vedeckou... -Posral jsem to? Nešlo to delat jinak?
Svenssoní otázky. Blbý, jasne, radši se napít...Vzduch se mlží. Možná mrak, možná...
A potom usnul. Zdál se mu divnej sen, o holce, ztracený v nepřátelský džungli ...-lidský?

Svensson se poprvý probudil. Hodil voko nahoru, za Dejchací mezírkou wichrota zurila dál. -No což, pomyslel si a vylovil z báglu druhou flašku. No a? Co nadeláš, ted?

Dobre vedel, o kom se mu zdálo. A byl z toho docela smutnej, a trochu znepokojene si uvedomil, že si potichu, jen tak pro sebe, šeptá, -možná že je to vlastne dobre, že jseš ted už asi mrtvá, wandrácká holko, líp než kdybys dopadla...
...-Proste jako všechny, ...-za cas. Zbytečný kmitání, rvacky o nic, a nuda u karet, nic víc. Drít se k smrti a jedinej volnej den prožvanit vo nicem, procumet na televizu, pác únava už na víc nedá...
Zmarnit život hrabáním nesmyslu, protože prostoduchý dilliny vod vedle to tak delaj taky...
-Blbost?

Trochu moc najednou na jednoho snehovejma lavinama zasypanýho. Svensson otevrel druhou flašku. Chlastá jak vo

život aby nemyslel. -No, jen ji vylupni, hajzle zlej, sobeckej, vožer se a konecne zmrzni, chcípni, ty Nic, ty hnuse zasranej, jecí beznadejí blbou totální zahlcený druhý já. -A nezapomen se poblejt, at ti to primrzne na držku, ty degene neschopnej... Hlavne že ses zachránil sám, co? A co ti vandráci?!!! Hajzle...
A kour z cigára stoupá vzhuru, mizí v mezírce mezi okrajem deky a hlinenou stenou vývratu. Wichrová fúrie ho strhává pryč.
A pak se propadl znova, a propadl se hloub...

...do cernocerný místnosti s cernocernou židlí pristavenou k cernocernému stolu.
Jen modravá wobrazoffka pocitace zárila.
DO YOU WANNA PLAY?, ptala se žlutá písmena.
BEAT ME - THAN CONTINUE...
Modrý ctverce piškvorek. Kolečko.
Doplnil krížek, další. A další. Na desátej pokus ho dostal. Otevrel se virtuální trojrozmernej obraz situace, kde se křížily vlaky se startujícíma letadlami.
MANAGE THIS SITUATION!, rvalo cervene z obrazovky.
Snaha se po case dobrala úspěšného konce.
Obrazovka potemela.
Pak vystrelila jiný obraz: -Piškvorkovou síť, doplnenou kolmou plochou. Trojrozmerný piššáky...
Po dlouhý dobe vyřešil i tuhle situaci. Na obrazovku mu vletely vlaky, menící se v letadla a naopak. -MANAGE IT!, jecí computer.
Dobre, dobre...
Všechno casem jde, když se chce. Celej šťastnej reší finální kolizní situacku, rozvalí se v židli. -Jóó, kampak na me...

Na obrazovce se objevuje nepravidelne pulsující útvar, šílený magma s naprosto náhodne se chvilkami objevujícím kolečkem.
WELCOME TO AN OTHER DIMENSION!
BEAT ME, STUPID HUMAN, chechtá se ten rudej nápis.
Vytřeští oci, naprosto nechápe. Piškvorky v case?! A mimo cas?
Chcípni, hajzle...mudrlante nablbanej.
Vymejšlí cokoli, šílenosti všemožný, a nic a nic. Buší do klávesnice hlava nehlava, myš lítá, všechno je možný...
Z bedny se line jen nepetržitěj škodolibej chechot.
Vtom se obrazovka prubežne mení v divokej ksicht, drak Žwahlaw, slintá, dští olovo...

A pak Svensson zjistí, že je to pes. Je po bouri, je nalezen. Trochu pomatene vstává, balí deku, bere do rukou tyce, nasazuje lyžicky. V doprovodu Sánovejch Celníku odchází na Lesní, na kafe.

No, a to je konec celý tý story. Svenssonovi dochází, že asi rek víc, než musel. Ale..?

Ale je mu to úplně fuk, at si vo nem myslej co chtej, kdo chce co chce, mínění tech jinejch je pro nej stejne důležitý jako pád šestitísíc-dvoustýhopadesátýhotretího listu z wolšový wjetwe na podzim.
Vubec nad tím nepremejšlí. Pádlem pres držku, bidlem do woka.
Najednou trochu chápe ty, co obetujou pod obrázek Boha Kryšpína, ví, že až to tu skončí, přijde mu na pohreb možná pár známějch. Možná taky nikdo. A když jo, pokejvaj hlavama, napijou se. Nic víc. -Proc taky?
Ví, že dneska se na všechno akorát tak vysere, pujde v klidu spát, hovno se stane když uklidí až ráno, až se mu bude chtít. Nakrmí králíky, pipiny, Tygrí hlavu, potom možná vezme pilu a bouchacku na parezy a udelá nějaký dříví. Možná si koupí kozu. Možná v léte, když nebude moc pršet, natre strechu. Možná vyhodí to rachtaadlo starýho Svenssona a opatří si kone. Proc ne, vlastne?
A život pujde dál. Nekdo možná umre, jinej se narodí. Tak to chce Máma Příroda. Nic víc.
Ví, že ac zdaleka ještě ne úplně, aspon trochu splynul. Ví, že na jare už Phalaris nezaseje, už není proc. Zasází kukurici. Nebo neco jinýho...

A najednou se tak jako ostatní tiše opre wo židli a naslouchá tomu tichýmu, nezretelnýmu hlasu:
-Nekrad, nepodlejzej, nehrab. Pomáhej, když to pujde. Treba zadarmo. Ser na blbbecky, na užvanený, chamtivý krávy, na všechny ty poskoky, pricmrndávace prodejny za pár krápu. Mej rád tuláky, neklidný houmlessáky, prostý pilare. Mej rád ty tichý, toulací holky co si casto ctou, jen tak si snej. Vyhybej se fízlum a tem, co je platej. Nekupuj si televizi, koukej se jen tak, do dálky. Rekne ti víc.
Žij.

A pak se prisune blíž chlapum a zapojí se do toho tichýho hovoru, slovo sem, slovo tam, povídaj o lese, o zveri, o tom, kdy asi sleze sníh. Jen tak. A kour pod stropem delá podivný hejbačí vobrázky a jedna ta horská holka se zvedá a jde se vychcat ven.

Boure

Woppsanec úvodom:

...-Tralfamadorané podle Sala jeden druhého vyráběli. Jak povstal první stroj, to nikdo s určitostí nevedel.

Legenda pravila toto:

-Bylo nebylo, žili na Tralfamadoru tvorové, kteří nebyli strojem podobní ani trochu. Nebyli spolehliví. Nebyli výkonní. Nebyli předpověditelní. Nebyli trvanliví. A tito neboží tvorové byli posedlí myšlenkou, že všechno, co existuje, že všechno na světě musí mít nějaký smysl a že některý smysl je vyšší než jiné.

Tito tvorové trávili většinu času pídením se po svém smyslu. A pokaždé, když už se jim zdálo, že se nějakého smyslu své existence dopídili, přišel jim tento smysl tak nízký, že tvory naplnil znechucením a hanbou.

Než by sloužili tak nízkému smyslu, tvorové raději vynalezli stroj, který by mu sloužil za ně. Tvorové pak měli volné ruce sloužit vyššímu smyslu. Ale žádný smysl, kterého se dopídili, jim nebyl dost vysoký.

A tak vznikaly další stroje ke službám vyšším smyslům.

A stroje si se vším tak šikovně poradily, až posléze dostaly za úkol zjistit, co je nejvyšším smyslem oněch tvorů.

Stroje ve vši poctivosti oznámily, že o nějakém smyslu oněch tvorů nemůže být ani řeči.

Nacež se tvorové začali vzájemně vyvražďovat, neboť nesmyslné věci nenáviděli nade vše ostatní.

A přitom zjistili, že ani v tom vraždění nejsou moc úspěšní. A tak sverili i tuhle práci strojem.

A stroje ji dokončily dříve, než se rekne Tralfamador...

(Kurt Vonnegut - The Sirens of Titan)

-Ovšem, každý je vinný tím, co píše. Každý z nás musí psát pravdivě o skutečném životě. Potíž je v tom, že tím pravdivě a skutečně rozumí každý něco jiného...

-Budou mi vytýkat, že je můj svět bezvýchodný. Ale - připadá-li mi skutečnost bezvýchodná, nemám právo vylicit ji tak, jak ji vidím?! (Franz Kafka)

Svensson odhodil knihu. -Ech..., vzdychl, promnul si unavený oči, oprel hlavu o paže a zakoukal se z okna. Mlha, mlha, mlha, nic než mlha. Tak jako posledních pár let pořád. Kromě těch pár dní, co opravdu fest fucelo. Mlha, nic víc. Vecný čekání na pomíjivou chvíli, kdy se na pár minut protrhne, kdy jsou vidět v dálce Hory.

Jenže, pomyslel si, ten pohled je zase na obešení, hodit si to na erárním pásku, na přícce vod bidla, vlítnout palicí proti betonový zdi...

-Vlastně je líp jen ta mlha, zasmál se pro sebe, blbe, hnusne. Nuda, šílená nuda, to je všechno. Porád dál. -Kolik už je to vlastně let?, přišlo mu na rozum. Devět? Asi jo, do prdele... Devět let. Šílený.

...-Kolik ještě zbejvá?

-Moc. Hrozne moc.

-Dziginel!!!

A nebo ne. To vlastně už vubec.

Před chvílí zkoušel něco psát. Kolik mu dalo práce sehnat pár cárů papíru, tužkovéj vajgl...-a teď ani tuk.

-Piš! Tak piš něco!!! Kejháku... Škrabej, hajzle! Jseš nejlepší Spisovatel na světě! Jseš The A U T H O R !!!

Ale hovno.

Proste to nešlo. Jen ta votupelá, totálně prázdná hlava. Cumet do prázdná, kde nic není ani pytlach vymutrolenej nenabere... Sklepat se, suvelit dva metry. To leda.

Svensson si znechucene uvedomil, že už mu začíná fakka hrabat. Zacínám už i přemejšlet v tom místním blábolení, do prdele...-kurva.

Zahodil papír, vzal knihu. Zkusit se soustredit na stránky... Ne, nemožný. -Pokolikátý už tuhle stupiditu ctu?, zapremejšlel. Asi pomiliónťý, zasycel rezignovane. Přitom to nebyla blbá knížka, ale - proste už ji moh recitovat. Ale - co císt?

Aspon cumet na písmena. Nestat se analfácem, k tomu všemu. Životu zasranýmu.

Ústavní kní-hovno bylo hodný svýho jména. Dva oddíly - Svatá Kommerce a Športem ku zdrafi.

V prvním bylo nekolik tisíc výtisků stežejních děl superhvězd světové literatury - Carnegieho, Friedmana či Klause.

Filosofie - Čím casteji se krive usmíváš tím budeš úspěšnější, čím budeš úspěšnější tím víc si nahrabeš, čím víc si nahrabeš tím Vetší budeš Clóbrdda, čím větší budeš Clóbrdda tím casteji se budeš krive usmívat atd atd zde byla rozvedena do nejmikroskopické detailu. -Kdo nechamtí - není Clóbrdda, bylo konec kancu i heslo nad dverma do tohoto sálu plnýho Neznitelných Všecickoprtrřávajících Hotn'(t)ot.

Druhý oddíl, označený transparentem, vyhotoveným samotným Šéfbengem - Gdo chodí každý dneska do posylovne, bude stejně hitrý jako vaše natržený a skoro docela JÁ jako!!! Fut bit!!!, skrýval nekonečné rady vzpomínek

všemožných fotbalistu, boxeru, karatistu, tejkfontistu a podobných chytrých hlav, kde se obvykle tak na stu stránek neustále opakovalo zhruba patnáct slov, z nichž ocividne průmerně dvanáct doplnil odpovědný redaktor: Techdá - stadyjón velikí! - Bum - gól! Dva gól! Tribúna huráá!!! Kopacký dopří, soupež lopatki. Moc vatí. Canpíjón!

Jakým zázrakem se do týhle sbírky prašílený namotalo pár Horskejch knížek, nikdo netušil. Snad se při zrizování příslušnej Kultúra Bos vybavil Slovníkem Športu, kde bylo horolezectvo taktéž zahrnuto. Kdo ví?

Pravda, nebylo jich moc, vlastně přesně sedm. Kdyby cetl každé rok jednu, už by se stejně vopakoval. Svensson. Ten kriminálník...

Pousmál se, znova se zakoukal do mlhy. Co se vlece neutece. Díval se na šedošedý smogový mracna jedový, zvolna se prevalující před voknem. Líný, bezvládný mraky. Stejný jak líný, bezmocnej Svensson... Zkusit chvíli spát...-ale ani to moc nejde. Porád jen spát nelze. Stejně se už kulový zdá, jako by už bylo úplně vygumovaný naprosto všechno.

Najednou cosi zaslechl. -Bože... Anarchác, nejcerstvejší přírustek na kobce, zase začínal agitovat. Svensson si jenom povzdychl, no jo, no, nebyl zlej, jasné že to myslel dobře, měl pravdu, ale - byl s nima už 567 dní. A Svenss tu jeho

prednášku slyšel presne 557 krát. Deset prvých dní ležal s držkou rozkopanou na prach, to fakka ani nekec. Ach jo. Jenže nejhorší bylo, že až se jednou při té agitce provarí a upálí ho cuckin, padá na sedmicku. A to by bylo zlé. Má moc dlouhej fábor na sedmu...

Aby bylo jasno: Šestá nápravná skupina - tzv. šestka - je druhá nejhorší. Umístují se sem zvláště nebezpeční zločinci, to jest z cirká 25% recidivisté v oboru nájemných vražd zvláště brutálně provedených a ze zbylých 75% tvoří její klientelu odsouzení dle §187a - kdo přechovává "drogy" v množství větším než malém...

Cely v této skupině jsou poměrně komfortní, typická kobka je obdélníková místnost rozsáhlá 2.0x1.4x2.1m vybavená dvěma sadami trojpaland standardní míry 1.6x0.5m s výškovou roztečí prepýchových 50cm! Jak z uvedených mer vyplývá, mohou odsouzení dle libosti korzovat po bulváru vyložené feudálních rozmeru 2.0(!)x0.4m, v nohou bidel jsou dve volné prostory 0.4x0.5m, sloužící k osobní hygiene. V pravé je umístěno vedro s vodou o obsahu 2l (lidove petflaška), které smí vždy po trech dnech k tomu určený odsouzený dle libosti doplnit, levou pak vyplnuje vyměšovací otvor zakrytý hustou sítou pro zamezení případným pokusum o útek.

Strava, zajištěná pro odsouzené v této skupině je rozmanitá a kvalitní. Snídani tvoří převážně polévka z místní prádelny, doplnená skývou pampeliškového chleba zámerne zcela ztvrdlou, sloužící odsouzeným k broušení chrupu, případne jiným zdravotne-preventivním úkonum (voškrabávání prrdele apod.). Základem obeda jsou pak zdraví prospěšné testoviny ve tvaru kolen. Rozptýlení preci jen ponekud jednotvárného života odsouzených se dociluje náhodným menením příloh od vody prosté pres ohrátou po osolenou, v nedeli obcas i ochucenou pižmovou drtí Jelimans (proste tou nejlepší!). Zásoby proteinu doplňuje každý tretí den pravidelne poskytovaný rostbeaf o zarucené váze minimálne deset gramu z masa ústavních hlodavcu (lidove krysy). Veceri pak tvoří vitaminová bomba - otruby, periodicky zpestrované cvrtkou cibule, v prípade vzorného chování každou nedeli doplnené CELOU BRAMBOROU!!!

Zvláštní privilegia: Odsouzení v šesté nápravne-výchovné skupině mohou v prípade zájmu naprosto v pohode jednou týdne /vzpomene-li si určený příslušník/ na vycházku mimo kobku v trvání desíti minut, každý mesíc se pak mohou účastnit petiminutového školení v principech Tržní ekonomiky, každé tri mesíce je potom povolena návštěva kni-hovna spojená s povolenou výpujckou jedné knihy o pocu nejvýše triceti sedmi stran na osobu, kteroužto cifru je možno v rámci osazenstva kobky ve zvláštních případech kumulovat.

Naproti tomu - sedmá - nejtežší - nápravne výchovná skupina má pobytový režim podstatne tvrdší. Cely mají maximální rozmery 1.0x0.8x1.2m. Nejsou vybaveny palandami. Obvyklá šestice odsouzených má k dispozici jednu úředne proderavenou deku (dohromady). Jiné zařízení cela nemá (vody je dost na zemi, vezni obvykle nevyměšují). Základ stravy odsouzených tvoří švábi a jiná havet, hojne se v kobkách vyskytující, vegetariány, ve značné míře se mezi odsouzenými vyskytující, pak poteší hrst slámy vhažovaná do cel každý pátý den. Zvláštních výhod odsouzení nepožívají.

Důležitou součástí cel sedmé skupiny je pak speciální zvláště tříštivá keramická desticka, nahrazující obvyklé okno. Dopustí-li se totiž odsouzení pod vlivem neustálé tmy, mokra ci jiných rozmazu trestného cinu urážek příslušníku ostrahy ci páchají-li jiné neprístojnosti, je tato desticka prostým vhozením pingpongového míčku roztržena (stací i silnejší výkrik), čímž dojde k pruniku vnějšího splodinami zamoreného vzduchu do cely. Ta se tím mení v plynovou komoru a vzbourené osazenstvo je ein zvei v pánu. (Je treba podotknout, že tyto nešťastné náhody s následkem úmrťi nebývají v sedmé sk. rídčím jevem. Prihlédneme-li však k faktu, že tresty v této skupině jsou až na naprosté výjimky beztak doživotní, pak se snad zase tak moc nedeje.)

Pokud se nejakému z dosud utajene přežívajících lidumilu zdají podmínky ponekud tvrdší, je treba mít na zreteli, že v techto kobkách jsou umístěni odsouzení za nejtežší protispolecenské delikty bez možnosti nápravy! Jedná se výhradne o odsouzené za prestoupení §001, což v praxi znamená napr:

odst.a: -nicení televizi, ž:-protispolecenské snahy o zakázané vzdelávání se v mimoekonomických oborech, hb:-chození pešky, gzc:-odmítání celospolecensky prospěšné unifikované stravy predkládané restauracemi MácDonáts ci Kefca, fpy:-opovrhování službou cizozemským hrabivcum a hrabivci všeobecne, jdo:-chránění přírody, meu:-nošení nebelostných hadru nepraných v stoprocentních fosfátových prostredcích firem Chroptř a Gambler, Džeksň a Džeksň ci Henikl, yvg:-výsmech vlastnikum mobilu a mikrovlnných trub (vc. jejich prokazatelného neužívání), žekž:-odmítání permanentního poslechu všeobecnou kooperativnost podporujících sk. Kýbl Debilly a Beksfríthojs, sfmbx:-nerespektování reklam ci dokonce jejich neznalost, ngoo:-vlastnictví pozemku s trávou nad 2mm (vc. zanedbání povinného používání výrobku fy. Béda Trávníček), sutg:-odmítání papírových plenek a vlozek s křídélky, tzre:-nazývání clenu cestné Unistrany ODSSD grázly, lumpy a zkorumpovanými svinemi (byt v soukromí) ugbir:-marnění casu netrzním patlalstvím všeho druhu (drive tzv. umení...), ugbir:-delání nasranejch ksichtu ...

A tak dále, odstavec je celkem desetisícstosešadesm, avšak tento namátkou vybraný vzorek snad postacuje. Nejsou belostní, nejsou bááječne šťastní. Chybí jim jistota i vune adidas. Nevítezí. Neodvazují se u sprajtu! A porád si cosi frňají...

-Zvažte - s TAKOVÝMI se snad chcete mazlit?!!

Tohle školení, který každě hned po nástupu absolvoval, si Svensson pamatoval i po onech devíti letech. A vedel, že anarchác nablbanej je na sedmu akorát zralej...

Jenže - co nadeláš? Devet let v díře cloveka zmení. A tak se jen bez zájmu otocil zpátky k oknu a prázdnej pohled zamířil kamsi do mlhy. Pomyslel na své kumpány na kobce.

Evžen - protikonzumní rejpalství - jinak držení množství většího než malé... Károly - sedminásobná nájemná vražda.

Vasja - tricetisedminásobná vražda bez komercních pohnutek. Ze zoufalství zacal zabíjet lumpy, jejichž grázloviny byly díky rozbujelé korupci v policii i justici jinak nepostizitelné...

Dál Fanda, chuze pešky s polehující okolností - mel doma televizi. Takže jen přechovávání v množství...

Libor, opozicní aktivista - nelíbily se mu ty masky. §182 - přechovávání množství většího než malého...

A anarchác - ten je tu vlasstne kvuli tem maskám. Co na jeho protikonzumní celoživotní snaze? -Jako obvykle: -§182 - prechováva-li množství větší než malé..? -Feták hnusnej!!!

Svensson - no jasne. Množství větší než malé...

No, moc peknej spolek...

-Ech..., povzdychl si. Zkusil se vrátit ke knížce, co mi zase povíš, ty Tenzingu jeden?

-Otázky politické se pokládají za nesmírně důležité. Ale na horách ne. Tam je život příliš skutečný a smrt příliš blízko, tam je člověk člověkem, lidskou bytostí, a to je vše. Ale když sestoupíš, všechno začne znova: politika a zase politika, hádky a urážky.

V Londýně jsme pobýli šestnáct dní, které utekly jako voda. Lidé nám nabízeli dárčky na každém kroku. Vzpomínám si, jak nás jednoho dne v obchode s fotoaparáty vybídl majitel, abychom si jeden vybrali jako dárek. Nima hned popadla nejdražší Rolleiflex, ale já ji napomenul: -To se nedelá! Vyber si jednodušší! Později si stěžovala, jak jsem byl ošklivý. Na to jsem odpověděl: -Nebyl jsem ošklivý, to tys byla příliš chtivá. To je potíž s vámi ženami, že jste vždycky všeho příliš lačné...

-...A DEMOKRACIE JE VLÁDA VETŠINY A VETŠINA JE PROSTE TUPÁ!!! VEM SI TU GAUSOVU KRIVKU... -JÓ, GDYBYCH BYL DIKTÁTOR...

-Do prdele!!!, zarval Svensson. -Dá se tady cítit? Sjel z bidla ani šarkan a sápal se po anarchácovi. -Už to všichni víme, ty blbečku, jo?!! Nemáš nic nového?!! Degene zsranej... Kdo to má furt um furt poslouchat, asi? Kreténe...

-Ale...-ty sám..., prece?, kníknul vyplašený anarchác.

Svensson se zarazil. -Bože..., co to má vlastně za cenu... Bezmocně svesil ruce. -K certu s tebou, mrnavej idealisto...

-Jasne, kdybys byl Diktátor, slyšel se mluvit vodnekud zvenku, zdálky, -prežil bys tři dny. Možná. I největší diktátor potřebuje svou gardu. Kde bys ji vzal, ty pako blbý?

-No, prece...

-No, prece kde?!! Jak dopadly volby? Auta, krámy, chemijedy - a povinný nošení protiplynových masek - nebo vomezení smrdišejdu, revitalizace železnic - bez masek. 98% pro masky. 98%!!! Tak KDE bys vzal gardu?

Máchl rukou. Kolikrát si to už všechno řekl? Všichni to vedeli, celý ty dva procenta. Všichni v týchle kobce, všichni v tomhle kriminále. Utýct? Není kam. Už ne.

Porád dokola, pořád dokola...

Obrátil se a vyhadoval zpátky na bidlo, uprel pohled do mlhy. V kobce zavládlo ticho.

Jasne, už snad tisíckrát mu rek, jak by radši obcházel denne s rohlíkama všechny ty lidi, kerý akorát škodej...

-Cóóó???

Pracovník chemicky, automobilky, fabriky na nesmysly, na produkci kterejch se bezuzdne devastuje cokoli kdekoli, právník, kterej to všechno kradení legalizuje, úplatnej politik, fízl, šéfcicek oblbující, antikulturní televízy, mající za cíl navodit prostředí dostatečně intelektuálně zdatné k vytvoření nesvéprávný kolonie schopný leda tak dychtit po produktech nesmyslných všech tech nenasytných kožených grázlu, poskok Všeškodícu, další a další, dojíždějící denne smrdišejdem do práce. V prvním plánu Velmi pracovitý clóbrda, ten Správnáckej...

Jenže - v tom druhým vlastně profesionální škodic, vrah Mámy Přírody, zločinec proti všemu lidskýmu. Nicitel za almužnu. Jakej je vlastně jeho Pravej Užitek? Každá vterina jeho života - kromě pár minut nezbytného tupýho spánku beze snu, jiste, je prostě jen a pouze všemu na Zemi škodící.

-Nic, spotřebuj co se dá! Po nás potopa, no ne? Zasser všechno svinstvem! Bud IN!!! Bud pekne jako vostatní votrocká chamrad!

Nebylo by proto líp vobejít je všechny s tema rohlíkama, aby nemuseli nikdy vstát z toho hajzlu, kerej je beztak celým tím zmíněným "smyslem" toho jejich pseudivžítí, jen žrát a srát a na protejší stěně mít televízu s melrousem na smyčce... Radši je všechny žít než je nechat škodit. Jo?

-Ale hovno. Nefunguje to. Tisíc let prevýchovy? Marnost.

-Nebo jinak?

-Jsou lidé, kteří budou pořád a pořád leštit bezvadný povrch plechovek bez ohledu na to, že obsah tvorej zkažený hovna. Ale sousedi dovnitř nevidí. Ti vidí jen ten lesklej povrch. A to je pro tyhle lidi to důležité. Porovnávání prvoplánový.

A jsou jiní, kteří mají v zrezlejších, vomláčených plechovkách skrytý lahudky. Nikdo to nevidí, zvenku jen rez a špína. Jsou sami. Kupodivu to více vadí lešticum než jim samotným...

Belostný Baumax-UniHaus se zlatými klikami, dva metalizované medourky v garáži. Kolem pobíhá neurotická Elita Národa, pendler, zboatley zamatáním špon v soustružnické manufaktuře Úspěšného východního podNemce (cti untermensch) Helmuta von Schweindrecka. Vypnuli proud, primitivní seriálek, jediné, čemu je ta udřená prostá duše ještě schopna porozumět, v prdeli. Vtom jeho pohled spocine na staríkovi, sedícím před omšelou barabiznou nahore ve stráni. Kourí fajfku, kour se tiše rozplývá ve vetru. Dívá se kamsi do dále.

-Kam?!! Co tam, do prdeleuž, vidí?!! Elita nevidí nic, at namáhá ocka jak chce. Zatvrdí se. Dre jak o život, swišťi, poklonkuje, práská kolegy, dokonce Helmutovi každé ráno olizuje zadek. Peníze pritékají, poloblb si beží pro Super-Thermo-Ultra Triedr za dvacet tisíc dolaru. Ujíždí domu, to by v tom byl cert, aby taky nevidel, na co ten zasranec pořád cumí!

A kouká mame. -Nic...? Jak to?!!

Vypatláno jest. Elita neví. A z víceméne nejasného důvodu se ho začíná zmocnovat jakýsi skrytý vztek, zurivost nmaskující zoufalství z Nepochopitelného. -No počkej, hajzle somrácká, mislíš, jak seš hitrej?!! Fšak mi ty hukážeme!

-Ty šmejde carodejnická...fsdelance blbbey! Knyhomolle!

Tresoucí se zlostí sprádá Nosný Primitiff plány, jak na obecní radě odsouhlasí stržení té špelunky, ostudy jejich

Úspěšné skoro-jakoby-už-docista-docista-EinkesselBuntes-Východonemecké vísky... A hajzla, jemuž nerozumíme, zavreme do pakárny.

No jo, no.

Nebo je to ještě jinak..?

-Jsou prostě lidé, kteří se udrou, když vláci lesem obrovský, stokilový bágl, plný nejruznějších věcí, nutných k pohodlnému prožití noci. Je pro ne prostě důležité ono Místo.

Stavitelé Hradeb. Nocí i dnem drou v potu tváře na jejich neustálém zpevnování, behají, nosí kvádry, zesílují. Zdánlivá společenská je přísne limitovaná shodnými, byť jakkoli stupidními názory, eliminací cehokoli cizího. Jejich potřebou je Jistota. Kromě vyslovených tupců chtějí roztrpčení, že ani sebevíc věcí nepřineslo jakékoli vedomí Smyslu toho všeho.

Jiní jdou jen tak, s mošnickou. Jdou lehčí, bezstarostně šaškují po krajině. V noci jim bude hrozná kosa, mizérie.

Osamelý zoufalství. A faktická bezmoc vůči vlastníkům Hradeb.

Nu což. Pro ne je důležitá právě ta Cesta... Snad proto mají rádi ty couravý, pomalý Vlaky? Abys viděl, abys moh rozhlídnout?

Hradby - nejsou-li jim lhostejné (co - až na strnulou stereotypní tupost za nimi asi tak možno čekat..?) - maximálně tak borí. Nejistota, neustálý hledání je život! To si myslí, hledání Nejvyššího Souzření, ona věcná Touha po poznání Nesmrtelnosti Chroustu je jejich Potřeba. Jen výjimečně byt cokoli najdou, udolání systémem zcela poplatným mase hmotáru chtějí na puli cesty, osamelí, na smetácích.

Je to o Sokratovi - většina žije jen aby žrala - a jen málo žere aby žilo? Je to Mít - a je to Být?

Je něco lepší, horší? Správný, špatný?

-Kdo ví...

Lágr. Dlouhý roky a myšlenky, porád dokola. Zahledel se do té smogové mlhy, Svensson blbej, kriminálník zlej, dle rozsudku leda tak fetiš prašivej, tahla se zprava doleva, zezdola nahoru, byla všude. -Líbí se vám hotel Sen, ta zruď?

-Skutečně, ale skutečně dosáhneme shodné míry blaahobytu a motorizovanosti jako v Los Enžiliis, bujare deklamoval Božský Lídr Unistrany Nenasytného Fialového Supa za bourlivého aplausu přítomných svištíku a zcela zpitomelých ctenáru Snobacki News, vydávaných nemeckým Centrálním producentem smradu a jedu. Svobodný pohipp!!!, hlásají agenti Fucksvaagnu v Snobacki News. Svobodně nicte, zamořujte, lze nalézt mezi řádky. -Svobodně přispívejte našemu zisku,..-Nebo..!?, -zní výsledný fact. Inu - česká kotlina veru neleží na vetry ovívaném pobřeží oceánu... Jenže - tohle ta poměrně dosti prostoduchá, polovzdělaná Elita netuší ani omylem. -Byl tak hloupý, že nevedel?, ptají se zmatene ti, co už prohlédli...

Dole se rozpleskaly karty. -Bóže...

Už starý Schoppenhauer pravil, že ..lépe jest vymenovat si Názory než karty. No jo, no. -Jsou-li jaké... Tupecky tenhle problém trápit nemusí, žádné své názory nemají. A tady, po devíti letech by i Einstein dostal na tlamu. Kecy blbý, kecy na nic. Žvásty&Nesmysly unLtd.Comp. Všechno už tu bylo.

Svensson jen tupe cumel. -S kým, vo cem si vymenovat názory..?

-S Károlym, že ..dziginel klabatou jamboru! Máknout si na buzny! Ééé, ýýí, éééu... Córnout drábu, týha klabatý!

-S Františkem? Poslouchat jeho věcný zasazený veršovánky typu Klikatí se cesta Ralským podhradím..? Na zblbnutí. Vasil toho moc nenakecá, anarchác je s tím svým Diktátorem Evženem vodvar chaběj...

-Jo, Evžen.

Evženova historka zněla takto:

-Žil byl kdysi v Tramtárii generál Pinocchio, který se rozhodl, že svou chudou, feudální zemi prolezlou korupcí, vraždami a tak přemění na zemi slušně zbohatlou, funkční.

Jak si usmyslel, učinil. Směst komančskou vládu nebylo nic těžkého vzhledem k již zmíněné zkorumpovanosti a ke značné vzdálenosti od bratrské Moscow, jasné. A zavedl diktaturu. Tvrdou.

Kdokoli se v nastálém období privatizace, zefektivnění ekonomiky a podobně dopustil nejmenšího podvodu, byl bez milosti prinucen spolknout odjištěný granát, a poté, co před očima své rodinky vesele explodoval, byla tato zlikvidována taktéž. Seme lumpí budiž vymýceno. Manželka byla rozpárána kapesními nožíky, děti usmažené na oleji zaživa. Za jejich zabavený majetek byli prokazatelně nejchytřejší mladí vysíláni na prestižní světové univerzity k dosažení patricného vzdělání.

A nemožné se podařilo. Likvidací komunismem vychované amorální zlodejské chátrý ruku v ruce s vybudováním systému založeném na špíckově vzdělaných mladých odbornících se za tricet let země změnila k nepoznání.

A nenáviděný Pinocchio odstoupil. Už ho nebylo třeba.

Podobná situace nastala u nás na přelomu osmdesátých a devadesátých let minulého století. Leccos bylo shodné. Zkorumpovaná vláda rudé luzy, chudoba, cenzura, obecný rozklad.

Jen ten diktátor nebyl...

My jsme měli Precedu. Ten, ac o Pinocchiu dobře vedel a zřejmě tušil, že s podhoubím bezcharakterních lumpů, vychovaných dlouhými léty komančských manýrů nic moc nenadělá, na veřejnosti lkal:

-Ach, božičku, diktatura..! Jak nelidské! Jak hruzné! A zvolil Cestu jinou.

Heslo "Bohatství pro všechny" znělo velmi lákavě. Lidé na mítincích provolávali slávu, tancili, muzika hrála. -Budeme bohatí, mámo!

Průměrný český melouchár, vexták, drockarík či zelinář naketasil do štrozoku pomocí okrádání cizince, strkání shnilých brambor na dno pytlíku, krádeží cementu, donášením estébáků apod. za všechna ta rudá léta na zdejší poměry neskutečný majetek v úrovni desetitisíců místních cmrdlíků. Dobrá.

Zatímco jásal a tancil na náměstích, preceda nelenil a podnikal Kroky: - drastickým stlacením kursu meny vytvořil

príslušné podmienky. A otvoril hranice.

Místni bohatec, disponujúci IQ nad päťdesiat po jednoduche znepokojene zistil, že stojí vybaven pytlíckom víťazstvom bezcenné miestni meny v ruke jednej a papírkom, predstavujúcim veľkoryse Precedou mu darovanou jednu z desiatich akcií Státného podniku na výrobu Úžasných Dvouplošníku v ruke druhej - proti dvoma jaksí - proc to nerici - zlehka bohatším skupením.

První tvorila horda estébáku, zastupujúci zájmy a kapitál Východných mafii, ktorá mala z Precedy leda tak prdel. -Což tohle už dávno nechceli? Konečne sa zbavili protivného vysedávania nad problémy škol, špitálu, nesmrtnosti chroustu a tak. Mohli hrabat ako drív, pouze s puncem oficiálnej prospernosti. Dríve nenávidení zpátečníci diktátori, státni šmelinári, dnes Pokrokové Pilíre Tržní Équonomiky...

Druhá byla tvorena Zahranicne-domácimi pokrokovými osobnostmi typu Kamenického, Bacha, Valašky a ďalších v cele enfantem terrible svetových finančných trhu, Precedovým favoritom, Cambridgeským topicom Kokotom Mraženým. Takto kašpárky mafii západných.

A začalo maso.

Behem niekoľkých mesiacov sa veškerý majetok ocitol mimo jakoukoli kontrolu. 90% veškerých akcií všetkých podnikov v zemi bolo vyľudňované za hranice do trezoru príslušných mafii, zbytky desať byla zapáňa huba domácim ketasom, nazývaných Restituenty. I na dva, tri poctivé entuziasty sa dostalo. Peníze predajom získané byly vrhneny medzi lid.

A lid jásal znova. Precedovy vlastnoručne podepsané fotografie šly na dracku, jakákoli aspon trochu múdra opozícia byla smetena. Prostoduší obyvatelé rozzárenými očkami hľadeli na nekonečné množstvo krámu, jimiž byly v této Nové dobe zaplaveny jejich domácnosti. Mikrovlnné trouby, ultrapracky na čtyřicet, videa, domácí kina... Patláci, na něž se při lámání chleba nedostalo, nevnímali svou roli nesvéprávných poskoků cizích nabobů, zcela omráčení telefonky bez drátu (no považte!), privázení do extáze faktem, že místo na tvrdé lavici motorové skřip-lokalčky projíždějí se krajinou zaborenou do luxusního sedadla západáckého smrdišejdu. Salóni intelektuálové pochvalne mruceli nad bezbrehou svobodou slova, ctení, kecání nejruznějších nesmyslů v jejich oblíbených Snobbacki News. Z televize deklamoval pečlivě upravený automat na pádlování pečlivě nacvičené ríkaný o prospernosti konzumace jogurtu, připravovaných v Chemicce Beneshaw...

Všichni se radovali.

Nebo - aspon skoro všichni.

Preceda se neradoval. Dobře vedel, odkud vítr fouká. A tak strídal rozzárené ksichty na mítincích s prášky na spaní, těžkými depresemi, paranoidními sny. Těnisová raketa nepomáhala...

Všeho docasu. Vedel, že dolarový pytel s úplatky od mafianu, obhospodarováný tajemnou šedou eminencí, posrancem Buldoci Ksichtem, není bezedný.

Začala bitva o čas. Kampak na nás s Pinocchiem! Byl vypracován strednedobý plán vývoje obyvateľstva. Jako priorita byla vytýčena výchova mladé, fyzicky silné, vycinkované nemyslicí generace, orientované výhradne na konzumaci reklamou vnucovaných nesmyslů. Podmínkou beztržnostní všelijakých grázlu vytvorit silnou skupinu vazalu, zdešených jakoukoli zmínkou o opozici, která by je bez milosti poslala sedet. Početná klika restituentu se stane dalším dočasným trumfem (-než to ti pitomecci rozfofrují v marný bitvě s koncerny, mohlo by být hotovo..., liboval si Preceda).

Eliminaci veškerých vnitřních zdrojů nastolit stoprocentní závislost na zahraničních mafii.

A jako tajný plán Preceda potichu, o to však mohutněji, rozjel likvidaci jakékoli veřejné dopravy. Skutecne, ale skutecne nebyl žádný hnup. Masky měl v hlavě již tenkrát!

Nastalo období prekotné Realizace. Mohutná dolarová injekce dala vzniknout Centrálnímu Oblbovacímu Médium, pumpujícímu do bezzbraných dětských hlaviček prostoduché seriálky, vylučující jakýkoli náznak svobodného myšlení. Zhusta prokládané reklamou na Skutecne Nezbytné Kraviny, které te učiní tak Bááájecne šťastným!

Brigády Mobilních budovatelů překrývaly jakékoli náznaky kolejí širokými asfaltobetonovými pásy, lode konvertovaly v restaurace pro bohaté. Počet smrdišejdu rostl, chemické splašky produkované technologiemi, natahánými do země ze všech možných koutů světa, kde jejich provoz zakazovaly přísné normy, zaplavovaly toky rek, hromadily se v pude. To vše, doplňované příslušnými dávkami dotací z pytle Buldociho Ksichta, udržovalo fiktivní ekonomiku, jejímž základem byla spotřeba zastaralých krápu ze západu a surovin z východu, jakž takž v chodu.

Zatím.

Cas se nachyloval. Více než 90% obyvatel již pracovalo v oboru Nákup-prodej. Nikdo nic nevyráběl, netvoril. Preceda se však zuby nehty snažil prodloužit své období. Jak na to?!! Dábelská reklama, hodná Mistra Propagandy Geobbelse, by snad zabrat mohla!

Davové šílenství. Zbohatlé mediální hvězdičky pod pohružkou zabavení zhusta podivně získaných luxusních vil pely jak o život Ódy na Největšího z Precedu. Mohutné kampaně, při nichž z plakátu hrozili desíky pomalovaní, po zuby ozbrojení divoši, pod nimiž syté modré nápisy rvaly -TO CHCEŠ?!!, udržovaly lid v aspon jakéms-takéms obľbeném bezvedomí. Slepicky při pohľadu na hrůzostrašné plakáty jecely hrůzou. Ještě to šlo.

Kampaně však oddálily Okamžik zvratu jen o pár let.

Jeho příchod byl neodvratný. Malý podnikatel, po deset let snažive budující svůj krámk, najednou překvapene zjistil, že jako mávnutím kouzelného proutku stojí za pár šupů koloniální mzdy nadit ve slušivé uniformice u kasy MegaMarketu mezinárodní korporace.

Udřený bývalý rezník rovnal do dvacetimetrových pultů Delshity vakuové balené odrezky prošlých nemeckých unisálamu...

Díky Precedově Fšemocné Ruce Zkorumpovaného Trhu nemeli proti nadnárodním trustům malí poctivci, byt sebesnaživejší, žádnou šanci. 90% obyvatel se stalo poskoky, svišticími za pár šupů. Kolonizátori se radovali. Tak

levná prccovní síla!!!

Zdražení nájmu zmenšilo množství volných peněz mezi lidmi doslova na pár šupu. Za pár šupu však příliš nenakoupíš. Vlastně sotva to žrádlo. A všechny potravinový trh už ovládaly tři zahraniční koncerny...

Došla rada na ty střední. Nikdo si již nemohl dovolit od nich cokoli koupit. Vzájemná smena vázla. Podniky byly pohlčeny.

Zbyly jen Velké.

A ty byly všechny cizí...

Lid si začal uvedomovat, že ac má doma každé šest mikrovlnných trub, ohřívát si v nich pořád dokola skývu chleba není úplně to ono.

Prát v ultrapráce za padesát tisíc práškem za pet set rozmarilým nemcourem odhozený hadřík ze secondhandu v ceně kolem peti korun není taky zrovna pravý vorechový.

Intelektuálové, kterým byla zrušena jejich nyní zcela zbytečná místa /veškerou vedu obhospodarovala blahobytně si žijící, špičkovou technologií vybavená Laboratoria, na která bylo vyděláno díky bezbrehému vykorisťování Kolonie/, po dvanácti hodinách každodenně strávených bezmyšlenkovitým kašpárením pro Koncern prestali mít na nějaký filosofie náladu i chut.

Úžasná komerveze, ac dělala co mohla, postupně se rozšířila na všechny čtyři kanály, vysílala dvacet čtyři hodiny denne, už taky nebyla to co dřív. Ztrhaní poskoci z hypermarketu žmolali skrovná sousta varených brambor. A otupelýma očima hledeli do prázdna skrze obrazovky. Reklama nezabírala, tudíž se nevyplatilo ji objednávat, až došly prachy a obrazovky potemely...

Jen smrdikrápy zustaly. Konec koncu, vzhledem k dokonané likvidaci veřejné dopravy nebylo jiné alternativy. Navíc, byl tu Levný benzín!

Preceda dotahoval svůj Tajný plán s buldoci zavidlostí. Veškeré zisky státu nyní tvořily příjmy z furiantské konzumace návštěvníků z koloniálních mocností, kteří rádi zajiždeli na návštěvy do země, poskytující jim neomezené možnosti k jakýmkoli výstřednostem. Zbídacelá policie jim za jedinou marku úplatku dovolila cokoli, od závodu terénních aut v jediné zbylé přírodní rezervaci po strelecké hony na děti a tak.

A veškeré tyto zisky byly použity - kromě nezbytné částky na výplaty Precedy a jeho nohsledu - na dotace ceny benzínu. A krápy, jediná zbylá radost zlenivělého obyvatelstva, smrdely a smrdely, až se vzduch konečně stal nedýchatelným.

Bylo to s fousem, ale plán vyšel! Otupelý národ odhlasoval povinné nošení masek téměř jednohlasně. A k dispozici byly pouze celohlavové modely...

Prostý rozum velí - v gumové kukle, zakrývající kompletně palici, se nejen těžko mluví, ale i poslouchá. Tak se Preceda šmahem vypořádával s opozicí, kteří vzhledem k tomu, že veškeré tiskárny byly v majetku Korporací a televize prestala vysílat, byli odkázáni na veřejná shromáždění. Chceš poslouchat, chceš mluvit? -Chceš si snad sundat masku? -Cha, cha...

Bylo dobojováno. Jenže - nešťastně dumal Preceda, nějak to nebylo vono. Jediná zbylá rezervace, kde se dalo ještě žít bez masek, byla i přes vypráskání všeho původního obyvatelstva prece jen malá. Navíc, vzhledem ke koncentraci zbylých bohatců v oblasti se rychle menila v obvyklé zamorené peklo, pracháci a jejich pipiny byli totiž už natolik neschopni pohybu vlastní silou, že byli nuceni jezdit smrdikrápy i z postele na hajzl, což ovzduší zrovna nepřidalo...

Plus ony nešťastné závody Kolonialistu. No jo, no.

S tím vším Preceda pocítal. V cem se však prepocítal, byly jeho osobní finanční možnosti. Provize z lumpáren prožrala nenasytná manželka, a současný plat - ac vysoce nadprůměrný - dosahoval steží částky nutné k nákupu základních potravin, litru pancovaného rumu a krabicky Startek bez filtru denne. Na předpokládanou letenku na Bahamy nebylo ani omylem.

Sázka na pomoc nejlepšího přítele, Kokota Mraženého, se ukázala zcela zcestnou. Rozmarilý, zázračně zbohatlý topic, dokázal nakradené miliardy během neuvěřitelně krátké doby bezezbytku prohrát s kurvami či všemožnými luxusními žranicemi, takže nyní prebýval zcela bez prostředku na periferii místní metropole, luxusní čtvrti Slums, ve svém sídle zvaném Soap-Box House, což si Preceda díky za Rudé Hruzy získanému bezplatnému vzdělání vcelku bez problému správně přeložil jako chatrč z krabic vod mejdla...

-Ne, ten mi letenku nezaplatí, smutně si mumlal Preceda na sedadle své Vierring limuzíny cestou... - Ale to už znáte.

No jo, no, milej Evžo..., -i kdyby tomu tak bylo...? Svet se točí dál, a ti, kdo o věci sebeeměne tuší, jsou zavření tady.

A tak jsme tady. Pitomý myšlenky, blbý kecy. Ale - co už dělat?

-..Špitály, lapáky a kurvy. To jsou tři university života. Mám několik titulu. Říkejte mi pane.

Dojedli jsme snídani a procházeli se. Všem bylo sedmnáct. Lhostejně posedávali, jako by cekali. Ne všichni. Bylo tu pár turistů, starých, rozhodnutých si užít. Naštvané cuceli do výkladu a procházeli se, dupali po chodnících a číslo z nich:

-Já mám peníze, my máme peníze, máme víc peněz než vy, jsme lepší než vy, nemáme žádné starosti, všechno je na hovno ale my nejsme na hovno a všechno víme, jen se podívejte!

Chodili v ružových košilích, v zelených košilích, v modrých košilích s padourskými bílými hnijícími tely, v pruhovaných šortkách, s bezokýma očima a bezústými ústy, pestrobarevný dav, jakoby barevnost mohla zahnat smrt a proměnit ji v život. Předváděli karneval amerického rozpadu a nemeli vůbec představu, jakým hnusem se to ovencují.

Pustil jsem televizi a bylo tam cosi z lékařského prostředí a lékaři a sestřičky zvraceli své milostné problémy. Nikdy se vzájemně nedotkli. Žádný div, že měli problémy. Porád jen žvanili, hádali se, paštěkovali, hledali.

Šel jsem spát. (Charles Bukovski - South of No North)

V Horách nadešel Hnusnej čas. Děšť a sníh a děšť a děšť a zase sníh. Trés misérable... Propršený jaro, propršený léto. Hnusnej, mlhovej podzim. Ledová zima. Pár let pitomýho, odpornýho počasí, ta Zmena klimatu. No, proti Mestu

ještě pořád dobrý, utešoval se Svensson. Tam už si svištiblbové zasrali ovzduší tak, že bylo nariadený povinný nošení plynových masek. Nicméně - svištet nepřestali, ani omylem. Dál a dál se hnali za Vytouženým Snem - Za deset let už ani krok pešky! Nežijeme v Africe, prece!!! Jsme Víť! Blahobyť, blahobyť, všecicko jde vyrobit!, stálo na cetných plakátech, vyvešovaných Vedoucí Stranou Santa-Konzuumag, GMBh.

Na Horách to ještě šlo, převládaly západní ветry. Navíc to bylo prece jen vysoko, smogový mracna se valily přes vysokinu dál na východ, zaplavovaly kdysi úrodný kraje. V pustine mezi fabrikkama a dálnicema už nerostlo nic. Všechno žrádlo se dováželo. Z tý Afriky, primitivní, tupý, Precedova zlého snu...

-Strežte se návratu starých pořádku! Budete brát dvacet tisíc...-triset tisíc!!! S námi!!!, bil se preceda v prsa na nescetných mítincích.

Brali.

-A litr nejlevnější pitný vody z Albánie stál dva tisíce. No jo, no.

A tak hnusný počasí a chudoba šílená, postihující přes stále se zvyšující produkci mikrovlnných trupp už skoro devadesát procent obyvatel, nese ovoce mizerný: -Skoro nikdo nechodí do Hospody. Ani Hendrijk už nejedí. Poslal list omluvnej, udusit se nechce. Prej. -Sorry.

-Bože...

Naštěstí je Svensson domluvenej s hajným na nějakým kácení, rezání. Tady, na západní hranici Svištiblbího Ráje, ještě stromy rostou. A drevo je přímo Nóbl ártikl... Ale - leje a leje. -Jak chceš jít kácet?

Presto sedí na Terasse a brousí rezezy pilový, ten tenkej pilník kulatěj mihá se sem a tam. Zejtra pujde, možná, a možná taky fakka koupí konečně toho kone, aby byl ta Sobestacná jednotka, - pokácíš, vodvetviš a stáhneš na pilu.

V týhle divočine s traktorem neporídíš. Kone je treba.

-Abys mel co delat, konečně...nezávislej...

Dál? To už znáte. Vybírat žumpu. Vybírat vokapy. Vybírat hnuj. Seno králikum, taky ho, jak už sám rozum velí, sekat, sušit. Koza, Tygrí Hlava, ušatci, cipky. Zvírátko.

Udržovat záhradu, cibuli, kukurice, brambory, cesnek. Trochu vosekat trávu, natírat trámy, vozit zásoby, uklízet, čistit a občas podojit kozu. Sejra bude. A pak, mimo jiný - držet to, všechno. Uvarit. Vyprat, aspon trochu vožehlít. Umejt nádobo. Setrit podlahu. Prach. A pak hoblik do ruky, rašple, šmirgl, pilu, štetec...

A pilník na rezezy, protože v hnusném počasí nechodej lidi chlastat a hospoda jde do prr...

-No a?

Proste zakácíme. Život jde dál. Co je na tom zlého?

A tak happikie kappikie padaj z previsu dolu, mlha mlží, mraky se válejí po zastromovanejch vrškách - a Svensson brousí rezezy a premejšlí nad šanci koupit konečně toho Kona.

-Kofron dole v hamrech volný hřebe má.

Je to blbý? Je to jednoduchý? Porád dokola? A - nad čím má tak asi premejšlet?

Nic. Sem a tam, tam a zpátky jezdí pilník po zubech pilovýho žraloka, toho Husquarnovýho Sharka.

-Tygrovatýho.

No a co. Je to tak, proste. A Svensson je - kupodivu - docela šťastnej. Vlastně mu nic moc nechybí.

-Dokonce ani moc nefouká, dneska.

-Dokonce vubec.

-Náhodou, dokonce je hezky. Moc.

-Slúnicko?

-Zapadá do červený...nad Horu...

No jo, no. Prešťastnej blb Svenssoní. Brousil si, brousil, a pak je uvidel.

-Pilu zavrel.

Spousta piv, dost koralek a kecy vo nicem, ti, kterejch se to životně týká jako vždycky vedej hovno velliký.

-Pilu zavrel... -Cha cha...

-Cha cha.

A po krásným dni pitomá noc. Prochlastaná.

-Víš snad někdo o lepším řešení?

Uklízel špinavý pullitry, šel nakrmit tu svou zver. Do prrdele, vrcel. Nic není večný, jasne, ale takhle pitomej konec?

Proc? Pila prece docela šla, ne? Nic moc, ale dluhy žádný, pár korun vždycky zbylo.

-Kdo už tady cemu rozumí?, mumlal si Svensson pod fousy - do chvíle, než...-

...než zastavilo pod plotem dolním zahrádkovým naleštěný Pachéro. Nebo pažéro, jasne.

-Nóó, odpověděl mladickéj okravatovanej suverének, ten dravej a úspěšnej, na Svenssovo Dobrý den.

-Poslyš, hnoji, začal.

Svensson ztuhnul. Jen tak lehce.

-Nóó, hele, proste kupujem pilu, bude z ní sjúprpezyjón, pro lepečí, jassan? A nejde aby tu smrdela tadleta knaypa...

Svenss ztuhnul trochu víc.

-Hele, hnoji, dáme ti nákou vatu, jassan, ale - tady bude párkink, a boulink...-a pro lepečí diskárna, skvóc, teniskurt, kavárna a krosárna, jassan? Tamdle bazén, vedle. Jýrgen tak preje, no ne?

Výtlemenej ze židle koukal a koukal. Jak ten Primák Tor zkorumpovanej. Zlatý rezezy a brilianty v dutine lebni, zrejme. Z nadýchaného úcesu jeho Úžasné modrovoky Princessy, hotový modélki, blikaly nevzrušene malý laseríky...

-Na co se vlastně vydělávaj všechny ty milióny, pomyslel si znechucene Svenss. Na ležríky pro kundy špatný...

-Cooooo?!!, zarval Svensson.

-A ven!, dodal, dosti rezolutně. -Zdá se mi to?

Nezdálo.

Druhej den přijeli znova - a bylo jich víc.

První smrdikráp fizlu prodejnejch povalil část plotu. Vyskákali cvičení trotlové vysokoškolsky vzdelaní v chmatech a hmatech.

Druhej podobnej zrušil zbylou pulku.

Ze třetího až pátého vystoupilo hotový procesí. Sám Velký Posranec Norden v doprovodu již včera se projevivšího kravatónka, tajemníci, ass-istenti, psycholog, press-mluvic, vochranka.

Stoupali zvolna vzhuru ke Knajpe.

A Svensson byl trochu vedle. -No..?

-Tak hele, koukej, hnoji, zahájil Ctený imunizovaný Posranec, -jsme práávicová koulice. Ty asi névyš, že dole sou masky, protiplynový. A tady, ešte víísoko. Kapišto?

Jen tupe cumel, Svensson. -No...

-Jen Élita, jóóó? Naši úspěšníci musí oddychat v póhode, šunti nemusí. Tem stáco podívat na pohodu f telce v zemljance, aby se snažili a svišteli, aby byli ty úspěšníci, jassan? Ta Mótilice..móťivic..-nebo..-jak.

-Cóó?, vytreštil Svenss.

-Nóó, tys blbe fcééra, deklamoval Norden, -tos nemjel. -!!!.

-Fetáku hnussnej!, dodal s potmešilým úsmevem ve tváři.

-Fetáku???

Príchod policistu, onech Strážcu Spravedlnosti, vstoupivších do cimry hospodský soucasne s tema žvástama, Svensson docela uvítal.

-Do tý chvíle, než jeden z nich zcela bez skrupulí odhodil na zem pytlík s bílým práškem.

-Jste ZATCEN !!! -Dle paragónu sto vosumdeset dva - za překovávání muestfí víc než mín!!!, zahrml reztolutní Veliteletuv Hlas.

Sic transit gloria mundi...

Soud byl vlastne sranda. -Návrhuju propadntjí májetku a zlej trest, hrímal státní Zástupce.

-Furt - ale furt nutil mýmu síínku, desetiletímu sotvay sotvay, tu DROGU straclivou!, dštil síru Posranec Norden.

-Poráát!!!

-Hééráák, jecela Madam Posrancová.

-Pérrnik, zahuhlalo cosi zafacovanýho. Svensson s hruzou poznal Rambo-Pepého...

-Riká-li kdo že lze mucení přežít a zároveň názoru svých obhájit..?

Pauza. A pak ho napadl fakt neskutecnej, ta jeho vlastnoručne spotvorená starická Básen...

..-a bude Soud.

Když soudce Alexej Ivanovic Hromádka zasedl za dlouhý stul,

sedeli s ním v rade dva Porotci

co uniformy odložili v predsáli.

A Jevgenij Osipovic Novák jako žalobce - neb obhájcem je Ingrés...

/ -a zástupci lidu, kteří se nedostavili,

nebot zamčené dveře jim uložily Neodkladné pracovní povinnosti./

-Nuž, začnemež!, zvolal hromovým hlasem nadporučík Timofej Iljic Žáček, a obžalovaní vstoupili do sálu.

-Zahajují obžalobu!

Na podklade techto dokumentu, jež nalezeny byly u obžalovaných...

-Což je výmysl!!!, vykřikl obhájce...

..-a byl prerezen mezi obžalované,

nebot toto nelze trpet!

-A tak, nebot nemáte obhájce, odsoudíme vás rovnou!

Porotce, vyndej kostky!

Nacež s pocitadlem před sebou vrhali a zapisovali čísla,

pricenž se - jako obvykle - o něco vzhuru zmýlili...

-Bože - tohle jsem precí psal v osmdesátém roce?!!, rval si sám pro sebe Svensson.

-Ctyricet dva let zpátky?...????

-Ne, nic se nezmenilo. Leda k horšímu..-snad...

Rezignace.

-Patnáct bez vodvolacky a propadák na barák, zarval nezávislý soudce, kriminálnickou klikou Velkého preccedy Fialovýho Supa tolerovanéj estébák, starej kamarád, smerem k zapisovatelce.

Vrána se komíhá na sloupu a zubatý slunko se smeje. A hmatouni chvatouni z Údolí Dutých Hlav se v okamžiku vrhli na Svenssona, po nekolika profesionálních hmatu-chmato úderech kanadama do ledvin, sleziny, jater a hlavinky byl simulant dopraven tam, kam ocividne patril.

-Žereš maso?!!, doprovodil Významným Prohlášením další z rady kopancu mladický vypatlanec. -Coo?!!

Odpovědi se nedockal. Sebevedomí však neztratil ani omylem. -Kop! Další drtivá rána dopadla do oblasti

Svenssonových ledvin. Objevila se krev, vytékající z uší, z nosu, z úst.

Blbecek pokýval vyholenou hlavinkou: -Nóó, todle, teda..? Ale jakákoli známka lidství zmizela v ten okamžik, v bezedné duševní temnotě... -Rampó, néé? Magéjvvr! Automatíí!!! Cinkííí!!!

S opovržením pohlédl na spoutaný krvavý uzlíček u svých nohou.

-Ani macku nenosyl, ..šmejď...

A doprál si ještě jeden kop do bezvládného tela.

-Tumáš, hayzle levicovey!

-Chcipni.

-Ale Svenssonovi to bylo všechno prtlpatný.

Kriminálík. §182 - Kdo prechováá v množství větším než malém..

-Ahoj, Faaye.

- Když jsem byl ještě nerozhodný zelenác, zeptal jsem se svého literárního agenta, jak bych měl povídku ukončit, aniž bych při tom nechal oddělat všechny ostatní postavy.

-Nic snažšího pod sluncem, milý hochu, řekl. Hrdina se vyšvihne na kone a zmizí v záři zapadajícího slunce.

O pár let později spáchal sebevraždu kulovnicí. (Kurt Vonnegut - Timequake)

Vrata se otevřela. Drožkarici před branou zbystřili. Jejich pohledy se jednotně snažily proniknout skrze smogový mracno tam, kde se každou chvíli měly objevit případné obeti. Byli za Slavnej Propouštěcí den moc moc vdecný.

Krimoši neměli ponětí o vývoji cen, turbo na taxamtru neznali, a měli za ty léta většinou dost nahrabaný. Jo, zlodejská sber, chátra největší byla bez sebe radostí, pokud někoho z nich pustili ven do Smogový Svobody...

A tak cekali ve svých hermetických komorách na kolech, cekali, cekali a znuďene si bubnovali na volantíky.

-Bumtarattaa bum bum bum, bumtarattaa bum bum bum...

Cas plynul.

Svensson cekal taky. Stál trpělivě v řadě dneska propouštěných před kanceláří, kde se Šéfbengo zoufale snažil víceméne náhodnými úhozy na klávesnici historického Remingtonu zaplnit příslušné kolonky aspon nějakými písmeny.

-Patnáct let... Ani o den mén, naopak, vzhledem k tomu, že lhuta uplynula zrovna v sobotu, dva dny navíc...

Šílený... -díval se na sebe, ne ten zrcadlový vodraz na stěně chodby, šedivej, vychrtlej starc, strhaný rysy, bezzubá tlama přežvýkující už jen tak ze zvyku vzduch, páchnoucí vzduch hnanej do hermeticky uzavřený budovy přes chemický filtry, bože...

Všchno je nejak jinak. Dlouho, tak dlouho se těšil na tenhle okamžik - a najednou byl takovej nejakej blbej. Vedel kam jde a proc jde. -A..?

Najednou to tu bylo - a starej Svensson tápal.

-Ježžyš, Ježžyš...-Ježžyš...

A vtom se dvěře otevřely. Šéfbengo rozdál namátkou přidelené propouštěcí listy.

-Tóto je vaš pácpult, pokusil se důstojně vydeklamovat slogan zhusta užívaný jeho klíčovým oblíbencem, ústřední postavou seriálu Walker, Texas ranger...

Svensson letmo pohlédl na papír. Na listu se skvelo zhruba toto:

-jksdfgunatuznhaverithuieritvveouavšuvúé1 99ržASD UROMUVEVPÚ §BN OOPÚPLO) -OUIE.

-No teda..?

Ale to už se fronta dala do pohybu, propouštěnci pokračovali ke skladu hadru pro civil. Tam je cekalo další překvapení. Všichni se už nemohli dockat chvíle, kdy shodí ústavní hadry, vyrobené z lisované drty z použitých pneumatik, a obléknou své tolikrát vzpomínané džíny, natáhnou vetchá - ale pohodlná - vietnamská bavlnená trika. Omyl...

-Cože?!?, zastěnal bezdeky Svensson, když mu skladník bez diskuse vydal cosi příšerného. -Atombordel..?

Totálně vodvarenej svíral v ruce Cosi...

...-Ale..?

-Nekecat, pádlovat!, zarval bengo. -Dalšíííí!!!

Mechanicky se oblékl, léta v pasti ho naučila nevzpecovat se. Pohlédl do zrcadla - a málem omdlel.

Zdešene hledel na panáka, naditého do priléhavé plastové kombinézy, pestre pomalované tak, aby budila zdání fialového saka, belostné košilky, rudozelenomodré kravaty a žlutých kalhot... Límeček tesne obepínal krk, rukavice a boty byly integrovanou součástí kombinézy. Mohutná kapsa na hrudi skrývala nezbytný doplněk - ano, onu povestnou Plynovou Masku! Vrcholem paradoxu byl však u naznačeného pásu z krokodýlí kůže domalovaný mobil!

Ale nebyl mu dán čas příliš přemýšlet nad tou zrudou, výdobytkem Moderní Pokrokové Tržní Sosájety.

-Macki nacedit!!!, zahulálal bengo.

A než bys řekl švec, stál za branou.

Po patnácti letech a dvou dnech stál Svensson, ten dedek, obklopený smogovou příšerou, zase na svobodě.

Rozhlédl se. Nic. -Hm, co sis tak myslel, pako blbý, že ti tu mlhu promítali na okno? Idiote..., povzdechl si a podvedome vykročil k Nádraží. Pak si vzpomel na Poučení před propuštěním - dráha už prece neexistuje, sakra! A zahrnul k čekající řadě drožek.

Nastoupil, klimatizace zahucela a vymenila zamorený vzduch, kterej vniknul do krápu dverma za chemicky pročištěný.

Drožkarík si ho znuďene prohlédl od hlavy k patě, zlatý řetěz se zablýskl. -Hm, no jo, no. Co se dá delat.

-Tak, vašnosto, kam to bude?, zavreel.

-Mesto, pokynul Svensson.

-Hm.

Kráp se dal do pohybu. Po chvíli čekání se drožkaríkovi podarilo zaradit se do nekonečný kolony smrdišmejdu, pomalu se sunoucích vpřed. Poocku mrkl na Svenssona, bleskový chmat rukou a Turbo roztocilo taxamtr na dvojnásobnou rychlost.

Svensson tuhle primitivní zlodejckovskou fintu cekal, všiml si, ale..-nerekl nic. Vedel, co bude. Ale zatím...

-Jak dlouho pojedem?, pokusil se navázat hovor.

-Tak pet, šest hodin, když nebude před Mestem špunt, pokrcil rameny drožkar.

-Pet šest hodin?!!, vyvalil oci. Bože, ve Starejch dobách to courákem trvalo dvě, dvě a pul... -A ještě špunt, prej..-co je

asi tohle? Kolona se sunula vpřed tricítkou, občas se rucicka tachometru vyhoupla i na magickou čtyřicítku...

Ach jo, co nadeláš, pomyslel si. Ale už ho to začínalo srát. Boursal se mu dohodnutej plán. Puvodne mel v úmyslu nechat ho dojet tak padesát kiláku - ale to by bylo přes hodinu. Tak to teda ne.

-Prosím vás, mohl byste mi na chvíli zastavit? Potřeboval bych si ulevit, požádal drockare.

-Tady?!!, vyplesknul překvapene, -v tý pustine? Za chvíli je pumpa, tam maj příma fasa nerez, néé?

-Víte, po tech letech...-chtel bych jen tak, do lesa.

-Do lesa? Bóže, obrátil vokradač prasací očka v sloup. -Ale co, jsem už na vás zvyklej, máte různý manýry, dodal důležité. Hodil blinkr, zajel na bejvalou lesní cestu.

Svensson si pretáhl masku a vystoupil. Šel mezi ty mrtvý pahejly, co byly ještě před pár rokama hustým smrkovým lesem. Pak se zastavil, delal jako že mocí. Premýšlel...

Přišlo na onu chvíli. Připravoval se na ni dlouhý roky, premítal, zduvodňoval, ospravedlňoval... Myšlénky všelijaký.

-Myšlénky mudrandský - žil byl kdysi pacmák jménem Kristus, syn cloveka. Snažil se konat Dobro. Proto ho zabili.

Ale Syn Cloveka vstal po tý vynucený smrti z mrtvých - a stal se Bohem. Bohem, kterej, mimo jiné, rozhoduje o životě a smrti pozemské.

Paralela? Svensson se taky snažil neškodit - a svým způsobem ho zabili také. Je ted Buh? Muže?

-A co von, vlastne? Co asi starej Hugo? Sotva se vzpamatoval, lifrovali ho do slumu pro chátu kamsi do zasmradenýho Mesta. Do jejich hnoje...-do toho, kerej už jim samotnejm byl tesnej. Hugo nikdy nezaškodil, nezasmrdel. Tak teda - Proc?!! -Proc musel za tu jejich Tržní vodmenu skoncit život v jejich vlastních srackách? Nemel snad dost povadlýho, promodralýho ptáka...? Co ti další? Cím se provinili? Byli zbytecne mladý, i když jim bylo treba padesát, zbytecne hodný...

Cas plynul v tý pohode mlcenlivý, cistý, aniž si kdo uvedomil, že takovýhle drockarský svine cekaj za posledním smrkem.

-Aby mohly pod praporem tý Trhový Svyn nicit, plundrovat, expandovat... Vyžrat, převálcovat co se dá kvůli mikrovlnnejm troubám, ležrčíkum v úcesech jejich slepic. Aby mohly zasrat úplně všechno. No a?

A najednou nezbylo nic.

Jen špína, smrad a hnus.

-Myšlénky zlý - Nekdy proste nastane cas, kdy je treba bránit svobodu Prežít se zbraní. Bij, zabij hayzla!

-Myšlénky Rezignovaný - co už na tom záleží?

-No nic, povzdychl si. Příliš dlouho byl v tesný kobce. Příliš mnoho mu vzali. A nejen jemu, vlastne, jemu ještě tak nejmín. Sáhł pod kombinézu, vytáhl v trenýrkách peclive ukrytý predmet, opatrne ho rozbalil. V ruce se mu zaleskl plátek kovu. Britva, kterou tri roky brousil ze vzpery z bidla. Dnes byla naprosto dokonalá. Skryl ji v dlani, zvolna vykročil zpátky. A pak, jakoby náhodou, sklonil se ke krápu. Kývl na drockare: -hele, nemáte píchlý kolo?

Zlodejček poplašene zamrkal. -Boha, to sem moh vedet, rikal sem vám, že máme jet k tý pumpe! To sem si moh myšlít, kurva!

Otevrel dveře, vystoupil. A to bylo to poslední, co ještě v životě svým prokradeným, promarneným, zvlád. Britva se mihla vzduchem.

Krev vystríkla obloukem, potřísnila Svenssonovu kombinézu.

-Ech, zamumlal znechucene, no nic, naštěstí plastik šel utřít snadno. Ještě že ho napadlo skolit to prase venku, zasral by celý sedacky, napadlo ho. A pak si uvedomil - Prase? Bože...

Jenže nic víc k tomu smradlavýmu lumpovi necítil. Spíš mín...

Lump ještě chvíli chrochtal a pak už nic. Vytáhl mu z kapsy papíry, s fotkama si nedelal starosti. Inteligence obyvatel poklesla díky neustálému sledování seriálu už natolik, že prumernej bengo nebyl schopnej rozlišit slona vod vopice, natož dva ksichty... Nahradil je svým skvostným propouštěcím passportem (teda, pacpultem, jasne) a potom odtáhl bezvládně kus masa do lesa. Hodil na něj pár vetví, jo, stací. Při soucasný frekvenci pohybu po lese ho najdou možná jednou nejaký Í-Tý archeologové. Za tisíc let...

Vrátil se ke krápu, nasedl, vycouval. Zaradil se zpátky do kolony. Taxametr nechal běžet, nuly naskakovaly bláznivou rychlostí. -Bože..., zachechtal se Svensson. Paradoxy... Zapálil si cigáro, jel dál. Musí jet k nejbližší mimoúrovňový vodboce. Tam precrossuje, zaradí se do protismeru. Míří na úplně opacnou stranu. K Horám.

Smerem od mesta provoz preci jen zřidnul. Venkovani nemeli ani na dotovanej benzín, jasne. Nádrž drocky byla naštěstí skoro plná, vystací trikrát, všimnul si spokojene. Jel zvolna dál, nepospíchal. Hledal popsanou križovatku.

-Hele! Skoro zarval. Tohle byla ona. Zabocil vlevo, první, druhé, třetí - jo. Zastavil. Kousek se vrátil, pod třetím patníkem by mela bejt...

Byla. Malá jednopásmovka. Sebral ji, vrátil se do krápu. Pozorne se podíval na palubní hodiny - všechno musí bejt presný. Heslo musí na minutu sedet!

Cas..., mumlal si polohlasne, -tak, vydelit, odecíst, krát tri. Jo.

Stlačil knoflík.

-Allo?!! Vasil - dva-dva-univermag gum-tridsat-šest-volga!

-Laadno, zachrcela vysílačka. -Dva kilometra vperjod, naprávo, tri i nalévo jest daca. Tam nachadiš što nada.

-Spasiba - privet.

-Privet. Vsevo charoševu.

Vystoupil, vrátil vysílačku na místo. A potom pokračoval po stanovený trase. Na urceným místě stála mrnavá chaticka, spíš jen seník takovej. Nu což, uvidíme. Zastavil krám za chatou, vešel.

-Aha, pod kobercem dekl, schody dolu...! ...-ÉÉÉÉÉ???!!!

-Bože!!!, vytřeštil oci. Tohle teda nečekal. Centrální sklad NATO? Chvíli stál jako primraženě, prece jen..., ale pak zacal

svišet. Má toho ještě moc na práci, dneska. Než na něj přijdou poskoci Svatýho Konzumu...

Ták: cim začnem? -Potrava: no né, SPECNAS, hmm, kvalitka. Dehydrovaná vakuová strava, kuurva, šedesát denních dávek - asi pul kila. Dost dobrý. Chlast v prášku. Mikrovaric, tablety, fajn. Ultraspacácek, válecek jak role hajzlpapíru... Univerzální maskovací celta, kombi s karinou, -cože?, - jo, vodráží termovizi, no skvelý! Dva zapaláky, dve náplne. Budu rozmazlenej? -Ale jo, proc ne. Extra slisovanej tabák, balíček na tisíc cigaret, hmm... Papírky.

-Prevlíct se! Jasne! Goretexový maskáček, termovložka. Na Horách bude chladno... Kanady Tayga Extrem. Kukla, rukavice. Jo, a malej nouzovej decháček, tu bombicku. Nezapomel jsem nic?

Snad ne, kurva, Vasil mi to hucel do palice tri roky, denne - tak co?

Sebral z kouta jeden z elitních báglu, -bože..., -celá ta dosavadní sranda se vešla v pohode do kapes na víku, po stranách... Vot technika. Dokupy snad tri kila...

-Tak, a ted to horší: Škorpion s tlumicem, tri dvojky zásobniku, jo, na pásek. Do báglu krabici náboju. Granáty - osm napalmovejch, pet vobrannejch. Neprehánej! Tak. Záložní pistoli, jo, patrony se krejou, dobrý. Raketomet? Plamenomet...

-Ale hovno, co s tím, nejsem rambo... Musíš se s tím hejbat, dedku, tak bacha!

Tak už jenom tyhle dve krásný, červený krabicky. Á pet kilo. Nicneríkající škatulky, jen spínac a casovej ovladac. Nic víc. A prece to hlavní...

Všechno?

No...-tak dobre. ještě malinkej přijímac, všechny policajtský a armádní bežný frekvence, muže se hodit. Zdravotnickej balíček. No.. -ale jo. Skládací kevlarovou lopatku. -A hele! Nervovej prášek proti psum - cuchneš, nadechneš se a chcipneš. Oulajlaj, Dost Dobrý, berem. Konec!!! Chcipneš, dedku blbej!

Ale ne. Bágel byl překvapive lehkej, těžký byly jen patrony a krabice. Po zralý úvaze vzal nakonec jen dve, ac puvodne premejšlel o trech. Budou stacit. Zato sundal z pásku granáty až na tri napalmáky a jeden normál a prenal je do poloprázdnýho báglu. Hotovo.

Rodinka obstarožního ještě-stále-posrance Nordena trávil příjemný podvečer ve své klimatizované vilce sledováním videa - oblíbené Bevrlyky. Vtom zaznel zvonek.

-Kurci, kdo to zase je?, zavrcl Norden-senior. -Mazej vodevrít, štek! na svého synka, petadvacetiletého grázla, vesele bohatnoucího obchodem s topnými oleji. Mohl si to dovolit, proc ne, od prelomu století se plošná imunita vztahovala i na rodinné příslušníky ústavních cinitelu...

Slonbidlo se odkymácel. -Tóóóó, tóó jóó za tóbóó, zahuhlal hlas z predsine. A pak se ozvalo takový nijaký pšouk!, jakoby nekdo v sousedství prásknul papírový pytlík.

Jiste, byl to ten ponekud zestálý teššce hérákem sfěetofaný hoššik... Jeho kruh se právě uzavrel.

Norden si toho ani nevšiml. Vstal a ubíral se ke dverím, pevne rozhodnut vyrazit s návštěvníkem dvěre.

Ale návštěvník už stál ve dverích pokoje. Norden vyvalil ocka. Okamžite si uvedomil, kdo tenhle stavec v maskácích je. Na tuhý hríchy se nezapomíná. A pak mu oci sjely dolu a spatril svůj ortel.

-Pšouk.

Dve navondulovaný peroxidový vydry, ty manželky, stará a mladá, nestacily ani kvoknout...

-Pšouk. Pšouk. Chemické hlavinky se rozstříkly po zdi. Jako když trefíš prezralou dýni dlažkou...

Svensson stál, díval se na ne, na hromady nakradenejch krámu. Podíly ze zabavenejch majetku všech tech držicu množství většího než malé... Zase, už zase myšlenky pitomý...

Ale - bylo to úplně stejný jako u zlodeje drockarskýho.

-Nic. Jenom vši, žádný lidský bytosti, uvedomil si. Kariéristickej, hrabivej srác. Dobytek, šmejd krivej. Všechny ostatní pozavírat, pozabíjet, jen pro svůj vlastní prospech. Hnus. Jen hmyz, nic víc. Komár? Plesk. No a?

Starej Svensson necejtíl vubec nic.

Jen chlad, mrazivý bílo mražáku tý vilky, smradlavýho hnízda hrabivcu prodejnejch. Sterilní, kravinama zasypaná prázdnota.

Ještě jednou prejel pohledem všechen ten nahrabanej šunt, pokrcil rameny: -No...-užijte si to.

Otocil se a odešel. -Byl Buh?

Byl. Bejvalej Syn Cloveka.

Nic víc.

Zatímco ho drožkaruv kráp unášel k Horám, pristihl se, že téměř lituje, že zbylý zainteresovaný hajzly prodejný už nestihne. Zubatá ho predešla.... No jo, no. Ale - ještě jich prece jen pár zbejvá. Usmál se, zapálil, pustil rádio.

...-Hide in Your Shell..?

-The Train to Lhasa...

-Viš, kde je Lhasa, blbešsku?

-Hajmalajjaj, oulajlaj?

-Je tam hezky?

A sluníčko zakrytý smogovejma smradama se chýlí na konec svý dnešní pouti. Na druhou stranu placatý Zeme.

-Cha, jasne, vy krestani... -Zabijeci Giordanu Brunu...

A Svensson si jen tak kourí, sní si jen tak pro sebe na prázdny vesnický smrdikráp-dráze, a cesta ubíhá. Ajnštajn není, cas proste plyne. Trochu jen tak kliknout, elektrický vokno zlehka klesá. Dál a dál. Kour z cigára mizi, tady už to jde. Už je vysoko. Hezky hrajou. Asfalt ubíhá pod kolama, kráp se sotva jednou za cas zakolíbá...

Bílá cára, čern asfaltu, bílá cára.

-Pozor! Zákruta!

Hory se blíží.

Zkratme to: Hory na dosah, brána železná. Ochranka.

-Jén pro élitu!!!, osvetľujú. S prezíravým úsmevom kopne jeden ramenáč do dverí krápu. -Jasný, ...hajzle?

-Pšouk, -pšouk.

Odtahuje ty kusy masa naditý do cernejeh supermanskejeh uniformicek za boudu. Plastový tonfy drncí po asfaltu.

Otvorit závoru, projet, zavrit. A vymlátit ovládací panel. Lze-li predpokládat, že za pár chvil prilítnou zdívoceľý bengá, je na míste rovněž predpoklad, že aspon první z tech jejich úžasnejeh západáckejeh smradrychlíku skončí nasracky rozmáčený o jejich vlastní Závoru. Když ne, aspon nejakej čas, než Hlavy přijdou na způsob, jak elektricky zvedanou traverzu vodklonit rucne...

A rychle dál. Kdo ví, za jak dlouho na ty chciplý poskoky nekdo přijde.

Svensson svištel vzhuru po široký, prepychový silnici, za krátko dojel k Rozcestí. -Probuň..., zamumlal. Místo puvodní prašný lesní cesty ted tok reky kopírovala hladounká asfaltka. Bohatcum je nutno poskytnout možnost prismrdet až do pelíšku. No jo, no...

Jel dál, za okamžik byl na známým míste. Poslední zatáčka, a za ní už bude louka. Zastavil, kousek zacouval. Postavil kráp napříč cesty tesne za predposlední zatáčku. Další malínkej trik na bengá přiblíží.

-Delej, Svenssone, delej. Čas neceká.

Za všechny ty dlouhý roky mel všechno naplánovaný do posledního detailu, stacilo jednat zcela automaticky.

Ven, bágl - dobrý. Otvorit nádrž, odjistit granát, -táák...-vop-patrne, lehce zasunout do plnicí díry. Při sebemenším nárazu vypadne, pácka se uvolní - a bum...

-Užijte si, debíli...

Pricházel večer, stmívalo se. Tak jo. Bágl na záda a hore kopcom. Svensson zmizel v lese, kterej byl v týhle výšce skoro v puvodním stavu. Uvedomoval si, že by si nejradši jen tak lehnul na záda a užíval si krásný krajiny. Položit se po šílený patnáctce dlouhejho roku do mekkýho jehlicí, na trávu pod borovice, dívat se na hvezdy, jen tak si snít...

-Jenže to už nešlo. I kdyby nebylo drocckaríka a posranecký famílie, jako plebs by se sem nikdy nedostal. Až do smrti by živoril tak jako všechny ty milióny poskoku v Promodralými ptáky zasmradeným ghettu. Nikdo by se sem už nedostal. Jen ta zlojejská chamrad ...která by to nakonec znicila i tady.

-Ech..., povzdychl si a pokračoval. A pak vyšel na louku a plán neplán zustal stát v nemým zdešení. -Ježíši Kriste..?

Na míste bejvalý pily se tycilo příšerný monstrum. Ultrapenzión... Belostná příšera "decentne" osvícená výbojkami, vedle zastřešenej parking pro tisíc obludnejeh krápu. Ténisový kurty, bazén, -a druhej! Tobogánek, -hmm... Belostná krychle - golfovej trenažér, další prosklená na skvóc. Trikrát u blbejch...

Pres vođu vede deset metru širokej most. Hajzlíci asi jezdej na vejlety do lesíka, no jo, no.

Strán zplundrovaná. Po chalupách starejeh nezbyl ani fous. Rozrytá louka slouží k projíždkám teréních krápu. Dost dobrý.

A to, co prosvecovalo les z míst jeho bejvalý knajpy...

-Bože...

Prikrcil se a rychle precházal louku. -Kriste...-co je zase tohle?!!

Na louce sedely dve pestre zbarvený kachny. Ani se nehly. Došel až k nim, opatrne do jedné strčil. A Buh - neBuh, vyletel metr vysoko...

-Ich bin schöne kleine Ganz, jetzt Sie sehen Vogeltanz!, zahuhnala kraplavým Computer-hlasem kachna a zacala se rytmicky pohybovat. Nahoru, dolu, nahoru, dolu - a otocit!

-Byla to plastová kachna!!!

Když zacala k tanci jódlovat, Svensson zdrhnul. Pres svý stáří dost rychle...

Zapad zpátky do lesa, chtel se k hospode dostat zezhora, krytej, -kdo ví, jak to tady kdo hlídá. Od stromu ke stromu, klídek, nepospichej... Zatím nezaslech žádný sirény ani nic takovýho. Asi tuhone vochrankový ještě nenašli.

A pak se ocitl presne nad.. -Hospodou?

Sundal bágl, posadil se.

Blyštive odporná pyramida z oceli a zrcadlovýho skla, spojená s Centrální zrudou plastovým tunelem s pohyblivým chodníkem. Vnitrek, prozárenej cetnými zářivkami mel jako na dlani. Vysoký koberce, chrom, naleštený plastový atrapy drevá. Vypatlaný pipinky sedely s pohledy upřenými doblba na bílých plastových židlickách. Sem tam se i zmohly na hraní karet, kostek. Bezduchý žvásty, drby, drahý cigára, drahej chlast. Obrovská obrazovka modrave žhnula. Nóbl smrádci šnupaj v rohu sálu koks, bez problému pokurujou travku. Ach jo... A rady luxusne oháklejeh zbohatlícku postávají podél sten, obklopených desítkami hracíh automatů. Prostoduší imbecilové meli o zábavu postaráno.

Dokonalé kalkulacký, nahrazující dríve obvyklé mozky, se na složitéjší cinnosti proste nezmohly. Léta konzumní výchovy vykonala své. Konec koncu, dve hry denne byly povinné, všechny automaty, na kterých se hrálo na rozdíl od chraštítek pro chamrad o deseti - až statisíce, patřily mýtickému kolonizátorovi Jýrgenovi.

Systém... Statisíce poskoku svištelý jak o život s vidinou Zářivé Budoucnosti. Ti nejdravejší a nejbezohlednější lumpové z nich jí dosáhli - stali se členy Elity. Tím získali přístup do nezamoreného pásma, kde v nekolika strediscích bez vyjímky vlastnených různými Jýrgeny, Dýtry ci Helmuty odevzdávali své vysvištené superplaty zpátky do Zdroje...

Kolonizační kruh se uzavíral právě v bejvalý Svenssove Hospode. Paradoxy života..?

No nic. Smutnej pohled. Svensson otevrel bágl. Výjmul jednu z rudých krabic. Zkontroloval zásobníky, překvapene si uvedomil, že zatím spotřeboval pouhých sedm náboju. Docvakal je z krabice, narazil zpátky, natáhnul. Připravil si granáty. Čtyři napalmáky, jeden útocej do kapes, zbylý čtyři zápalný a dva útočný na pásek. Víc jich nemel, jen jedinej útocej si nechal do rezervy, připnutej k popruhu na báglu. Ale nic, vystací si. Bude muset pospíchat a proto bejt

lehkej jak jen jde. Ještě připevnit malej decháček na druhé popruh, možná ho bude brzicko potřebovat. Nastala rozhodující chvíle. Ještě jednou všechno zkontroloval a pak vzal do ruky rudou krabici. Odklopil víko. Casovac na maximální délku - a cvak. Zároveň stiskl stopky zavešené na krku.

-Zakljuceno!, objevilo se na displeji krabice spolu s časem, který zbýval do výbuchu. 59:59...-58...-57...

Neutronová puma obživila.

Svensson vstal. Ještě jednou se rozhlédl, sklopil hlavu v tichounký meditaci.

-Ted byl skutecný Buh. Pán nad životem a smrtí...

-Jiste, až tihle šmejdi chcipnou, nahradí je další. Ale - za pár dní končí trest Vasilovi. A pak dalším. Snad se jednou podaří vyhubit pléme hrabivcu do posledních korínku. A pak se smog ztratí a do lesu se vrátí zvířata.

A snad i pár lidí, kteří dokážou žít bez toho, aby svým bezútešným, v podstatě nesmyslným žitím pro své tupé pohodlíčko zdevastovali vše, čeho se dotknou...

Snad to byla hruza desivá - ale šlo to jinak? Sázka na rozum masy primitivních, chamtivých pitomcu selhala už před mnoha léty.

No jo, jasné...možná byl jen blázen, prostě zešilel. Ale - divíte se? Po všech těch letech strašnejch, promarnenejch na metru ctverečním?

Pokrcil rameny a začal sestupovat k obludě. Puma, lehce prehrnutá jehlicím, zustala na místě. Měla dosah deset kilometru...

A šlo to ráz na ráz. Když se přiblížil k monstru, vyřítíl se zpoza rohu Hlídací Bobrman. -Skok...-pšouk. -a bestie se rozstríkla po okolí. Náboje dum-dum měly strašnej účinek. Granáty. Sklo zarincelo, ocelový pesti prolítávaly pruhlednou stěnou jako nic. Výbuch a oheň. Šílený jekot. Svensson obehl roh, zastavil. Tuhle Hérakleitovu Božskou Hru si neodpustí!

Horící postavy vybíhaly ven. Účinek napalmáku byl strašnej... Rvoucí elita se snažila válením v trávě uhasit, aby se stala tercem přesně mířenejch strel, trhajících ji na kusy.

Vystrílel celej dvouzásobník. Čtyřicet strel...

Trefily všechny. Zbytek hajzlu vesele uhorel.

Nic, rychle pryč, uvedomil si Svensson. Z hlavní příšery už vybíhaly postavy, mnohým hrabivcem se v rukou leskly legálně držené krátké kulové zbrane. Vbehl do Tmy lesa, dolu k Rece. Tady nekde šla preskakat po kamenech...?

-Jo. Pokud si někdo myslel, že Hlavní Příšeru nechá na pokoji, šeredně se spletl.

Zatímco se amatérští zbrojnoši, podporovaní několika ozbrojenci profesionálními, divoce mávajícími tonfami, jiných zbraní nemají, řítíli po mostě k horící Herne, Svensson se zadem přiblížil nadosah nasvícenému monstru. Otevřeně okénko do sklepa ho doslova uvedlo do vytržení. Plynová kotelná prostě poteší...

Jediný útocnej granát bohatě stacil. Ještě zbylý napalmáky na parking a bylo hotovo. Svensson se otočil a v klidu odcházel do lesa.

Zanechával za sebou dokonalou spoušť. Plynem a obsahem nádrží smrdišeje výborne živene plameny divoce šlehaly do výše. Slepice hystericky jecely. Na ozáreném prostranství po sobě zurive stříleli ozbrojení hrabivci, rev narůstajícího počtu ranených se mísil s výbuchy z parkingu.

-Inferno...

A z údolí matně zazněly sirény. Pak Svensson zaslechl zdálí tichou, tupou ránu. Ohlédl se, v černé noci se vlevo od horících budov nad lesem objevila narudlá záře.

Past zabrala.

Na stráni, rudě osvětlené plameny seděly dvě kachny. A pak začala jedna z nich, zřejmě zasažená zbloudilou kulkou některého z deseti zešilivších ostrostrelcu, vesele jódlovat.

-Ich bin schön kleine Ganz, jetzt Sie sehen Vogeltanz...

Svensson pohlédl na hodinky. Zbývalo mu čtyřicet šest minut. Za tu dobu se musí dostat na slat k jezeru.

Pospíchal. Léta v kobce mu však kondice nepřidala. Svensson supel, pot se mu rinul z čela, stékal po zádech. -Delej, hajzle!!!

Hlavou se mu honily neveselé myšlenky. -Stihnu to? Bude hloubka stacit? Nevedel, kolik metru vody přesně je potřeba pro vykrytí účinku bomby. -A když jo, co dál? Jasné, pujdou po mně. Snad se v Horách dokáže všem těm tupounkům, po dvou kilometrech pochodu pravidelně omdlávajícím vycerpáním, ztratit. Na psy má nicivě prach. Smrdišejejdama se za ním nedostanou. Ze vzduchu? Bude fungovat ta protitermovizní deka? Kruccie...

-A když jo, má zásoby na nějaký dva měsíce, když je doplní přírodovejma zdrojema, náboju měl dost, snad na tři, čtyři. Dál?

Je snad pravda, co blábolil anarchác, že hluboko v lesích existuje pár ilegálních rejpskejšch spolku? Komuny lidí, odmítajících svatej konzum? Ti Lesní partyzáni, nebo co, vlastně?

Ríkalo se, že je čím dál víc lidí, kerejm už všechny ty smrdikrápy, masky a svištění lezly krkem. -Jenže - kdo ví?

-A druhá bomba? Co s ní?

Otázky. No jo, no. Vydal se na cestu ze který nebylo návratu. Ale - kolik už by mu zbejvalo v úplně ideálních podmínkách? Rok? Dva? Pet?

Zdraví podlomný kriminálem, šílený...

-Srát na to, pomyslel si vztekle a hnál se dál. -Však se uvidí!

Když se dostal na okraj lesa, zbývalo mu přesně pet minut. Shodil bágel, výzbroj. Odepnul decháček. Zadal shánet šutry do kapes, potmě docela těžký... Necekanej, dost hloupej problém. Šátral kolem sebe jak vo život - a vono to fakka vo život bylo!

Ale nakonec se zadarilo i to. Vstoupil do vody, -brrr!!! Hnus ledovej!

Naposled pohlédl na ciferník. Zbývalo tricet šest sekund...

-A...-Bože...-vybuchne to vubec? Nezesral to?

Snad ne.

Dívá se kolem, a tma zakrejšvá tu temnou hlubinu jezera, obklopenou syte zelenejšma travinama, precházějícima v tmave stromovou cernotu nekonečna...

-A Plíhal, kdoví proc...?

...-Na plný obrátky letíme svetem, všechny ty pohádky patřily detem, dnes už se neplatí buchtama za skutky, sudicky sesmolí kádrový posudky...

-Na zdraví nevesty! Na zdraví ženicha!

Dve sousta do kapsy a jedno do bricha...

...-náhle se za okny objevil skřítek, rozhrnul oponu z máminejšch kvítek, pekne se usmál a pekne se podíval, a pak mi do ucha písničku zazpíval:

-Dej mi ruku svou, studenou od okenních skel,
všichni te mezi sebe zvou, a já jsem tu proto abys šel...

-No jo, no. Svensson nasadil dejšháček, povolil ventil a vrhnul se vpřed. Šutry v kapsách ho stahovaly do šestimetrový hloubky.

Snad to bude stacit.

-Uvidíme, řekl slepý, že.

Bež, Svenssone.

Bež.

-Ovšem, každý je vinnen tím, co píše. Každý z nás musí psát pravdivě o skutečném životě. Potíž je v tom, že tím pravdivě a skutečný rozumí každý něco jiného...

-Budou mi vytýkat, že je muj svet bezvýchodný. Ale - připadá-li mi skutečnost bezvýchodná, nemám právo vylicit ji tak, jak ji vidím?!! (Franz Kafka)

Starena byla tak tlustá, že se pohybovala jen s největšími obtížemi. Ale, konec koncu, kam by chodila. Celé roky už trávila zaborená v omšelém, potřhaném kresle s pohledem upřeným do mlhy, obklopující obecní starobinec stejne jako celé Mesto, celou zemi. Od doby, kdy prestala vysílat zbídacená televize, ztratil její život poslední zbyteček jakéhokoli smyslu. Na video ci satelit starobinec pochopitelne nemel.

Sestry brzy prestalo bavit nutit sverepou babiznu k jinak povinným vycházkám. Nenávidela masku, ten hnusnej kus gumy, lepící se jí na kilogramy pudru pomatlanou vráscitou tvár.

Nenávidí masky, mlhu, vecnej zápach filtrovaného vzduchu. Nenávidí lidi. Všichni se na ni vysrali, ti Kamarádi.

Příbuzní, sousedi, kdysi tak důležitý... Nenávidí tuhle klec, do který ji dostal její milovanej synek. Parchant... Celej život svištela jak šílená, rozmazlovala ho jak mohla. Mel všechno, prachy, vlastní smradikráp už v patnácti.

Mel tolik prachu, že sotva dovršil dvacet, nelenil a s pomocí úplatného hajzla z Kliniky a pár kurev prodejnejch právnickejch ji v mžiku nechal zbavit svéprávnosti a zavřít do pakkárny.

-Tahni, babo smrdutá! S tím sviím kšeftem blbím na citróóni! Potřebuju všeckí prachí a barák do zástavi! Budu Elita! Rosumýš, krávo blbá? Šádni mackíi!!! Fucksvaagen-Elita!!! Promodraley pták!!!

-LDN bez možnosti prezkumu. Starobinec...

Dívala se do mlhy, v unavený mysli jí pomalu proplula ta Myšlénka, vytahnout karty, vyložit si pasiáns. Traslavým parátem sáhla po balíčku. -Žuch... Karty spadly na podlahu.

-No a?, pomyslela si odevzdane. Stejne vlastne nemela na žádný karty stupidní nejmenší náladu. Možná by mela zazvonit na sestru, aby jí prinesla mísu. Co už tak delat?

-Aspon se vyssrat...

Ale než stacila myšlénku ve skutek přivést, sestra vstoupila do pokoje sama. V ruce držela pomackaný noviny.

-Hele, zavrcela, -ten váš dáreček to má za sebou.

Hodila jí noviny do klína a byla pryč.

Nahmatala tri centimetry tlusté, obrovské brýle, které jejím poloslepým očím umožňovaly aspon jakés - takés ctení, narazila si je na zoban, ostre vystupující ze strhané, resignované tváře. Rozložila noviny:

-ŠÍLENÝ TERORISTICKÝ CIN PROPUSŤENÉHO TRESTANCE!, rval palcový titulek. PRES 2500 OBETÍ NELIDSKÉHO VRAHA! NEUTRONOVÁ PUMA V RUKOU POMATENCE VYVRAŽDILA ZNACNOU ČÁST NAŠÍ PODNIKATELSKÉ ELITY I S RODINAMI! MEZI OBETMI JE ROVNEŽ PRES STO POLICISTU, TRICET HASICU, ZÁCHRANÁRI A ROTA RYCHLÉHO NAsAZENÍ! AKCNÍ REPORTÉR NAŠEHO LISTU ZAHYNUL NA MÍSTĚ KATASTROFY! DALŠÍ OBETI V OKOLÍ TRAGÉDIE...

-No a?, pomyslela si unavene. -At chćpnou treba všichni. Hajzlové a prisluhovaci, nic víc... Šunt.

Oci jí sjely až dolu, na obrázek. Spálenište, cerná zem a stovky ležících lidí. Spálené smrdikrápy, ohorelé stromy. -Hmm. Obrátila list, na další strane byl seznam obetí. Po chvíli našla, co hledala. Byl tam, jo, i s tou svou nenasytnou, línou sviní, jasne. -No a?

Ani jí nenapadlo, že by se mohla dostat ven. Že barák je zase její. Už dlouho jí nenapadalo vubec nic.

Zbežne pohlédla na další stranu. BLÁZEN DOPADEN KRÁTCE PO SVÉM ŠÍLENÉM CINU!, stálo na ní. Znacne neostrá fotografie ukazovala zakrvácené telo jakéhosi muže v potřhaném, ohorelém saku. JEDNÁ SE O JAKÉHOSI SVENSSONA, PROPUSŤENÉHO TENTÝŽ DEN Z VEZENÍ, KDE SI ODPYKÁVAL PATNÁCTILETÝ TREST ZA PRECHOVÁVÁNÍ DROG V MNOŽSTVÍ VETŠÍM NEŽ MALÉM...

-Svensson? Pokrcila celo. Neznala kdysi nekoho takového?

A...i kdyby?

Upustila noviny na zem. -K certu se vším...

Brýle se jí svezly z nosu a dopadly na potrhanou sukni, skrývající sádelnatá, chromá stehna.

Aniž si toho povšimla, pocala se znova vážně zabývat myšlénkou zavolat si sestru s mísou.

-Což se takhle vyssrat?

Pak na celou vec zapomela.

Stará Faaye se zadívala zpět do mlhy.

EPILLOCK:

- Svea klečí na tlustých kolenou v nohách postele. Ale Sören...nejdřív je to tak, že po nekom touží, až je mokrej a docista blázen. Ale - když pak jeden neko má, tak dekuje pánubohu za každé večer, kdy má postel sám pro sebe. Za každé večer, kdy má pokoj a muže poslouchat amatéry: -Halohalo. Vcera jsem byl na houbách. Halohalo. Slyšíš me, 2 VC? Moje žena právě varí kafe. Vcera jsem mluvil s BL 3 BEC. Bylo dobře slyšet krome jednou to si na vlnu sedla vrána. Tady je pekne ale ted budou padat kroupy takže musim koncít. Spánembohem 2 VC a pozdravuj ženu. Koncím PIT OMEC.

Halohalo Nikaragua a Nikterak. Vcera jsem si myl nohy. Zejtra si umeju krk. Halohalo...

Podívá se na Sveu ale v pul čtvrtý ráno se cloveku zrovna sliny v puse nesbíhají. Je nasycen a ten vnitřní Sören, ten až úplně uvnitř, tomu je k blití. Protože se Sveou je to jako se šlehackou. Nejdřív to do sebe láduješ. A najednou máš dost. Sören vztáhne ruku a povytáhne roletu. Venku je svetlo, ale v tuhle denní dobu jí zrovna zvlášť moc nesvedčí. Pod očima kruhy a prsy jí visí jak pytlíky olova až k faldu v pase. Sahne na ni, lehce. Je studená jak klika u dverí.

Je jí tak veselo, až jí do pusy padá rosa. Do nosu se nahrne vítr a pak se dostaví radost. U mustku vrže Palmova lodka. A nad hladinou po necem chnapla ryba. Na protejším brehu žhne pod smrky hromada cihel. Na východ je Uvberg jak holá zed bez tapet. A na západ šnekuv Dum. Háč u studny skřípe jako staré trápení. A ze seníku nad stájí jí témer přímo na hlavu jako pérová bomba padá slepice.

Všichni jsou zas hodní a zadobre, stíny zmizely a žížaly vylézají z der, aby se koukly na mesíc.

Kdepak, to byl jeden, co šel a šel, dlouho. Šel a šel a ovšem: nikam nedošel. Protože Nekam preci neexistuje. A když jdeš, tak jdeš proto, abys došel tam, odkud jsi přišel.

S ním to bylo taky tak.

Jo. Stig Dagerman, Bröllopsbevär, jasne. Ten Šved.

Svet je kráásnej, vlastne.

A to už je fakka vsjo.

jř, 27.7. 1998

KONEC 3. ČÁSTI

Citace, užité v textu:

-Neoznačené citace v úvodech kapitol 1. dílu: -Stig Claesson - Kdo miluje Yngveho Freje / orig: -Vem älskar Yngve Frey.

Ostatní citace jsou označeny přímo v textu. Jmenný seznam autoru:

-Ace of Base, Bukovski Ch., Cary J., Christianne F., Cert J., Cernoch K., Dagerman S., Danek V., Delblanc S., de Saint-Phale T., Diemberger K., Dobeš P., Goethe J.V., Gulbrandsen T., Jung C.G., Kafka F., Koubek V., Kryl K., Miller A., Miller H., Moberg V., Nohavica J., Norgay T., Plíhal K., Psi Vojáci, Ryvola W., Stejskal J., Sternberg J., Šmíd M., Tucný M., Vonnegut K., Vievegh M.

Poznámka pro ty z Vás, kteří docetli Svenssona až sem.

Ohlasy svedčí o tom, že na mnohé čtenáře pusobí "Svensson" depresivne. K tomu snad tolik: jak je asi z výberu citací zřejmé, mám rád severskou literaturu. Možná i pro strašlivé, bezvýchodné konce mnoha z knih švédských, norských, islandských a dalších autoru, proti kterým je "Svensson" docista "hollywoodskej sladák". Proc?

Když si prectu optimistickou slátaninu - doctu a rozhlédnu se. Co logicky vidím? Skutečnost je mnohem depresivnější, happyendu moc není. A jsem v depresi. Naopak - poctu-li pesimistickou knihu, podívám se kolem - a reknu si: ale hurá, vždyť to tady ještě tak hrozné není, moje "problémy" jsou docista sranda! A tak by měl - podle mého - vyzníť i "Svensson". V horách je i dnes ještě mnoho hezkých míst, i zvíře se obcas mihne. Helmutu je primerene, smrad k nežití je už snad snad jen v Praze (a to je výlucnou vecí línejch pražácku, neschopnejch udelat krok pešky. No a? Vymrou na astma, rakoviny... - a ti noví už se snad budou řídit spíše svou vlastní hlavou, než reklamou v televizi).

Takže - ještě je to dobrý. Pokud snad v nekom z Vás "Svensson" probudí chut prispet svou troškou do mlýna k tomu, aby situace nedopadla tak jako v knížce, pak je to prostě PARÁDA!

I bez auta, mobilu a používání chemických smradu a jedu se dá - a paradoxne (?) velmi spokojene - žít.

S pozdravem

jř